

รายงานการวิจัย

เรื่อง

ความพึงพอใจในการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษา
สถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น

ผู้วิจัย

ชอุจิ ซาโนะ

TNI

สำนักวิชาพื้นฐานและภาษา
สถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น

ปีการศึกษา 2551

คำนำ

งานวิจัยเรื่อง “ความพึงพอใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษญี่ปุ่นของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น” จัดทำขึ้นเพื่อการศึกษาระดับความพึงพอใจของนักศึกษาระดับปริญญาตรีของคณะต่าง ๆ ของสถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษญี่ปุ่น ซึ่งจัดขึ้นโดยสำนักวิชาพื้นฐานและภาษาว่าเป็นประการใดบ้าง และเพื่อรวบรวมความความคิดเห็น และข้อเสนอแนะของนักศึกษาเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษญี่ปุ่น ผลที่ได้รับในครั้งนี้เป็นประโยชน์อย่างยิ่งแก่ผู้สอน และหน่วยงานในการนำผลมาปรับปรุง และพัฒนาการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นให้มีคุณภาพและประสิทธิภาพยิ่งขึ้นต่อไป

ผู้วิจัยใคร่ขอขอบคุณนักศึกษาที่ได้ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามอย่างดี จนทำให้งานวิจัยในครั้งนี้ได้ข้อมูลที่ตีมาดำเนินการวิเคราะห์ และทำให้งานวิจัยสามารถสำเร็จลุล่วงไปได้ อย่างราบรื่น

ในสุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอขอบคุณสำนักวิชาพื้นฐานและภาษา หน่วยงานต้นสังกัดที่สนับสนุนให้ผู้วิจัยทำการวิจัยในครั้งนี้ และใคร่ขอขอบคุณฝ่ายวิจัยตลอดจนสถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่นที่ได้กรุณาให้ทุนสนับสนุนการวิจัยในครั้งนี้จนทำให้ผู้วิจัยสามารถดำเนินการวิจัยครั้งนี้ได้

(ชอุจิ ชานะ)

2 กันยายน 2552

TNI

THAI - NICHU INSTITUTE OF TECHNOLOGY

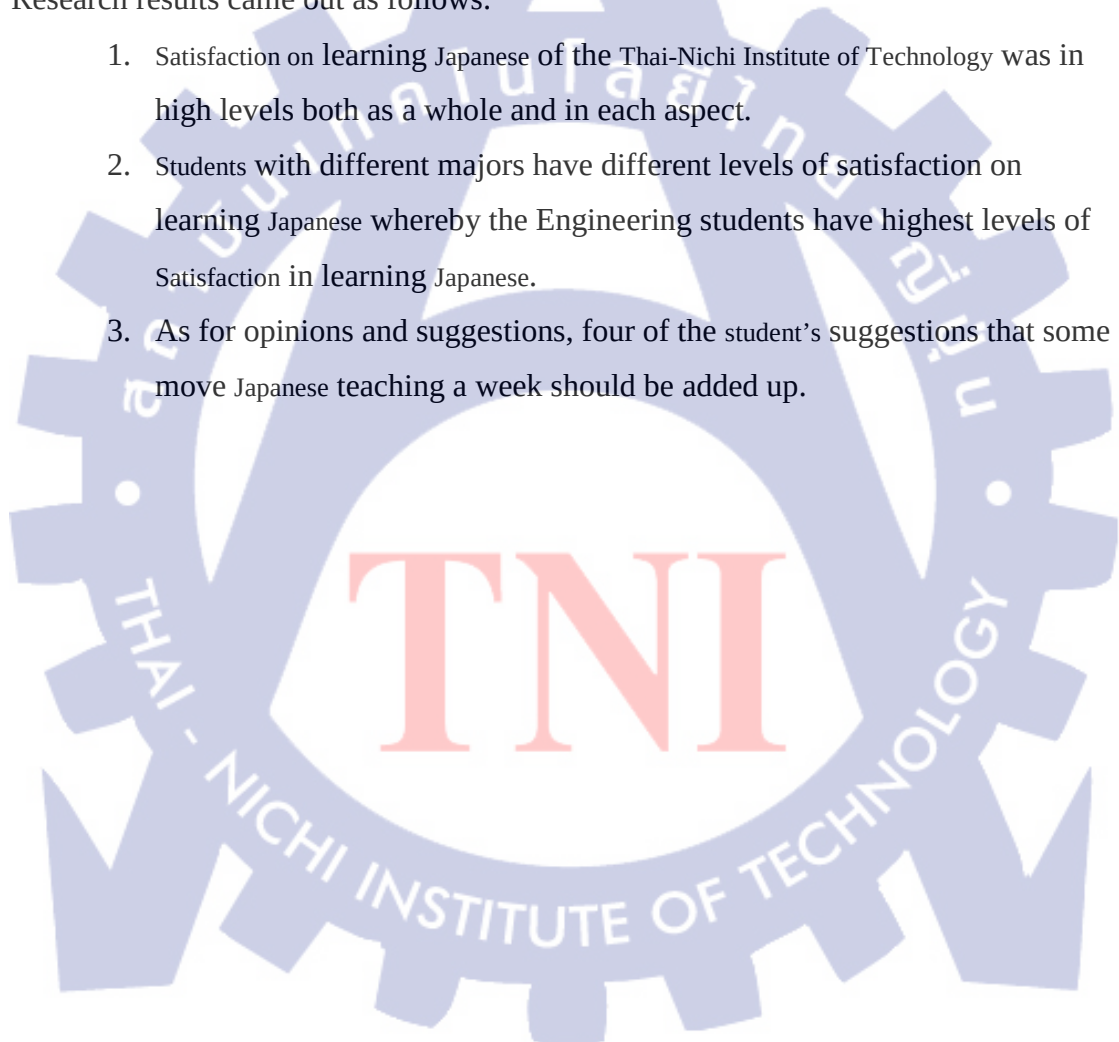
ABSTRACT

The main purposes of this study were to find out the levels of: Satisfaction in Learning Japanese of Thai-Nichi Institute of Technology Students in four aspects: curriculum, teaching learning process, teaching media and the instructors. A Comparison among the main variables sex and major were also made opinions and suggestions from the students in terms of the teaching - learning of Japanese Language were also compiled.

Four hundred and fifty students were chosen for the study. Collection for data Using the questionnaire was made various of students technique were used for data analysis search as $\bar{x}$, S.D., and T-test as well as the content analysis technique

Research results came out as follows:

1. Satisfaction on learning Japanese of the Thai-Nichi Institute of Technology was in high levels both as a whole and in each aspect.
2. Students with different majors have different levels of satisfaction on learning Japanese whereby the Engineering students have highest levels of Satisfaction in learning Japanese.
3. As for opinions and suggestions, four of the student's suggestions that some move Japanese teaching a week should be added up.

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความพึงพอใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่น 4 ด้าน คือ ด้านเนื้อหาหลักสูตร ด้านกระบวนการเรียนการสอน ด้านสื่อการเรียนการสอน และ ด้านผู้สอน และเปรียบเทียบความพึงพอใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นจำแนกตามตัวแปร เพศ วิชาเอกที่ศึกษา และศึกษาความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีของสถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น จำนวน 450 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ แบบสอบถามแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ มีค่าอำนาจจำแนกรายข้อระหว่าง 0.456 – 0.728 มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .768 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติทดสอบ t – test แบบ Independent

ผลการวิจัยพบว่า

1. ความพึงพอใจในการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นในภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.02 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าด้านผู้สอนมีคะแนนเฉลี่ยมากที่สุด คือ 4.30 รองลงมาคือด้านเนื้อหาหลักสูตร ด้านกระบวนการเรียนการสอน และด้านสื่อการเรียนการสอน มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.97, 3.96 และ 3.94 ตามลำดับ
2. นักศึกษาเพศชายกับเพศหญิงมีความพึงพอใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นทั้งในภาพรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน
3. นักศึกษาที่เรียนในสาขาวิชาที่แตกต่างกันมีความพึงพอใจในการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งการมองในภาพรวมและมองแยกเป็นรายด้าน โดยนักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์มีระดับความพึงพอใจการเรียนภาษาญี่ปุ่นสูงกว่านักศึกษาคณะอื่นๆ
4. ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการเรียนภาษาญี่ปุ่น พบว่า ส่วนใหญ่แล้วกลุ่มตัวอย่างคิดว่าการจัดการเรียนการสอนในด้านสื่อการสอนและครูผู้สอน ด้านกระบวนการเรียนการสอนเหมาะสมดีอยู่แล้วสามารถตอบสนองความต้องการของผู้เรียนได้ แต่ด้านเนื้อหาหลักสูตรเห็นว่าควรที่จะเพิ่มชั่วโมงเรียนให้มากขึ้น

สารบัญ

คำนำ

บทคัดย่อ

ABSTRACT

สารบัญ

บัญชีตาราง

บทที่

หน้า

1. บทนำ

ความสำคัญของปัญหา 1

ความมุ่งหมายของงานวิจัย 3

ความสำคัญของการวิจัย 3

ขอบเขตของการวิจัย 4

นิยามศัพท์เฉพาะ 4

กรอบแนวคิดในการวิจัย 6

สมมติฐานของการวิจัย 6

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 7

การจัดการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นในประเทศไทย 7

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจในการเรียน 8

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้ 21

แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ 25

เอกสารเกี่ยวกับสถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น 30

3. วิธีการดำเนินการวิจัย 38

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง 38

การเก็บรวบรวมข้อมูล 41

สถิติที่ใช้ในการวิจัย 42

4. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล 43

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล 43

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล 43

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล 44

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง 44

ตอนที่ 2 ระดับความพึงพอใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่น 45

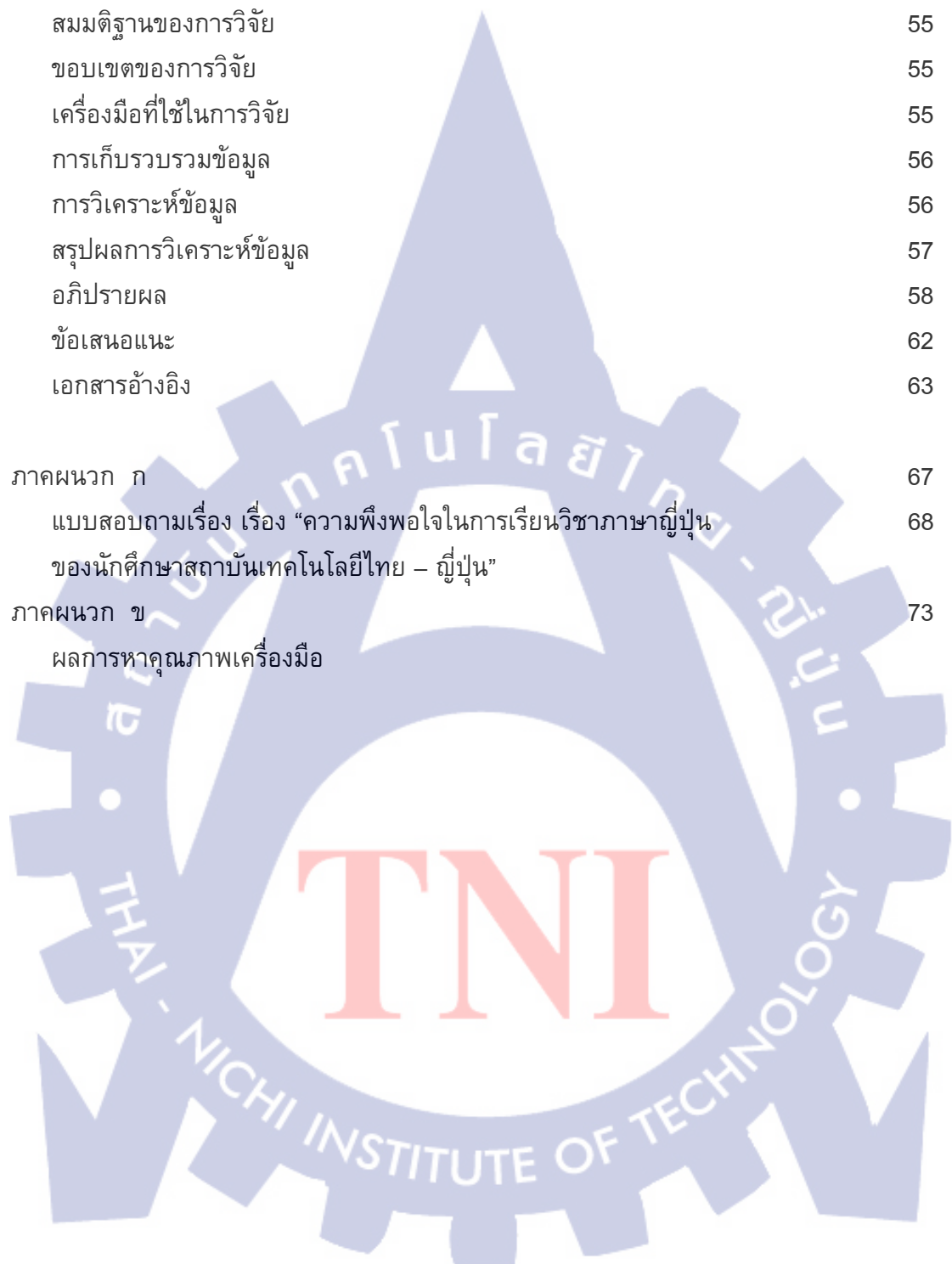
ตอนที่ 3 เปรียบเทียบระดับความพึงพอใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่น 49

จำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคล

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็น 53

และข้อเสนอแนะของกลุ่มตัวอย่าง

บทที่	หน้า
5. สรุป อภิปราย ข้อเสนอแนะ	55
ความมุ่งหมายของงานวิจัย	55
สมมติฐานของการวิจัย	55
ขอบเขตของการวิจัย	55
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	55
การเก็บรวบรวมข้อมูล	56
การวิเคราะห์ข้อมูล	56
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล	57
อภิปรายผล	58
ข้อเสนอแนะ	62
เอกสารอ้างอิง	63
ภาคผนวก ก	67
แบบสอบถามเรื่อง เรื่อง “ความพึงพอใจในการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น ของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น”	68
ภาคผนวก ข	73
ผลการหาคุณภาพเครื่องมือ	

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1. ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง	44
2. ค่าเฉลี่ย, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปรผลความพึงพอใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่น	45
3. เปรียบเทียบความพึงพอใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นจำแนกตามเพศ	49
4. เปรียบเทียบความพึงพอใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นจำแนกตามวิชาเอกที่ศึกษา	50
5. การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ของความพึงพอใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นจำแนกตามสาขาวิชาที่เรียนด้วยวิธีการของเชฟเฟ (Scheffe's Method)	51
6. ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะด้านเนื้อหาหลักสูตร (ข้อคำถามปลายเปิด)	53
7. ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะด้านกระบวนการเรียนการสอน (ข้อคำถามปลายเปิด)	53
8. ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะด้านสื่อการสอนและครูผู้สอน (ข้อคำถามปลายเปิด)	54

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญของปัญหา

ความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยีในปัจจุบันได้ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในด้านต่างๆ อย่างมากกับทุกประเทศโดยเฉพาะในเรื่องการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมจนทำให้ประเทศต่างๆ ต้องมีความสัมพันธ์กันมากขึ้นทั้งทางด้านการลงทุนทางเศรษฐกิจ การค้าขาย การศึกษา และทางด้านวัฒนธรรม สำหรับประเทศไทยแล้วนับได้ว่าเป็นประเทศหนึ่งที่อยู่ในระบบเศรษฐกิจแบบเสรีที่เปิดโอกาสให้ต่างชาติเข้ามาลงทุนดำเนินกิจกรรมทางเศรษฐกิจในประเทศไทย เพื่อเป็นการเสริมสร้างความมั่นคงทางเศรษฐกิจให้กับประเทศ ทั้งนี้การเข้ามาลงทุนทำธุรกิจในภาคอุตสาหกรรมส่วนใหญ่แล้วมักจะเป็นประเทศที่พัฒนาแล้วเข้ามาลงทุนในประเทศกำลังพัฒนา ซึ่งประเทศที่ออกไปลงทุนต่างประเทศสูงสุดคือ สหรัฐอเมริกา รองลงมาได้แก่ ฝรั่งเศส เยอรมัน ญี่ปุ่น และยัพบพบว่าในปีต่อไปทิศทางการลงทุนโดยตรงไหลออกจากประเทศในกลุ่ม เอเชียใต้ เอเชียตะวันออกและเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เพิ่มขึ้นประมาณ ร้อยละ 7 มูลค่า 186 พันล้านเหรียญสหรัฐ (สันติ บุรณะพาณิชยกิจ.2552 : 1 - 7)

ประเทศญี่ปุ่นนับได้ว่าเป็นความเจริญก้าวหน้าทางเศรษฐกิจและเทคโนโลยีสูง ประกอบกับมีเงินทุนจำนวนมากมหาศาลในการลงทุนทำธุรกิจกับประเทศต่างๆ ทั่วโลก สำหรับภูมิภาคหลักที่เป็นแหล่งรองรับการลงทุนหลัก ได้แก่ ประเทศในทวีปเอเชีย ซึ่งมีมูลค่าการลงทุนสุทธิ (Net outflow) 488,642 ล้านบาท (1.33 ล้านล้านเยน) และมีการลงทุนในประเทศไทยมากเป็นอันดับที่ 4 มีมูลค่าการลงทุนสุทธิ 34,241.7 ล้านบาท (กุลกัญญา จรเพ็ง. 2552 : 10 - 16) และจากสถิติของธนาคารแห่งประเทศไทยพบว่าการลงทุนโดยตรงสุทธิจากญี่ปุ่นในไทยระหว่างเดือนมกราคมถึงเดือนมิถุนายน 2552 มีมูลค่ารวมทั้งสิ้น 46,333.69 ล้านบาท และในส่วนของการลงทุนที่ผ่านคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนในช่วงเดือนมกราคม-มิถุนายน 2552 ซึ่งว่า ญี่ปุ่นยังคงเป็นนักลงทุนอันดับหนึ่งในแง่จำนวนโครงการและมูลค่าการลงทุนทั้งในขั้นคำขอรับการส่งเสริมการลงทุน ขึ้นอนุมัติให้การส่งเสริม และขั้นออกบัตรส่งเสริมการลงทุน (Board of Investment. 2552 : On Line) ด้วยเงินทุนจำนวนมากมหาศาลที่ประเทศญี่ปุ่นได้ใช้ลงทุนในประเทศไทยได้ชี้ให้เห็นว่าทั้ง 2 ประเทศจำเป็นต้องพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกันในเชิงเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมอย่างมาก โดยที่ประเทศไทยก็ต้องพึ่งพาเงินทุนและเทคโนโลยีจากประเทศญี่ปุ่นและประเทศญี่ปุ่นก็ต้องพึ่งบุคลากรของประเทศไทยในการขับเคลื่อนการดำเนินงานในภาคอุตสาหกรรม

นอกจากความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมในยุคปัจจุบันแล้วยังพบว่าทั้งประเทศไทยและประเทศญี่ปุ่นมีความสัมพันธ์กันในทางประวัติศาสตร์ยาวนานนับร้อยปีมาแล้ว พบว่ามีการสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตอย่างเป็นทางการโดยการลงนามในปฏิญญาทางไมตรีและการพาณิชย์ เมื่อวันที่ 26 กันยายน 2430 และนับตั้งแต่นั้นมาประชาชนของทั้ง 2 ประเทศต่างก็ได้ทำ

การติดต่อซึ่งกันและกันตลอดมา ในภาพรวมแล้วก็นับได้ว่าทั้ง 2 ประเทศมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกันทั้งในด้านเศรษฐกิจ การเมือง สังคม และวัฒนธรรมมาเป็นอย่างดี (สถานเอกอัครราชทูตญี่ปุ่นประจำประเทศไทย. 2552 : On Line)

ความสัมพันธ์ในเชิงธุรกิจอุตสาหกรรมและความสัมพันธ์กันในเชิงประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม ระหว่างประเทศญี่ปุ่นกับประเทศไทยได้เป็นส่วนหนึ่งที่กระตุ้นให้คนไทยจำนวนหนึ่งหันมาให้ความสำคัญกับการเรียนภาษาญี่ปุ่นเพิ่มมากขึ้นด้วยวัตถุประสงค์ที่แตกต่างกันโดยเฉพาะวัตถุประสงค์หลักในการเข้าทำงานกับบริษัทญี่ปุ่นและการศึกษาต่อ ทั้งนี้เพราะว่าเป็นการทำงานที่มีรายได้สูงกว่าการทำงานกับบริษัทของคนไทย ซึ่งการจัดการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นในประเทศไทยมีมานานแล้วตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2477 ณ โรงเรียนมัธยมวัดบพิตรพิมุข กรมวิสามัญศึกษา และเริ่มการสอนในระดับอุดมศึกษาในปี พ.ศ. 2485 ในคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งในปี พ.ศ. 2549 ในประเทศไทยมีสถาบันที่ได้จัดการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นมากถึง 385 สถาบัน มีครูสอนภาษาญี่ปุ่นจำนวน 1,153 คน และนักเรียนจำนวน 71,083 คน และยังนับได้ว่ากรุงเทพฯ เป็นเพียงสถานที่แห่งเดียวในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ที่มีการสอบวัดระดับความสามารถทางภาษาญี่ปุ่นเชิงธุรกิจ (Business Japanese Proficiency Test) ซึ่งได้แสดงให้เห็นถึงการให้ความสำคัญและความตื่นตัวในเรื่องภาษาญี่ปุ่นของคนไทยซึ่งในอนาคตคาดการณ์ว่าคนไทยจะสามารถพูดภาษาญี่ปุ่นได้มากขึ้น (คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2552 : On Line)

จากการศึกษางานวิจัยพบว่า การจัดการเรียนการสอนในรูปแบบ (Formal Learning) เพื่อให้เกิดประสิทธิผลสูงสุดต่อผู้เรียนทางสถาบันทางการศึกษามีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องทำการประเมินหรือศึกษาถึงความพึงพอใจของผู้เรียนว่ามีลักษณะเป็นเช่นไร การจัดการเรียนการสอนสามารถทำให้ผู้เรียนมีความสุขกับการเรียนมากน้อยเพียงใด ดังเราจะเห็นได้ว่ามีงานวิจัยจำนวนมากที่ศึกษาถึงความพึงพอใจในการเรียน (หทัยรัตน์ ประทุมสูตร. 2542 ; เอกเทศ แสงลับ. 2552; มหาลาก ป้อมสุข .2552 ; ปฏิพงศ์ จรุงธรรม .2547) ทั้งนี้ผลจากการศึกษาความพึงพอใจในการเรียนรายวิชาต่างๆ มีประโยชน์ต่อผู้จัดการเรียนการสอนและสถาบันการศึกษาเป็นอย่างมากในฐานะที่จะเป็นข้อมูลในการกำหนดยุทธศาสตร์ นโยบาย แผนงาน และกระบวนการจัดการเรียนการสอนให้มีความสอดคล้องกับลักษณะการเรียนรู้ของผู้เรียน (ทิศนา แวมมณี, 2545 : 31 – 32 ; ศรีเรือน แก้วกังวาน .2530 : 1 – 2 ; กรมวิชาการ. 2545 : 12)

สถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น เป็นสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาที่ได้รับการสนับสนุนด้านการดำเนินกิจกรรมจากกระทรวงเศรษฐกิจ การค้าและ อุตสาหกรรม (METI) ประเทศญี่ปุ่น มีปณิธานหลักว่า จะมุ่งมั่นผลิตนักศึกษาวิชาชีพเฉพาะทางชั้นสูงเพื่อเป็นกำลังหลักในการพัฒนาด้านเทคโนโลยีและอุตสาหกรรมที่ทันสมัย และเนื่องจากการได้รับการสนับสนุนจากประเทศไทยญี่ปุ่น การจัดการเรียนการสอนจึงได้มีการสอดแทรกภาษาญี่ปุ่นเข้าไปหลักสูตรการศึกษาเพื่อเป็นการสร้างความคุ้นเคยและเรียนรู้วัฒนธรรมการทำงานที่ดีแบบญี่ปุ่นในอนาคตนักศึกษาที่จบการศึกษาไปแล้วจะมีโอกาสเข้าไปทำงานกับบริษัทของประเทศญี่ปุ่น การจัดการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นได้บังคับให้นักศึกษาทุกคณะสาขาวิชา ต้องเรียนในหมวดวิชาศึกษาทั่วไป จัดอยู่ในกลุ่มวิชาภาษา ซึ่งจะมี

จำนวนหน่วยกิตที่เรียนแตกต่างกันไปตามลักษณะเฉพาะสาขาวิชา ทั้งนี้ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2551 มีนักเรียนที่ได้ผ่านการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษจากสถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น แล้วทั้งสิ้นจำนวน 437 คน เป็นนักศึกษาในชั้นปีที่ 1 และ 2 ซึ่งการจัดการเรียนการสอนได้มุ่งเน้นให้นักศึกษาได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมด้านภาษาญี่ปุ่นทั้งทางด้านทักษะการพูด การอ่าน และการเขียน ตลอดจนได้เปิดโอกาสให้ได้เรียนกับเจ้าของภาษาโดยตรง และมีสื่อการเรียนการสอนที่ทันสมัยเพื่อให้นักศึกษาได้ค้นคว้าด้านภาษาด้วยตนเอง ทั้งนี้จากการที่เพิ่งได้เริ่มจัดการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นในช่วงระยะเวลาเพียงไม่นานนี้ ทางสถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น จึงยังไม่ได้มีการทำการศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนในด้านเนื้อหาหลักสูตร ด้านกระบวนการเรียนการสอน ด้านสื่อการเรียนการสอน และด้านผู้สอน

จากความสำคัญของการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นและการที่สถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น ได้จัดการสอนภาษาญี่ปุ่น ผู้วิจัยในฐานะอาจารย์ผู้สอนภาษาญี่ปุ่นมีความประสงค์จะทำงานวิจัยเรื่อง “การศึกษาความพึงพอใจในการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น” ขึ้นทั้งนี้เพื่อที่จะได้นำข้อมูลไปใช้ในการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพเพื่อให้นักศึกษามีความรู้ ความสามารถ ด้านภาษาญี่ปุ่นในระดับพอที่จะสามารถใช้งานได้จริง

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับความพึงพอใจในการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย - ญี่ปุ่น
2. เพื่อเปรียบเทียบความพึงพอใจในการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย - ญี่ปุ่น จำแนกตามเพศและสาขาวิชาที่เรียน
3. เพื่อรวบรวมความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

ความสำคัญของการวิจัย

1. ทำให้ทราบถึงระดับของความพึงพอใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย - ญี่ปุ่น ซึ่งจะทำให้ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนสามารถนำข้อมูลมาใช้ในการบริหารจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาญี่ปุ่นให้มีประสิทธิภาพ
2. ทำให้ทราบถึงความแตกต่างของความพึงพอใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น ระหว่างกลุ่มนักศึกษาเพศชายและเพศหญิงและนักศึกษาที่เรียนในสาขาวิชาที่แตกต่างกัน เพื่อที่จะได้ทำความเข้าใจถึงความรู้สึกและความต้องการในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาญี่ปุ่นได้ตรงกับความต้องการของนักศึกษา

3.เป็นข้อมูลพื้นฐานในการกำหนดทิศทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษญี่ปุ่นเพื่อให้ นักศึกษาเกิดความรู้สึกระทึกใจและสนใจใฝ่เรียนรู้ในรายวิชาภาษาอังกฤษญี่ปุ่นอย่างมีความสุขและได้ ประโยชน์อย่างแท้จริงในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษญี่ปุ่น

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรีที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 1 และ 2 จากทุกหลักสูตรและทุกคณะ ของสถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2551 รวมทั้งสิ้นจำนวน 729 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรีที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 1 และ 2 จากทุกหลักสูตรและทุกคณะ ของสถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น ในภาคเรียนที่ 2 ปี การศึกษา 2551 รวมทั้งสิ้นจำนวน 450 คน ได้มาโดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling)

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรอิสระ ได้แก่

1. เพศ ได้แก่ เพศชาย และเพศหญิง
2. วิชาเอกที่ศึกษา ได้แก่ เทคโนโลยีสารสนเทศ การจัดการอุตสาหกรรม วิศวกรรมยานยนต์ วิศวกรรมคอมพิวเตอร์ วิศวกรรมการผลิต

ตัวแปรตาม ได้แก่ ความพึงพอใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่น ประกอบด้วย (1) ด้านเนื้อหา หลักสูตร (2) ด้านกระบวนการเรียนการสอน (3) ด้านสื่อการเรียนการสอน และ(4) ด้านผู้สอน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **นักศึกษา** หมายถึง นักศึกษาระดับปริญญาตรีทุกคณะ สาขาวิชา ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552
2. **วิชาเอกที่ศึกษา** ได้แก่ สาขาวิชาเอกที่นักศึกษาได้ลงทะเบียนเรียนอย่างเป็นทางการกับสถาบันเทคโนโลยีไทยญี่ปุ่น ได้แก่ เทคโนโลยีสารสนเทศ การจัดการอุตสาหกรรม วิศวกรรมยานยนต์ วิศวกรรมคอมพิวเตอร์ วิศวกรรมการผลิต และสาขาอื่นๆ
3. **การจัดการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น** หมายถึง การจัดการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น ที่จัดขึ้นภายในสถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น

4.สถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น หมายถึง สถาบันการศึกษาเฉพาะทางที่ได้รับการจัดตั้งและเปิดสอนในปีการศึกษา 2550 ในระดับปริญญาตรี มีคณะที่เปิดการสอนอยู่สามคณะ ได้แก่ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ และคณะบริหารธุรกิจซึ่งแต่ละคณะจะแบ่งออกเป็นวิชาเอกต่างๆ

5.ความพึงพอใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่น หมายถึง การที่นักศึกษาได้รับความสะดวกสบาย ความประทับใจ ความรู้สึกที่ได้รับการตอบสนองเป็นอย่างดีตามความต้องการของตนเอง ที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น แบ่งออกเป็น 4 ด้าน ได้แก่

5.1 ด้านเนื้อหาหลักสูตร หมายถึง นักศึกษามีความประทับใจ ได้รับความสะดวกสบาย รู้สึกได้รับการตอบสนองทั้งในเชิงวัตถุประสงค์ของและด้านอารมณ์จากเนื้อหาในบทเรียน ตำราเรียน แบบฝึกหัด จำนวนชั่วโมงเรียน การจัดลำดับเนื้อหา จากการจัดการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น

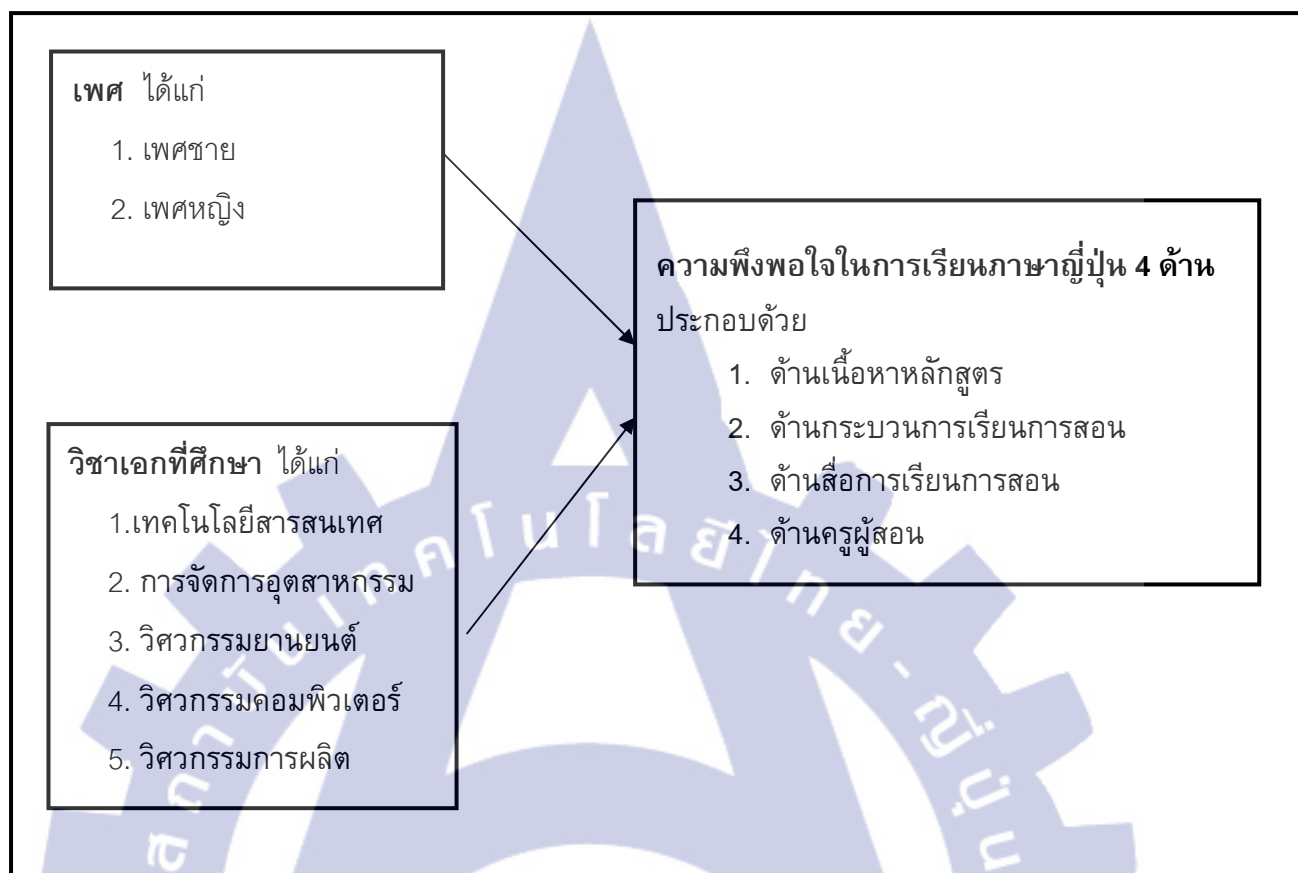
5.2 ด้านกระบวนการเรียนการสอน หมายถึง นักศึกษาความประทับใจ ได้รับความสะดวกสบาย รู้สึกได้รับการตอบสนองทั้งในเชิงวัตถุประสงค์ของและด้านอารมณ์จากกระบวนการจัดการเรียนการสอน วิธีการสอน การประเมินผลการเรียน การใช้ระบบสอบย่อย การสอนเสริมจากการจัดการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น

5.3 ด้านสื่อการเรียนการสอน หมายถึง นักศึกษาความประทับใจ ได้รับความสะดวกสบาย รู้สึกได้รับการตอบสนองทั้งในเชิงวัตถุประสงค์ของและด้านอารมณ์จากการใช้สื่อการเรียนการสอนที่หลากหลาย การจัดเตรียมสื่อการสอน การใช้อินเทอร์เน็ตในการเรียน การจัดกิจกรรมนอกห้องเรียน จากการจัดการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น

5.4 ด้านผู้สอน หมายถึง นักศึกษาความประทับใจ ได้รับความสะดวกสบาย รู้สึกได้รับการตอบสนองทั้งในเชิงวัตถุประสงค์ของและด้านอารมณ์จากการชี้แจงรายละเอียดของผู้สอน เทคนิคการสอน การเตรียมตัวของผู้สอน ความมีมนุษยสัมพันธ์ การประเมินผลการเรียน ของผู้ที่อาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาญี่ปุ่น

การวัดความพึงพอใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นผู้วิจัยได้ใช้แบบวัดที่ได้สร้างขึ้นเองจากการประมวลเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เป็นแบบประเมินมาตราส่วน 5 ระดับ ตั้งแต่ น้อยมาก ถึงมากที่สุด จำนวนทั้งสิ้น 30 ข้อ พิสัยคะแนนอยู่ระหว่าง 30 – 150 ข้อคำถามทางบวกให้คะแนน 1 – 6 ข้อคำถามทางลบให้คะแนน 6 – 1 ผู้ที่ได้คะแนนสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มถือว่าเป็นผู้ที่มีความพึงพอใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นสูงและผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มถือว่าเป็นผู้ที่มีความพึงพอใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นต่ำ

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

สมมติฐานของการวิจัย

1. นักศึกษาเพศชายและเพศหญิงมีความพึงพอใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นแตกต่างกัน
2. นักศึกษาที่เรียนวิชาเอกแตกต่างกันมีความพึงพอใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นแตกต่างกัน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์หลักเพื่อทำการสำรวจระดับของความพึงพอใจในการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น และเพื่อให้เป็นการทำความเข้าใจกับตัวแปรที่การศึกษา จึงได้มีการดำเนินการทบทวนเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเรียงตามลำดับต่อไปนี้

1. การจัดการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นในประเทศไทย
2. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจ
 - 2.1 ความหมายของความพึงพอใจ
 - 2.2 ทฤษฎีความพึงพอใจ
 - 2.3 วิธีสร้างความพึงพอใจในการเรียน
 - 2.3 ความสำคัญในการศึกษาความพึงพอใจในการเรียน
 - 2.4 วิธีการวัดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจในการเรียน
3. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้
 - 3.1 ทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของเพียเจต์
 - 3.2 ทฤษฎีการเรียนรู้ด้วยการค้นพบของบรูเนอร์
 - 3.3 ทฤษฎีการเรียนรู้ที่มีความหมายของออสซูเบล
 - 3.4 ทฤษฎีการเรียนรู้ทางภาษา
4. แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ
 - 4.1 องค์ประกอบของการจัดการเรียนรู้
 - 4.2 วิธีการจัดการเรียนรู้
 - 4.3 วิธีการวัดผลจากการจัดการเรียนการสอน
5. เอกสารเกี่ยวกับสถาบันเทคโนโลยีไทย - ญี่ปุ่น

การจัดการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นในประเทศไทย

การจัดการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นในประเทศไทยมีมาเป็นเวลานานแล้ว ได้มีการบันทึกเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นตั้งแต่ยุคแรกในปี พ.ศ. 2477 ได้เปิดให้มีการเรียนการสอนในระดับชั้นมัธยมปีที่ 7-8 แผนกวิสามัญภาษาต่างประเทศที่โรงเรียนมัธยมวัดบพิตรพิมุข กรมวิสามัญศึกษา ซึ่งปัจจุบันคือ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์และมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพและเริ่มการจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษาครั้งแรกใน ปี พ.ศ. 2485 ที่คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งได้เปิดสอนหลักสูตรอักษรศาสตร์บัณฑิตสาขาภาษาญี่ปุ่น และปัจจุบันตามข้อมูลในปี พ.ศ. 2549 (ค.ศ. 2006) ในประเทศไทยมีสถาบันที่สอนสาขาวิชาภาษาญี่ปุ่นอยู่เป็นจำนวนทั้งสิ้น 385

สถาบัน มีครูผู้สอนภาษาญี่ปุ่นจำนวน 1,153 คน และนักเรียน / นักศึกษา จำนวน 71,083 คน และมีแนวโน้มว่าจะเพิ่มขึ้น(คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2552 : On Line)

การสอบวัดระดับความสามารถทางภาษาญี่ปุ่นในประเทศไทยจะถูกจัดขึ้นใน 3 เมืองของทุกปีได้แก่ กรุงเทพมหานคร สงขลา และเชียงใหม่ ซึ่งเมื่อเริ่มแรกได้มีการจัดขึ้นเฉพาะในจังหวัดเชียงใหม่และกรุงเทพมหานคร แต่ต่อมาได้มีการเพิ่มการจัดที่จังหวัดสงขลาขึ้นมาเมื่อปี พ.ศ. 2546 (ค.ศ. 2006) นอกจากนั้นกรุงเทพมหานครยังเป็นเพียงสถานที่แห่งเดียวในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ที่มีการสอบวัดระดับความสามารถทางภาษาญี่ปุ่นเชิงธุรกิจ (Business Japanese Proficiency Test) ซึ่งเมื่อปี 2546 ได้มีผู้เข้าสอบเป็นจำนวน 232 คน นับได้เป็นร้อยละ 13 ของผู้ทดสอบนอกประเทศญี่ปุ่น การสอบวัดระดับความสามารถทางภาษาญี่ปุ่น (Japanese Language Proficiency Test ตัวย่อ JLPT) ซึ่งเป็นการสอบเพื่อวัดผลและรับรองความสามารถทางภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาต่างชาติที่ศึกษาภาษาญี่ปุ่นภายในและนอกประเทศถูกจัดขึ้นครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. 2527 (ค.ศ. 1984) การสอบจะถูกจัดขึ้นในวันอาทิตย์แรกของเดือนธันวาคมในทุกๆ ปี โดยแบ่งระดับความยากง่ายเป็น 4 ระดับ และมีระดับ 1 เป็นระดับที่มีความยากที่สุด ในการสอบครั้งที่ 24 ปี พ.ศ. 2550 นั้น ได้มีผู้เข้ารับการสอบกว่า 4 แสน 3 หมื่นคน โดยถูกจัดขึ้นใน 20 จังหวัดทั่วประเทศญี่ปุ่น และ 46 ประเทศ 127 เมืองทั่วโลก (สมาคมนักเรียนเก่าญี่ปุ่น. 2552. On Line)

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจในการเรียน

ประเด็นการศึกษาเกี่ยวกับความพึงพอใจในการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นในงานวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาในมุมมองของความรู้สึกประทับใจ ความพึงพอใจ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ซึ่งอยู่ในฐานะที่เป็นผู้รับบริการด้านการจัดการเรียนการสอนจากสถาบันเทคโนโลยีไทย - ญี่ปุ่น แนวคิดที่จะใช้อธิบายความพึงพอใจจึงเป็นความพึงพอใจในมุมมองของผู้รับบริการหรือความพึงพอใจจากการรับบริการต่างๆ เป็นแนวคิดหลักในการวิจัย

ความหมายของความพึงพอใจ

ความพึงพอใจเป็นแนวคิดทางด้านจิตวิทยาซึ่งได้รับความสนใจในงานวิจัยจากนักวิชาการทั้งในฐานะเป็นตัวแปรอิสระ (ตัวแปรเชิงสาเหตุ) และตัวแปรตาม (ตัวแปรเชิงผล) และได้รับความสนใจจากนักวิชาการและนักวิจัยเป็นอย่างมากทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าความพึงพอใจมีผลโดยตรงต่อประสิทธิภาพในด้านต่างๆขององค์กรและการพัฒนาปรับปรุงการให้บริการในแวดวงต่างๆ ดังเห็นได้ว่าการนำความพึงพอใจไปใช้ในความหมายที่แตกต่างกัน เช่น ความพึงพอใจในงาน ความพึงพอใจในการรับบริการ เป็นต้น ซึ่งความพึงพอใจทั้ง 2 มิติดังนี้มีความแตกต่างกันค่อนข้างที่จะเห็นได้ชัดเจนซึ่งความพึงพอใจในงานนั้นกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่าเป็นความรู้สึกประทับใจที่ได้เป็นส่วนหนึ่งในองค์กรซึ่งมีลักษณะเด่นทั้งการเป็นผู้รับและผู้ให้แก่องค์กร แต่ความพึงพอใจในการรับบริการเป็นความประทับใจในฐานะที่ตนเองเป็นผู้รับ ทั้งนี้ งานวิจัยครั้งนี้ได้นำความหมายในเชิงของความพึงพอใจในการรับบริการมาประยุกต์ใช้ใน

งานวิจัยเพราะสามารถนำมาเกี่ยวข้องกับประเด็นที่จะศึกษาได้มากกว่า จากการศึกษาพบว่าผู้
ได้ให้ความหมายไว้แตกต่างกันออกไป

ความหมายของความพึงพอใจในการรับบริการ สามารถจำแนกเป็น 2 ความหมายซึ่ง
เป็นความหมายที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจของผู้บริโภคหรือผู้รับบริการ (consumer
satisfaction) และ อีกเป็นมิติหนึ่งเป็นความหมายในมิติของผู้ให้บริการ (job satisfaction) ดังนี้
(สถาบันเพิ่มผลผลิตแห่งชาติ. 2546 : 48 - 52)

1 ความหมายของความพึงพอใจของผู้รับบริการ ตามแนวคิดของนักการตลาดพบนิยาม
ของความพึงพอใจของผู้รับบริการแบ่งออกเป็น 2 นัยยะสำคัญดังนี้

1.1 ความหมายที่ยึดสถานการณ์การซื้อเป็นหลักให้ความหมายว่า “ความพึง
พอใจเป็นผลที่เกิดขึ้นเนื่องจากการประเมินสิ่งที่ได้รับภายหลังการซื้อสถานการณ์หนึ่ง”

1.2 ความหมายที่ยึดประสบการณ์เกี่ยวกับเครื่องหมายการค้าเป็นหลัก สำหรับ
ความหมายที่พบได้อย่างแพร่หลาย โอลิเวอร์ (Oliver) นักวิชาการด้านการตลาดได้ให้คำจำกัด
ความไว้ว่า “ความพึงพอใจของผู้บริโภค หมายถึง สภาวะการณ์ที่แสดงออกอันเกิดจากการ
ประเมินประสบการณ์การซื้อและการใช้สินค้าและบริการ” ซึ่งอาจขยายความให้ชัดเจนได้ว่า
“ความพึงพอใจ หมายถึง ลักษณะการแสดงออกถึงความรู้สึกในทางบวกที่เกิดจากการประเมิน
เปรียบเทียบประสบการณ์การได้รับบริการที่ตรงกับสิ่งที่ลูกค้าคาดหวังหรือดีเกินกว่าความ
คาดหวังของลูกค้า”

2. ความหมายของความพึงพอใจของผู้ให้บริการ ตามแนวคิดของนักจิตวิทยาองค์การ
ความพึงพอใจในการทำงานจะมีผลต่อความสำเร็จของงาน อาจกล่าวได้ว่าเป็นความสุขที่เกิด
จากการให้บริการแก่ผู้รับบริการซึ่งเป็นความประทับใจ ความภูมิใจ ลักษณะทางจิตวิทยา

ในขณะเดียวกันก็พบว่านักวิชาการได้ระบุถึงความหมายของความพึงพอใจไว้อย่าง
ชัดเจนในเชิงการนิยามความหมาย ดังเช่น เทพนม เมืองแมนและสวิง สุวรรณ (2540: 98) ได้
ให้ความหมายว่า ความพึงพอใจเป็นสภาวะทางจิตด้านจิตใจหรือภาวะของการมีอารมณ์ใน
ทางบวกที่มีผลเกิดขึ้นเนื่องจากการประเมินประสบการณ์ของคนหนึ่ง สิ่งที่เขาได้ไประหว่าง
การเสนอให้กับสิ่งที่ได้รับจะเป็นรากฐานแห่งความพอใจและไม่พอใจได้ สอดคล้องกับ ศิริวรรณ
เสรีรัตน์และคณะ (2539: 6-7) ที่ได้รวบรวมความหมายของความพึงพอใจแล้วสรุปว่า หมายถึง
ภาวะทางจิตของบุคคลที่ได้รับการตอบสนองตามความต้องการของตนเองซึ่งจะแสดงทั้งใน
รูปแบบพฤติกรรมทั้งที่สังเกตได้และสังเกตไม่ได้ โวลท์แมน (Wolman 1973: 304) ให้
ความหมายของความพึงพอใจว่า ความพึงพอใจคือความรู้สึก (Feeling) มีความสุขเมื่อประสบ
ผลสำเร็จตามจุดมุ่งหมาย (Goals) ความต้องการ (want) จากแรงจูงใจ (Motivation) นอกจากนี้
ยังพบว่านักวิชาที่ได้ให้ความเฉพาะด้านแตกต่างออกไปจากนักวิชาการที่ผ่านมา ดังเช่น

วอลเลอร์สแตน (Wallerstein. 1971 : 256) ให้ความหมายของความพึงพอใจว่า
หมายถึง ความรู้สึกที่เกิดขึ้นเมื่อได้รับผลสำเร็จตามความมุ่งหมาย ซึ่งได้อธิบายขยายความ
เพิ่มเติมว่า ความพึงพอใจเป็นกระบวนการทางจิตวิทยาไม่สามารถมองเห็นได้ชัดเจนแต่

สามารถคาดคะเนได้ว่ามีหรือไม่มี โดยจากการสังเกตพฤติกรรมของคนเท่านั้น การที่จะทำให้คนเกิดความพึงพอใจจะต้องศึกษาปัจจัยและองค์ประกอบที่เป็นสาเหตุของความพึงพอใจนั้นๆ

กิลเมอร์ (Gilmer. 1972 : 25) อธิบายว่าความพึงพอใจในการทำงาน หมายถึงผลของทัศนคติต่าง ๆ ของบุคคลที่มีต่อองค์ประกอบของงาน และมีส่วนสัมพันธ์กับลักษณะงาน สภาพแวดล้อมในการทำงาน ซึ่งความพอใจนั้นได้แก่ ความรู้สึกที่มีความสำเร็จในผลงาน รู้ว่าได้รับการยกย่อง และรู้สึกว่ามีโอกาสก้าวหน้าในการทำงาน

กู๊ด (Good. 1973 : 320) ให้ความหมายของความพึงพอใจว่า หมายถึงคุณภาพหรือระดับความพอใจ ซึ่งเป็นผลจากความสนใจต่างๆ และทัศนคติของบุคคลที่ต่อกิจกรรมและการให้บริการใดๆ ซึ่งมีทั้งที่สามารถสังเกตได้และไม่สามารถสังเกตได้แต่ผลของการกระทำจะเป็นในทิศทางบวกหรือทิศทางที่ไม่ทำลาย ขัดขวางกิจกรรมและบริการนั้นๆ

ความหมายของความพึงพอใจทั้งในมุมมองของผู้รับบริการและผู้ให้บริการ และจากการนิยามของนักวิชาการแต่ละคนที่ได้ให้นิยามไว้เป็นการเฉพาะ อาจกล่าวสรุปในภาพรวมได้ว่าความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกในทางบวกของบุคคลที่มีต่อสิ่งเร้าใดสิ่งเร้าหนึ่งซึ่งเป็นสิ่งที่ทำให้บุคคลเกิดความรู้สึกว่าได้รับความสะดวก ได้รับการตอบสนองตามความต้องการของตนเอง รู้สึกว่าตัวเองเป็นคนสำคัญ เมื่อนำมาประยุกต์ใช้กับความพึงพอใจที่ได้จากการรับบริการการเรียนการสอนอาจนิยามได้ว่า หมายถึง การที่บุคคลรู้สึกประทับใจ ได้รับความสะดวกสบาย ได้รับการตอบสนองความต้องการในด้านความรู้อย่างเพียงพอ อาจมีแนวโน้มที่จะกลับมาใช้บริการอีก

ทฤษฎีความพึงพอใจ

ในการจัดการเรียนการสอนการที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความพึงพอใจนั้นเป็นองค์ประกอบสำคัญที่จะส่งผลทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพดังที่ กล่าวว่า การที่บุคคลจะเรียนรู้หรือมีพัฒนาการและความเจริญงอกงามนั้น บุคคลจะต้องอยู่ในสภาวะพึงพอใจ สุขใจ เบื้องต้น นั่นคือบุคคลต้องได้รับการสนใจทั้งในลักษณะนามธรรมและรูปธรรม (ประภา ตุลานนท์. 2540 : 23) สรุปได้ว่า นักเรียนที่สติปัญญาเท่ากันถ้ามีแรงจูงใจในการเรียนต่างกัน เช่น มีความพึงพอใจในการเรียนสูงก็จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน สอดคล้องกับข้อเสนอจากงานวิจัยของ ชีระ สุภาวิมล (2551 : 54 – 55) ที่ค้นพบว่านักเรียนที่มีความพึงพอใจในการเรียนสูงจำมีความสุขในการเรียน และมีความรู้สึกอยากจะมาเรียนมากกว่าที่หลีกเลี่ยงไปทำกิจกรรมอื่นๆ แวนแกว พันภัย (2549 : 63 – 65) ก็ได้ข้อค้นพบในงานวิจัยว่า การที่จะทำให้ นักเรียนสามารถเรียนหนังสือได้อย่างมีความสุข มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง สิ่งสำคัญที่จะต้องทำคือการสังเกตความพึงพอใจของนักเรียนของครูผู้สอน ทั้งนี้การศึกษาถึงความพึงพอใจในการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น จะต้องทำความเข้าใจถึงแนวคิดหลักของทฤษฎีความพึงพอใจ ตลอดจนวิธีการวัดที่เหมาะสม ได้ทำการศึกษาทฤษฎีความพึงพอใจที่ได้รับการยอมรับจากนักวิจัยและนักวิชาการ ได้แก่อเดย์และแอนเดอร์เซน มิลเลทท์ มัมฟอร์ด เป็นต้น

อเดย์และแอนเดอร์เซน (Aday and Andersen 1975: 52-80) นักพฤติกรรมองค์กรได้ทำการศึกษาความพึงพอใจของประชาชนต่อการบริการรักษาพยาบาลในประเทศสหรัฐอเมริกา ในปี ค.ศ. 1970 นับได้ว่าเป็นงานวิจัยในระยะแรกที่ได้รับการยอมรับในแวดวงวิชาการ ทำการวัดโดยสัมภาษณ์ความคิดเห็นของประชาชนต่อศูนย์บริการทางสุขภาพจำนวน 4,966 คน พบว่าเรื่องที่ประชาชนไม่พอใจมากที่สุดคือ ความสะดวกในการรับบริการและค่าใช้จ่ายในการรับบริการ และในปี ค.ศ. 1971 อเดย์และแอนเดอร์เซนได้ชี้ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจของผู้รับบริการในการรักษาพยาบาลและความรู้สึกที่ผู้ป่วยได้รับจากการบริการเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยประเมินระบบบริการทางการแพทย์ว่า ได้มีการเข้าถึงประชาชน ซึ่งเขาได้เสนอถึงประเภทของความพึงพอใจไว้ว่าประกอบด้วยกันทั้งสิ้น 6 ประเภทได้แก่

1. ความพึงพอใจต่อความสะดวกที่ได้รับจากบริการ (Convenience) ซึ่งแบ่งออกเป็น

1.1 การใช้เวลารอคอยในสถานบริการ (Office waiting time) จะต้องมีความสมเหตุสมผลในการรอคอย ผู้ให้บริการจะต้องทำการแจ้งให้ผู้ป่วยทราบว่าจะจะได้รับบริการคือเวลาใด

1.2 การได้รับการรักษาดูแลเมื่อมีความต้องการ (Availability or care when need) เป็นการแสดงออกอย่างเป็นทางการของผู้ให้บริการต่อผู้รับบริการสิ่งสำคัญจะต้องทำให้รับรู้กำลังได้รับการบริการตามความต้องการของตนเอง

1.3 ความสะดวกสบายที่ได้รับในสถานบริการ (Base of getting to care) ความสะอาดของสถานที่ ความเหมาะสมของสถานที่กับกิจกรรมที่ได้รับบริการ

2. ความพึงพอใจต่อการประสานงานของบริการ (Coordination) ซึ่งแบ่งออกเป็น

2.1 การได้รับบริการทุกประเภทในสถานที่หนึ่ง (Getting all needs at one place) อาจจะเป็นบริการแบบ One Stop Service ที่มีการให้บริการหลายชนิดในที่เดียว

2.2 แพทย์ให้ความสนใจสุขภาพทั้งหมดของผู้ป่วย ทั้งร่างกายและจิตใจ (Concern of doctors of overall health) ณ ที่นี้ รวมทั้งเป็นการแสดงออกในด้านความเห็นอกเห็นใจและการเอาใจใส่จากแพทย์ผู้ให้บริการ

2.3 แพทย์ได้มีการติดตามการรักษา (Follow – up care) เป็นการเช็ดถึงความเรียบร้อยและอาการแทรกซ้อนจากการรักษา

3. ความพึงพอใจต่ออัธยาศัยและการให้เกียรติของผู้ให้บริการ (Courtesy) ได้แก่การแสดงความอัธยาศัยทำทางที่ดี เป็นกันเองของผู้ให้บริการและปฏิบัติต่อผู้รับบริการด้วยท่าทีที่เหมาะสม

4. ความพึงพอใจต่อข้อมูลที่ได้รับจากบริการ (Medical Information)

4.1 ข้อมูลเกี่ยวกับสาเหตุการเจ็บป่วย (Information about what was wrong) เป็นการแจ้งให้ผู้ป่วยได้ทราบถึงสาเหตุที่ทำให้ตนเองเจ็บป่วย เพื่อประโยชน์ในการดูแลป้องกันตนเอง

4.2 ข้อมูลเกี่ยวกับการให้การรักษาพยาบาล (Information about treatment)

เช่น การปฏิบัติตนของผู้ป่วยและการใช้ยา เป็นต้น

5. ความพึงพอใจต่อคุณภาพของบริการ (Quality of care) ได้แก่คุณภาพของการดูแลทั้งหมดที่ผู้ป่วยได้รับในทัศนะของผู้ป่วยที่มีต่อการบริการของโรงพยาบาล

6. ความพึงพอใจต่อค่าใช้จ่ายเมื่อใช้บริการ (Out of pocket cost) ได้แก่ค่าใช้จ่ายต่างๆ ที่ผู้ป่วยจ่ายไปกับการรักษาพยาบาล

นักวิชาการด้านพฤติกรรมองค์กรอีกท่านหนึ่งคือ มิลเลทท์ (Millet 1954:397-400) ซึ่งพบว่าเป็นแนวคิดเกี่ยวกับความพึงพอใจที่ได้รับการอ้างอิงในงานวิจัยอีกท่านหนึ่งซึ่งได้กล่าวถึงความพึงพอใจในบริการว่าจะต้องมีลักษณะที่สำคัญ 5 ประการคือ

1. การให้บริการอย่างเท่าเทียมกัน (Equitable service) หมายถึงผู้รับบริการจะได้รับการดูแลอย่างเท่าเทียมกัน ไม่มีการแบ่งพรรคแบ่งพวก โดยใช้มาตรฐานการบริการเดียวกัน

2. การให้บริการที่ตรงเวลา (Timely service) หมายถึงการให้บริการที่ตรงเวลา ตรงตามความต้องการ

3. การให้บริการอย่างเพียงพอ (Ample service) หมายถึงการให้บริการอย่างเพียงพอและเหมาะสม ดังนั้นการให้บริการที่เท่าเทียมและตรงเวลาจะไม่มี ความหมายเลยถ้าบริการที่ไม่เพียงพอกับความ ต้องการของผู้รับ

4. การให้บริการอย่างต่อเนื่อง (Continuous service) หมายถึง การให้บริการที่เป็นไปอย่างสม่ำเสมอและดูแลจนกว่าจะหายเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดความประทับใจ

5. การให้บริการอย่างก้าวหน้า (Progressive service) หมายถึงการให้บริการที่มีการปรับปรุงคุณภาพให้เกิดการพัฒนาต่อไป

มัมฟอร์ด (Manford. 1972 : 55 - 58) ได้จำแนกความคิดเกี่ยวกับความพึงพอใจงานจากผลการวิจัยออกเป็น 5 กลุ่มดังนี้

1. กลุ่มความต้องการทางด้านจิตวิทยา กลุ่มนี้ได้แก่ Maslow, A.H. , Herzberg. F และ Likert R. โดยมองความพึงพอใจงานเกิดจากความต้องการของบุคคลที่ต้องการความสำเร็จของงานและความต้องการการยอมรับจากบุคคลอื่น

2. กลุ่มภาวะผู้นำมองความพึงพอใจงานจากรูปแบบและการปฏิบัติของผู้นำที่มีต่อผู้ใต้บังคับบัญชา กลุ่มนี้ได้แก่ Blake R.R., Mouton J.S. และ Fiedler R.R.

3. กลุ่มความพยายามต่อรางวัล เป็นกลุ่มที่มองความพึงพอใจจากรายได้ เงินเดือน และผลตอบแทนอื่น ๆ กลุ่มนี้ได้แก่ กลุ่มบริหารธุรกิจของมหาวิทยาลัยแมนเชสเตอร์ (Manchester Business School)

4. กลุ่มอุดมการณ์ทางการจัดการมองความพึงพอใจจากพฤติกรรมบริหารงานขององค์กร ได้แก่แนวคิดทฤษฎีความพึงพอใจของ Crozier M. และ Coulter G.M. ซึ่ง ณ ที่นี้ไม่นำเสนอไว้เพราะไม่ใช่สาระสำคัญในนำมาใช้ในงานวิจัยนี้

5. กลุ่มเนื้อหาของงานและการออกแบบงาน ความพึงพอใจงานเกิดจากเนื้อหาของตัวงาน กลุ่มแนวคิดนี้มาจากสถาบันทาวิสตอค (Tavistock Institute) มหาวิทยาลัยลอนดอน

จากการนำเสนอทฤษฎีความพึงพอใจของ อเดย์และแอนเดอร์เซน มิลเลทท์ มัมฟอร์ด พบความสอดคล้องกันว่า ความพึงพอใจนั้นเป็นลักษณะทางจิตวิทยาของบุคคลที่ได้รับจากสิ่งเร้าซึ่งสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ด้านใหญ่ ได้แก่ ความพึงพอใจที่ได้รับการตอบสนองความต้องการทางด้านร่างกาย และความพึงพอใจที่ได้รับการตอบสนองทางด้านจิตใจ

วิธีสร้างความพึงพอใจในการเรียน

ในการสร้างความพึงพอใจให้เกิดขึ้นในกระบวนการจัดการเรียนการสอนนั้นยังไม่มีเอกสารที่แสดงไว้ชัดเจนแต่ได้มีนักวิชาการทางด้านจิตวิทยาได้เสนอถึงวิธีการสร้างความพึงพอใจให้เกิดขึ้นกับมนุษย์ดังในการทบทวนวรรณกรรมส่วนนี้จึงเป็นการประมวลเอกสารแนวคิดระหว่างการสร้างความพึงพอใจและการจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพเพื่อนำเสนอถึงวิธีการสร้างความพึงพอใจในการเรียน ทั้งนี้ฐานแนวคิดที่การสร้างความพึงพอใจได้ศึกษาจากนักจิตวิทยาที่ได้รับการยอมรับ ได้แก่ สกินเนอร์ บลูม และเฮิร์ชเบอร์เกอร์ สำหรับแนวคิดในการจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพนั้นได้ทำการศึกษาจากงานวิจัยของ ชีระ สุภาวิมล (2551 : 24 – 30) ที่ได้เสนอวิธีการสอนที่มีประสิทธิภาพจากข้อค้นพบในงานวิจัย และงานวิจัยทางด้านการศึกษานานๆ ประกอบเพิ่มเติมเพื่อเป็นการทำความเข้าใจถึงการสอนที่เหมาะสมอันจะเป็นการจูงใจให้ผู้เรียนอยากศึกษาเล่าเรียนได้

สกินเนอร์ (Skinner. 1971: 1 - 63, 96 - 120) มีความเห็นว่า การปรับพฤติกรรมของคนไม่อาจทำได้โดยเทคโนโลยีทางกายภาพและชีวภาพ (Physical and Biological Technology) เท่านั้น แต่ต้องอาศัยเทคโนโลยีของพฤติกรรม ซึ่งเขาหมายถึงเสรีภาพ และความภาคภูมิใจ (Freedom and Dignity) จุดหมายปลายทางที่แท้จริงของการศึกษา คือ การทำให้คนมีความเป็นตัวของตัวเอง (Autonomous Man) มีความรับผิดชอบต่อการกระทำของตน เสรีภาพและความภาคภูมิใจเป็นผลของการไปสู่ความเป็นคนดังกล่าวนั้นเสรีภาพความหมายตรงข้ามกับการควบคุม แต่เสรีภาพในความหมายของสกินเนอร์ ไม่ได้หมายถึงความเป็นอิสระจากความควบคุมหรือความเป็นอิสระจากสิ่งแวดล้อมแต่หมายถึง ความเป็นอิสระจากการควบคุมบางชนิดที่มีลักษณะเชิงกร้าว (Aversive) คือไม่ได้หมายถึงการทำลายหรือหนีจากสิ่งแวดล้อม แต่เป็นการวิเคราะห์และเปลี่ยนหรือปรับรูปแบบใหม่ (Redesign) ให้แก่สิ่งแวดล้อมนั้น โดยทำให้อำนาจการควบคุมอ่อนตัวลงจนบุคคลเกิดความรู้สึกว่าตนไม่ได้ถูกควบคุมหรือต้องแสดงพฤติกรรมใดๆ ที่เนื่องจากความกดดันภายนอกบางอย่าง บุคคลควรได้รับการยกย่องยอมรับ (Credit) ในผลสำเร็จของการกระทำที่เป็นที่ยกย่องยอมรับเป็นความภาคภูมิใจ ความภาคภูมิใจเป็นคุณค่าของมนุษย์ แต่การกระทำที่ควรจะได้รับยกย่องยอมรับมากเท่าไร จะต้องเป็นการกระทำที่ปลอดจากการบังคับ (Force) หรือสิ่งควบคุม (Controlling Stimuli) ใดๆ มากเท่านั้น นั่นคือ สัดส่วนปริมาณของการยกย่องยอมรับที่ให้แก่การกระทำ จะเป็นส่วนกลับกับความเด่นหรือความสำคัญของสาเหตุที่จูงใจให้เขากระทำ

แนวคิดของสกินเนอร์ สรุปได้ว่า เสรีภาพนำบุคคลไปสู่ความภาคภูมิใจ และความภาคภูมิใจนำไปสู่ความเป็นตัวของตัวเอง เป็นผู้มีควมรับผิดชอบต่อการคิด ตัดสินใจ การกระทำ และผลที่เกิดขึ้นจากการกระทำของตนเอง และนั่นคือเป้าหมายปลายทางที่แท้จริงของการศึกษา สิ่งที่สกินเนอร์ต้องการเน้น คือ การปรับแก้พฤติกรรมของคนต้องแก้ด้วยเทคโนโลยีของพฤติกรรมเท่านั้นจึงจะสำเร็จ ส่วนการใช้เทคโนโลยีของพฤติกรรมนี้กับใคร อย่างไรด้วยวิธีไหน ถือเป็นเรื่องของ การตัดสินใจ ใช้ศาสตร์ ซึ่งต้องอาศัยภูมิปัญญา (Wisdom) ของผู้ใช้เท่านั้น

บลูม (Bloom. 1976: 72 -74) มีความเห็นว่า ถ้าสามารถจัดให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมตามที่ตนเองต้องการ ก็น่าจะคาดหวังได้แน่นอนว่านักเรียนทุกคนได้เตรียมใจสำหรับกิจกรรมที่ตนเองเลือกนั้น ด้วยความกระตือรือร้น พร้อมทั้งความมั่นใจ เราสามารถสังเกตเห็นความแตกต่างของความพร้อมด้านจิตใจได้ชัดเจนจากการปฏิบัติของนักเรียนต่องานที่เป็นวิชาบังคับ กับวิชาเลือกหรือจากสิ่งนอกโรงเรียนที่นักเรียนอยากเรียน เช่น การขับรถยนต์ ดนตรีบางชนิด เกม หรืออะไรบางอย่างที่นักเรียนอาสาสมัครและตัดสินใจได้โดยเสรีในการเรียน การมีความกระตือรือร้น มีความพึงพอใจและมีความสนใจเมื่อเริ่มเรียน จะทำให้นักเรียน เรียนได้เร็วและประสบความสำเร็จสูงอย่างไรก็ตาม บลูมเห็นว่าวิธีนี้ค่อนข้างเป็นอุดมคติที่จัดได้ลำบาก

เฮอร์ชเบอร์ก (ประเสริฐ วิเศษกิจ. 2542: 27) ได้คิดทฤษฎีการจูงใจแบบมีปัจจัย 2 ด้าน คือ ปัจจัยทางด้านความพึงพอใจ (Satisfiers) และปัจจัยทางด้านความไม่พึงพอใจ (Dissatisfies) โดยกล่าวว่า ปัจจัยที่จะสร้างความพึงพอใจได้นั้น ต้องเป็นปัจจัยพิเศษ นอกเหนือไปจากที่ผู้อื่นมี และควรหลีกเลี่ยงไม่ให้เกิดมีสิ่งที่จะนำไปสู่ความไม่พึงพอใจ อันจะเป็นผลกระทบต่อการตัดสินใจของบุคคล

การประมวลเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะของการจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพพบว่า จะต้องให้ความสำคัญกับการสร้างแรงจูงใจให้เกิดขึ้นกับนักเรียนซึ่งจะต้องคำนึงถึงสิ่งดังต่อไปนี้ (ธีระ สุภาวิมล. 2551 : 24 – 30 ; แวนแก้ว พันภัย. 2549 : 51 – 54 ; วิจิตร สมบัติวงศ์ .2549 : 38 - 41)

1.การสร้างความสุขในการเรียนผ่านความสนุกสนาน ผู้สอนจะต้องดำเนินการสร้างความคุ้นเคยกับผู้เรียนให้เร็วที่สุดแล้วทำความเข้าใจถึงความต้องการของผู้เรียนอย่างแท้จริงว่าต้องการอะไรและคาดหวังอะไรในการเรียน แล้วทำการจัดสภาพแวดล้อมและการสร้างบรรยากาศให้เกิดความรู้สึกว่าเป็นกันเองและผ่อนคลายซึ่งจะเป็นการสร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนอยากแสดงออก

2.วิธีการสอนที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งหมายถึง รูปแบบและปรัชญาในการจัดการเรียนการสอนจะต้องสอดคล้องกับหลักการของรายวิชาที่จะสอน เช่น หากเป็นรายวิชาด้านภาษาอาจจะต้องใช้หลักการฝึกปฏิบัติจริงมาใช้กับผู้เรียนเพื่อให้ได้แสดงออกทางด้านทักษะภาษาอยู่เสมอสม่ำเสมอซึ่งจะทำให้เกิดความคุ้นเคย

3.การจัดกิจกรรมที่เหมาะสม เป็นกระบวนการในส่วนของการทำกิจกรรมซึ่งกิจกรรมจะต้องมีความหลากหลาย มีความหมายต่อนักเรียนและสามารถเชื่อมโยงไปใช้กับชีวิตประจำวันได้ถึงจะทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกว่ากำลังดำเนินชีวิตจริง มีความท้าทาย

4.การจัดให้มีการสอบย่อยอย่างสม่ำเสมอ เพื่อเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความตื่นตัวอยู่ตลอดเวลาและรู้สึว่าการทดสอบเป็นเรื่องใกล้ตัวไม่ควรจะละเลยการทบทวนตำราเรียนอย่างสม่ำเสมอนับได้ว่าเป็นวิธีการที่เหมาะสมกับคนไทย

5.การประยุกต์ใช้สื่อการสอนที่หลากหลายทั้งนี้การใช้สื่อที่หลากหลายจะทำให้เกิดความน่าสนใจในเนื้อหาวิชาที่เรียน ปัจจุบันสื่อการเรียนการสอนด้านภาษามีจำนวนหลากหลายทั้งที่ผลิตโดยหน่วยงานภาครัฐและองค์กรทางธุรกิจแต่สิ่งที่สำคัญก็คือผู้สอนต้องสามารถเลือกได้เหมาะสมกับลักษณะวิชาของตนเอง

นักวิชาการด้านการศึกษา อย่างเช่น ไวท์เฮด (Whitehead. 1967: 1 – 41) ได้ทำการมีการศึกษาในด้านความสัมพันธ์เชิงเหตุ และผลระหว่างสภาพจิตใจกับผลการเรียน จุดที่น่าสนใจจุดหนึ่งคือ การสร้างความพอใจในการเรียนตั้งแต่เริ่มต้นให้แก่ผู้เรียนทุกคน และได้กล่าวถึงจังหวะของการศึกษาและ ขั้นตอนของการพัฒนาว่ามี 3 ขั้น คือ จุดยืน จุดแย้ง และจุดปรับ ซึ่งไวท์เฮดเรียกชื่อใหม่ เพื่อใช้ในการศึกษาว่า การสร้างความพอใจ การทำความเข้าใจ และการนำไปใช้ในการเรียนรู้ใดๆ ควรเป็นไปตาม 3 จังหวะนี้ คือ

1. การสร้างความพอใจ – ผู้เรียนรับสิ่งใหม่ๆ มีความตื่นเต้น พอใจในการได้พบและเก็บสิ่งใหม่
2. การทำความเข้าใจ – มีการจัดระเบียบ ให้คำจำกัดความ มีการกำหนดขอบเขตที่ชัดเจน
3. การนำไปใช้ – นำสิ่งใหม่ที่ได้มาไปจัดสิ่งใหม่ๆ ที่จะได้พบต่อไปเกิดความตื่นเต้นที่จะเอาไปจัดสิ่งใหม่ๆ ที่เข้ามา

ไวท์เฮด กล่าวถึง การสร้างภูมิปัญญาในระบบการศึกษาว่า ได้ปฏิบัติกันอย่างผิดพลาดมาตลอด โดยการใช้วิธีการฝึกทักษะอย่างง่าย ๆ ธรรมดาๆ แล้วคาดเอาไว้จะทำให้เกิดภูมิปัญญาได้ ถนนที่มุ่งสู่การเกิดภูมิปัญญามีสายเดียวคือ เสรีภาพในการแสดงความรู้ และถนนที่มุ่งสู่ความรู้มีสายเดียวเช่นกันคือ วิทยาการที่จัดไว้อย่างมีระบบ ดังนั้น เสรีภาพและวิทยาการเป็นสาระสำคัญสองประการของการศึกษา ประกอบเป็นวงจรการศึกษา 3 จังหวะ คือ เสรีภาพ วิทยาการ – เสรีภาพ ซึ่งเสรีภาพในจังหวะแรกก็คือ ขั้นตอนของการสร้างความพอใจ วิทยาการในจังหวะที่สองคือ ขั้นตอนทำความเข้าใจ และเสรีภาพในช่วงสุดท้ายคือ ขั้นตอนการนำไปใช้ วงจรเหล่านี้ไม่ได้มีวงจรเดียว แต่มีลักษณะเป็นวงจรซ้อนวงจร วงจรหนึ่งเปรียบได้กับเซลล์หนึ่งหน่วย และขั้นตอนการพัฒนาอย่างสมบูรณ์ของมันก็คือ โครงสร้างอินทรีย์ของเซลล์เหล่านั้น เช่นเดียวกับวงจรเวลาที่มียาวเวลาประจำวัน ประจำสัปดาห์ ประจำเดือน ประจำปี ประจำฤดูกาล เป็นต้น นอกจากนี้ วิทยาการทั้งหลายในแขนงต่างๆ ก็มีวงจรของการพัฒนาการและระดับของพัฒนาการเหล่านี้เช่นกัน สิ่งที่ไวท์เฮดต้องการย้ำในเรื่องนี้คือ ความรู้ที่ต่างแขนงวิชา

การเรียนรู้ที่ต่างวิธีการ ควรให้นักเรียนเมื่อถึงเวลาอันสมควร และเมื่อนักเรียนมีพัฒนาการทางสมองอยู่ในขั้นเหมาะสม หลักการนี้ เป็นที่ทราบกันทั่วไปอยู่แล้ว แต่ยังไม่มีการถือปฏิบัติโดยคำนึงถึงจิตวิทยาในการดำเนินการทางการศึกษา เรื่องทั้งหมดนี้ไม่ใช่เรื่องใหม่ เพียงแต่หลักการเหล่านี้ไม่ได้ถูกหยิบยกขึ้นมาอภิปรายเพื่อให้การปฏิบัติอย่างจริงจังและถูกต้อง ความล้มเหลวของการศึกษาเกิดขึ้นจากการใช้จังหวะการศึกษาไม่เหมาะสม โดยเฉพาะในขั้นตอนของการสร้างความพอใจ หรือจังหวะของเสรีภาพในช่วงแรก การละเลยหรือขาดประสบการณ์ในส่วนนี้ผลดีสูงสุดที่เกิดขึ้นคือ ความรู้ที่ไร้พลังและไร้ความคิดริเริ่ม ผลเสียหายสูงสุดที่เกิดขึ้นคือ ความรังเกียจ ไม่ยอมรับความคิดเห็น และนำไปสู่การไร้ความรู้ในที่สุด

ดังนั้นโดยสรุปแล้ววิธีการสร้างความพึงพอใจในการเรียนสามารถที่จะประยุกต์ใช้หลักการทางด้านจิตวิทยามาเป็นแนวคิดหลัก โดยมุ่งเน้นการทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกว่าตนเองได้เผชิญกับเหตุการณ์จริงอยู่เสมอ การเรียนเป็นเรื่องที่ใกล้ตัวมีความท้าทาย ซึ่งกระบวนการปลุกย่อยอาจจะต้องปรับปรุงให้เหมาะสมกับบริบทแต่ละแห่ง

ความสำคัญของการศึกษาความพึงพอใจในการเรียน

นักวิชาการและนักวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมองค์กรและด้านการศึกษาต่างให้ความสำคัญกับการศึกษาความพึงพอใจของมนุษย์เพราะความพึงพอใจเป็นปัจจัยเชิงสาเหตุที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมที่พึงประสงค์ตามมาอีกมา หากมองในมิติของความพึงพอใจในงานก็จะพบว่าความพึงพอใจมีผลต่อการปฏิบัติงานในฐานะที่จะเป็นสิ่งที่กระตุ้นและสิ่งจูงใจให้บุคคลเกิดความตั้งใจในการทำงาน เต็มใจอุทิศเวลา ร่างกายและความคิดของตน เพื่อสนองความต้องการขององค์กร กฤษณา นรนาพันธ์ (2544 : 35) ได้อธิบายว่า การศึกษาถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อความพึงพอใจในการทำงาน และความพึงพอใจต่อการให้บริการต่าง ๆ ขององค์กรในทางธุรกิจมีความสำคัญต่อความมั่นคงขององค์กรเป็นอย่างมาก เพราะจะทำให้ทราบถึงสถานะขององค์กรว่าอยู่ในระดับเท่าไรของตลาดดังนั้นจึงเป็นสิ่งสำคัญที่ผู้บริหารและผู้รับผิดชอบโดยตรงจะต้องให้ความสำคัญ สอดคล้องกับแนวคิดของ ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2544 : 135) ที่ได้กล่าวในทิศทางเดียวกันว่า ในการศึกษาความพึงพอใจของพนักงานในองค์กรต่าง ๆ หรือการศึกษาความพึงพอใจของผู้รับบริการนั้นจะทำให้ฝ่ายบริการและผู้รับผิดชอบเกิดการรับรู้ถึงทิศทางความจงรักภักดีต่อองค์กรและจะเป็นประโยชน์ในการทำงาน ผลที่ค้นพบสามารถที่จะนำมาเป็นสิ่งหลักในการพัฒนาเพื่อทำให้บุคลากรมีความตั้งใจทำงาน เป็นการเพิ่มผลผลิตของบุคคล ทำให้องค์กรมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ให้บรรลุเป้าหมายขององค์กร เช่นเดียวกับ วรรณดี ชูกาล (2540 : 35) ได้ให้ความสำคัญของความพึงพอใจในงานที่ขึ้นอยู่กับปัจจัยต่าง ๆ ที่มีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจในงาน ทำให้หัวหน้างานสามารถนำไปใช้ในการสร้างปัจจัยเหล่านี้ให้เกิดขึ้น ทำให้บุคคลเกิดความตั้งใจในการทำงาน ลดการขาดงาน การลางาน การมาทำงานสาย และลดการขาดความรับผิดชอบที่มีต่องาน เป็นการเพิ่มผลผลิตของบุคคล ทำให้องค์กรมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลได้บรรลุตามเป้าหมายขององค์กร จากข้อมูลข้างต้นเห็นได้ชัดเจนว่าในแวดวงทางธุรกิจได้ให้ความสำคัญ

กับตัวแปรความพึงพอใจในงานและความพึงพอใจจากการรับบริการเป็นอย่างมาก จนกระทั่งในบริษัทที่มีเงินทุนหมุนเวียนแต่ละปีหลายล้านบ้านต้องทำการศึกษาระดับความพึงพอใจในการทำงานและความพึงพอใจต่อการรับบริการเพื่อนำข้อมูลที่ได้มาใช้ในการเพิ่มขีดสมรรถนะขององค์กรเพื่อความเป็นผู้นำในตลาด

ในขณะที่เดียวกันก็พบว่าในวงการศึกษาก็ได้นำตัวแปรความพึงพอใจในการเรียนมาใช้ในการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพเช่นเดียวกัน ทั้งนี้พบว่าเจริญ ศาสตรเวหา (2539 : 45 - 51) ได้ทำการศึกษาเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความพึงพอใจของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีต่อการสอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานสามัญศึกษา จังหวัดอุบลราชธานี จากกลุ่มตัวอย่าง นักเรียนชายและนักเรียนหญิง ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 822 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 1 มัธยมศึกษาปีที่ 2 และมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานสามัญศึกษา จังหวัดอุบลราชธานีและสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดอุบลราชธานี มีความพึงพอใจต่อการสอนวิชาพลศึกษาอยู่ในระดับมากทุกด้าน

2. นักเรียนสังกัดสำนักงานสามัญศึกษา จังหวัดอุบลราชธานีและสังกัดสำนักงาน การประถมศึกษาจังหวัดอุบลราชธานี มีความพึงพอใจต่อการสอนวิชาพลศึกษาแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

3. นักเรียนชาย และนักเรียนหญิงสังกัดสำนักงานการศึกษา จังหวัดอุบลราชธานีและสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดอุบลราชธานี มีความพึงพอใจในการสอนวิชาพลศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 แต่นักเรียนสังกัดสำนักงานชั้นประถมศึกษา จังหวัดอุบลราชธานีมีความพึงพอใจต่อการสอนวิชาพลศึกษาไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

4. นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 1 มัธยมศึกษาปีที่ 2 และมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานสามัญศึกษา จังหวัดอุบลราชธานีและสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดอุบลราชธานี มีความพึงพอใจต่อการสอนวิชาพลศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ .05

ทั้งนี้ เจริญ ศาสตรเวหา (2539 : 61) ได้กล่าวว่าผลในการวิจัยที่ได้จะทำให้ผู้บริหารและครูผู้สอนสามารถพัฒนากระบวนการจัดการเรียนการสอนให้มีความสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี ซึ่งผลการวิจัยดังกล่าวได้ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในการจัดการเรียนการสอน คือ ผู้สอนต้องปรับกระบวนการเรียนการสอนที่เป็นการมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมเพิ่มมากขึ้น เพิ่มอุปกรณ์ สื่อการเรียนการสอน ที่มีความน่าสนใจให้กับนักเรียนเพิ่มมากขึ้น สอดคล้องกับ มหาลาก ป้อมสุข. (2548 :41 – 43) ที่ได้ทำการศึกษาค้นคว้าเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความพึงพอใจในการเรียนพลศึกษาของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 เขตพื้นที่การศึกษาราชบุรี จากกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 จำนวน 400 คน ผลการศึกษาพบว่า

1. ความพึงพอใจในการเรียนพลศึกษาของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 เขตพื้นที่การศึกษา ราชบุรีในด้านจุดมุ่งหมายของพลศึกษา ด้านเนื้อหาสาระของหลักสูตร ด้านการจัดกิจกรรมการ

เรียนรู้ด้านประสิทธิภาพของครูผู้สอน ด้านสถานที่ อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านการวัดผลและการประเมินผล อยู่ในระดับมากทุกด้าน ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.22, 3.11, 3.07, 3.21, 2.68 และ 3.11 ตามลำดับ

2. เปรียบเทียบความพึงพอใจในการเรียนพลศึกษาระหว่างนักเรียนชายและนักเรียนหญิงของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 เขตพื้นที่การศึกษาราชบุรี ในด้านเนื้อหาสาระของหลักสูตร แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านจุดมุ่งหมายของพลศึกษา ด้านการจัดกิจกรรม การเรียนรู้ด้านประสิทธิภาพของครูผู้สอน ด้านสถาน

มหลาภ ป้อมสุข (2548 :51 – 53) ได้กล่าวว่าผลการวิจัยได้ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในการจัดการเรียนการสอนของผู้สอนคือ ได้ทำการปรับเนื้อหาสาระของหลักสูตรให้มีความเหมาะสมกับสภาพแวดล้อมของจังหวัดสระบุรีให้มากขึ้น และปรับให้สอดคล้องกับลักษณะต่างกายของคนไทยที่มีรูปร่างไม่สูง และได้ให้ความสำคัญกับการศึกษาวิจัยครั้งนี้ว่าหากไม่ได้ทำการวิจัยก็จะไม่สามารถเปลี่ยนแปลงและทราบความต้องการของผู้เรียนได้

ทั้งนี้การศึกษาความพึงพอใจในการเรียนจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งทั้งต่อผู้จัดการเรียนการสอนและต่อนักศึกษาผู้รับบริการ ซึ่งจะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงและการตระหนักรู้ว่าสิ่งที่ได้ดำเนินการจัดการเรียนการสอนไปนั้นเป็นสิ่งที่อยู่ในความสนใจของผู้เรียนและสามารถกระตุ้นให้เกิดความสนใจจนกระทั่งให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์หลักในการจัดการเรียนการสอนเพียงใด เพื่อให้เกิดการพัฒนาในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาญี่ปุ่นจึงมีความจำเป็นอย่างมากที่ต้องทำการศึกษาความพึงพอใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษา

วิธีการวัดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจในการเรียน

หทัยรัตน์ ประทุมสูตร (2542 : 14) กล่าวว่า การวัดความพึงพอใจ เป็นเรื่องที่เปรียบเทียบได้กับความเข้าใจทั่ว ๆ ไป ซึ่งปกติจะวัดได้โดยการสอบถามจากบุคคลที่ต้องการจะถาม มีเครื่องมือที่ต้องการจะใช้ในการวิจัยหลาย ๆ อย่าง อย่างไรก็ตามถ้าจะมีการวัดอยู่หลายแนวทางแต่การศึกษาความพึงพอใจอาจแยกตามแนวทาง กล่าวคือ

1. วัดจากสภาพทั้งหมดของแต่ละบุคคล เช่น ที่ทำงาน ที่บ้านและทุก ๆ อย่างที่เกี่ยวข้องกับชีวิต การศึกษาตามแนวทางนี้จะได้ข้อมูลที่สมบูรณ์ แต่ทำให้เกิดความยุ่งยากกับการที่จะวัดและเปรียบเทียบ

2. วัดได้โดยแยกออกเป็นองค์ประกอบ เช่น องค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับงาน การนิเทศงานเกี่ยวกับนายจ้าง

นอกจากนี้การศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวัดความพึงพอใจในการเรียนพบว่า โดยส่วนใหญ่แล้วได้ใช้แบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ในการวัด ดังเช่นงานวิจัยของ

ธีระ สุภาวิมล (2551 : 41 – 47) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความพึงพอใจของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ของโรงเรียนในสังกัดเทศบาลเมืองอ่างทองที่มีต่อการเรียนการสอนสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ปีการศึกษา 2550 ซึ่งทำการศึกษากับนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 จำนวน 300 คน

ได้ทำการวัดความพึงพอใจของนักเรียนด้วยแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตั้งแต่จริงมากที่สุด – ไม่จริงมากที่สุด แบบสอบถามมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .89 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ของโรงเรียนในสังกัดเทศบาลเมืองอ่างทองมีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ด้านจุดมุ่งหมายของพลศึกษา ด้านเนื้อหาสาระหลักสูตร ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านประสิทธิภาพของครูผู้สอน ด้านสถานที่ อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านการวัดผลและประเมินผลอยู่ในระดับมากทุกด้าน และเมื่อทำการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มเพศชายกับเพศหญิงพบว่านักเรียนมีความพึงพอใจแต่ละด้านไม่แตกต่างกัน

แว่นแก้ว พันภัย (2549 : 34 – 46) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การศึกษาผลสัมฤทธิ์และความพึงพอใจในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนเรื่อง เศรษฐศาสตร์ในครอบครัว โดยการสอนแบบสตอรี่ไลน์กับการสอนแบบสถานการณ์จำลอง” เป็นงานวิจัยเชิงทดลอง ทำการศึกษาในกลุ่มนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 120 คน ทำการแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม เป็นกลุ่มทดลองที่ 1 จำนวน 60 คน และกลุ่มทดลองที่ 2 จำนวน 60 คน กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการสอนแบบสตอรี่ไลน์ และกลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับการสอนแบบ เกมสถานการณ์จำลอง ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลองกลุ่มละ 20 ชั่วโมง โดยทั้งสองกลุ่มใช้เนื้อหาเดียวกัน ได้ทำการวัดความพึงพอใจของนักเรียนด้วยแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 3 ระดับ ตั้งแต่มาก ปานกลาง น้อย แบบสอบถามมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .97 ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนโดยการสอนแบบสตอรี่ไลน์กับการสอนแบบเกมสถานการณ์จำลองไม่แตกต่างกัน และนักเรียนทั้ง 2 กลุ่มมีความพึงพอใจในการเรียนไม่แตกต่างกัน

วิจิตร สมบัติวงศ์ . (2549 : 55 - 66) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการเรียนรู้ผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ (E-Learning)” เป็นงานวิจัยเชิงทดลองทำการศึกษาทำกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 30 คน โดยจัดการเรียนการสอนด้วยบทเรียนผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ (E-Learning) เรื่องพันธะเคมี ได้ทำการวัดความพึงพอใจของนักเรียนด้วยแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตั้งแต่มากที่สุด – น้อยที่สุด แบบสอบถามมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .78 ผลการวิจัยพบว่า หลังจากได้ใช้ชุดกิจกรรมในกลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีความพึงพอใจต่อการเรียนด้านประโยชน์ของการเรียนรู้ในระดับมากที่สุด ด้านรูปแบบการเรียนรู้ ด้านองค์ประกอบที่มีต่อการเรียนรู้ และโดยรวม อยู่ในระดับมาก

งานวิจัยของ เอกเทศ แสงลับ (2552 : 32 – 38) ได้ทำการวิจัยเรื่องผลสัมฤทธิ์และความพึงพอใจในการเรียน โดยใช้บทเรียนผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ตวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ เพื่อชีวิต ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ เป็นงานวิจัยเชิงทดลอง ทำการศึกษาทำกับนักศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 40 คน ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยได้จัด

บทเรียนผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ตในการจัดการเรียนการสอน ได้ทำการวัดความพึงพอใจในการเรียนด้วยแบบสอบถามมาตรฐานประมาณค่า 5 ระดับ ตั้งแต่มากที่สุด – น้อยที่สุด แบบสอบถามมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .89 ผลการวิจัยพบว่า หลังจากที่นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนได้รับอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีความพึงพอใจในการเรียนอยู่ในระดับมาก

งานวิจัยของมหาลาก ป้อมสุข (2548) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความพึงพอใจในการเรียนพลศึกษา ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 ตามหลักสูตรการศึกษา ขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 เขตพื้นที่การศึกษาราชบุรี ปีการศึกษา 2547 เป็นงานวิจัยเชิงสำรวจ ทำการศึกษากับนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 จำนวน 400 คน ได้ทำการวัดความพึงพอใจในการเรียนด้วยแบบสอบถามแบบมาตรฐานประมาณค่า 5 ระดับ ตั้งแต่มากที่สุด – น้อยที่สุด แบบสอบถามมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .95 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจในการเรียนด้านเนื้อหาของหลักสูตร ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านประสิทธิภาพของครูผู้สอน ด้านสถานที่ ด้านการวัดผล และประเมินผล อยู่ในระดับมาก

งานวิจัยของ ปฏิพงศ์ จงฐธรรม (2547 : 19 - 30) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความพึงพอใจในการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคลในกลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ปีการศึกษา 2546 ทำการศึกษากับกลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 400 คน ได้ทำการวัดความพึงพอใจในการเรียนด้วยแบบสอบถามแบบมาตรฐานประมาณค่า 5 ระดับ ตั้งแต่มากที่สุด – น้อยที่สุด แบบสอบถามมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .89 ผลการวิจัยพบว่านักศึกษามีความพึงพอใจในการเรียนด้านกิจกรรมการเรียนการสอน บุคลิกของอาจารย์ผู้สอน การวัดและประเมินผล อยู่ในระดับมาก สำหรับด้านสถานที่และอุปกรณ์อำนวยความสะดวกอยู่ในระดับปานกลาง

มอร์ส (Mros. 1991 : 302) ได้ศึกษาในเรื่องของการรับรู้ของนักเรียนและคุณลักษณะพฤติกรรมการสอนของครูผู้สอนวิชาภาษาต่างประเทศในชั้นประถมศึกษา โดยการศึกษากลุ่มนักเรียนที่มีความคาดหวัง 3 ระดับ โดยผ่านกระบวนการสอน 3 วิธี ที่ใช้ในการสอนวิชาต่างกัน พบว่า กลุ่มนักเรียนที่มีความคาดหวังต่างกัน มีความรับรู้ต่างกันและเข้าใจพฤติกรรมการสอนของครูต่างกัน แต่อย่างไรก็ตามวิธีการสอนของครูที่แตกต่างกันย่อมมีผลต่อการรับรู้ของนักเรียนไม่มากนัก

แนนซี (Nancy. 1992 : 3857) ได้ทำการศึกษาเรื่องการศึกษาความเข้าใจในการใช้หลักสูตรพลศึกษาในชีวิตจริงของครูพลศึกษามีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจความหมายของการแนะนำหลักสูตรใหม่ไปใช้ของครูพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา วิธีการศึกษาดำเนินการโดยการสังเคราะห์เอกสาร วารสาร บทความ สังเกตการณ์สอน สันทนา สัมภาษณ์ การวิจารณ์ด้วยเหตุผลทั้งนี้เพื่อมุ่งจะอธิบาย แจกแจงพฤติกรรมและกิจกรรมต่าง ๆ ในรายละเอียดของครู

ลู๊กและซินแคลร์ (Luke & Sinclair. 1996 : 31-46) ได้วิจัยเรื่องความแตกต่างทางเพศกับเจตคติที่มีต่อวิชาภาษาต่างประเทศในโรงเรียนของวัยรุ่น โดยใช้แบบสอบถามเกี่ยวกับ

ประสบการณ์จากการเรียนวิชาภาษาต่างประเทศตั้งแต่ระดับอนุบาลถึงชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 4 เพื่อที่จะหาปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดเจตคติที่มีต่อวิชาภาษาต่างประเทศกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 488 คน ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดเจตคติที่มีต่อวิชาภาษาต่างประเทศ ได้แก่ เนื้อหาวิชา พฤติกรรมการสอนของครู บรรยากาศภายในชั้นเรียน การรับรู้ อุปกรณ์ และไม่มีความแตกต่างระหว่างเพศเกี่ยวกับปัจจัยทั้งหมดนี้

บรูสเชตต์ (Brushett. 1999 : 134) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องทัศนคติของนักเรียนและ การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่มีต่อสุขภาพส่วนบุคคลด้วยการใช้ Wellness 1123 จุดมุ่งหมายของการวิจัยเพื่อประเมินศักยภาพของหลักสูตรการเรียนการสอน ผลการวิจัยพบว่านักเรียน มีความเปลี่ยนแปลงเจตคติและพฤติกรรมที่มีต่อวิถีชีวิตของตนเองในทางที่ดีเพิ่มขึ้น โปรแกรมการจัดการสอนมีส่วนเกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงในทางบวกของนักเรียน นักเรียนต้องใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อพัฒนาและปรับปรุงความเป็นอยู่ของตนเองให้ดีขึ้น ข้อมูลทั้งหมดชี้ให้เห็นว่าการเพิ่มกิจกรรมทางการเรียนและการเพิ่มความสามารถทางบวกจะช่วยให้นักเรียนเผชิญกับความเครียดได้อย่างมีประสิทธิภาพ และทำให้นักเรียนมีความเชื่อมั่นในตนเองเพิ่มมากขึ้น

สโตเกอร์ (Stoker. 1999 : 37) ได้ทำการวิจัยเรื่องหลักสูตรพลศึกษาและสุขศึกษา ทัศนคติของนักเรียนมัธยมศึกษาที่มีต่อการเรียนแบบร่วมมือจุดมุ่งหมายของการวิจัยเพื่อเป็นการศึกษาถึงหลักสูตรพลศึกษาและสุขศึกษาที่นำมาใช้ประกอบการสอนแบบร่วมมือ การศึกษานี้ได้ศึกษากับนักเรียนเกรด 7 ในชั้นเรียน สุขศึกษาที่ใช้หลักสูตรสุขศึกษาใน 6 สัปดาห์ โดยมุ่งเน้นการศึกษาถึงความสัมพันธ์ในด้านการจัดกิจกรรมการสอนปฏิบัติกิจกรรมสอนปฏิบัติกิจกรรมทางพลศึกษา ผลการวิจัยพบว่า เจตคติของนักเรียนที่มีต่อพลศึกษามีเพิ่มสูงขึ้น หลังจากมีการเพิ่มหลักสูตรสุขศึกษาที่มีความสำคัญต่อกิจกรรมต่าง ๆ นอกจากนี้ยังค้นพบว่า วิชาสุขศึกษา มีประโยชน์ต่อสุขภาพและช่วยให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อวิถีชีวิตที่กระตือรือร้น

สรุปแล้วการวัดความพึงพอใจในการเรียนนักวิจัยมักจะใช้แบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณ (Rating Scale) ในการวัดและพบว่าในส่วนใหญ่แล้วในการวัดจะมีมิติในการวัดจำแนกได้ 4 ด้านใหญ่ ได้แก่ ด้านเนื้อหาหลักสูตร ด้านกระบวนการจัดการเรียนการสอน ด้านสื่อการเรียนการสอน และด้านผู้สอน ซึ่งประเด็นทั้ง 4 ด้านนี้ผู้วิจัยได้นำมาใช้เป็นแนวทางในการวัดความพึงพอใจในการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้

ในการศึกษาความพึงพอใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น มีความจำเป็นที่จะต้องทำความเข้าใจถึงลักษณะการเรียนรู้ของนักศึกษาก่อนเพื่อที่จะสามารถเข้าใจการให้ความหมายและการตีค่าของสิ่งเร้าซึ่ง ณ ที่นี้หมายถึงการได้รับการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาญี่ปุ่น ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้ของนักคิดคนสำคัญ ได้แก่ เพียเจต บรูเนอร์ ออซูเบล และทฤษฎีการเรียนรู้ทางภาษา

ทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของเพียเจต์

เพียเจต์ (ทิสนา แชมมณี, 2545 : 64) ได้ศึกษาเกี่ยวกับพัฒนาการทางด้านความคิด ได้อธิบายว่า การเรียนรู้ของเด็กเป็นไปตามพัฒนาการทางสติปัญญาเขาเชื่อว่าพัฒนาการทางสติปัญญาของมนุษย์พัฒนาขึ้นเป็นลำดับ 4 ขั้น โดยแต่ละขั้นแตกต่างกันตามกันในกลุ่มคน และอายุที่กลุ่มคนเข้าสู่แต่ละขั้นจะแตกต่างกันไปตามลักษณะทางพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อมลำดับขั้นทั้งสี่ของเพียเจต์มีสาระสรุปได้ดังนี้

1. พัฒนาการทางสติปัญญาของบุคคลเป็นไปตามวัยต่าง ๆ ตามลำดับขั้น คือ

1.1 ขั้นรับรู้ด้วยประสาทสัมผัส เป็นขั้นพัฒนาการในช่วงอายุ 0 – 2 ปี ความคิดของเด็ก วัยนี้ขึ้นกับการรับรู้และการกระทำ เด็กยึดตัวเองเป็นศูนย์กลางและยังไม่สามารถเข้าใจความคิดเห็นของผู้อื่น

1.2 ขั้นก่อนปฏิบัติการคิด เป็นพัฒนาการในช่วงอายุ 2 – 7 ปี ความคิดของเด็กวัยนี้ยังขึ้นอยู่กับความรู้เป็นส่วนใหญ่มิสามารถให้เหตุผลอย่างลึกซึ้ง แต่สามารถเรียนรู้และใช้สัญลักษณ์ได้ การใช้ภาษาแบ่งเป็นขั้นย่อย ๆ 2 ขั้น คือ ขั้นก่อนเกิดความคิดรวบยอด เป็นพัฒนาการในช่วงอายุ 2 – 4 ปี และขั้นการคิดด้วยความเข้าใจของตนเอง เป็นพัฒนาการในช่วงอายุ 4 – 7 ปี

1.3 ขั้นการคิดแบบรูปธรรม เป็นพัฒนาการในช่วงอายุ 7 – 11 ปี เป็นขั้นที่การคิดของเด็กไม่ขึ้นกับการรับรู้จากรูปร่างเท่านั้น เด็กสามารถสร้างภาพในใจและสามารถคิดย้อนกลับได้ และมีความเข้าใจเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของตัวเลขและสิ่งต่าง ๆ ได้มากขึ้น

1.4 ขั้นการคิดแบบนามธรรม เป็นขั้นการพัฒนาในช่วงอายุ 11 – 15 ปี เด็กสามารถคิด สิ่งที่เป็นนามธรรมได้ และสามารถคิดตั้งสมมติฐานและใช้กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ได้

ทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของเพียเจต์ทั้ง 4 ขั้น มีประโยชน์ต่อการศึกษามากเนื่องจากกล่าวถึงข้อเท็จจริงว่า วิธีคิด ภาษา ปฏิกริยาและพฤติกรรมของเด็กแตกต่างจากของผู้ใหญ่ ทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพ ดังนั้น การจัดการศึกษาให้เด็กจึงต้องมีรูปแบบที่แตกต่างจากของผู้ใหญ่ และสิ่งที่มีความหมายมากที่สุดที่นักการศึกษาได้รับจากงานของเพียเจต์ คือ แนวคิดที่ว่าเด็กที่มีอายุน้อย ๆ จะเรียนได้ดีที่สุดจากกิจกรรมที่ใช้สื่อรูปธรรม(อัมพร ม้าคะนอง. 2546 : 1) หากแนวคิดนี้ถูกนำไปใช้ในห้องเรียน ผู้สอนจะต้องเป็นผู้จัดสิ่งแวดล้อมในการเรียนรู้และแนะนำผู้เรียนมากกว่าเป็นผู้สอนโดยตรง ตามทฤษฎีของเพียเจต์ เมื่อเด็กโตขึ้นและเข้าสู่ลำดับขั้นที่สูงกว่า เด็กจะต้องการการเรียนรู้จากกิจกรรมลดลง เนื่องจากพัฒนาการของสติปัญญาที่ซับซ้อนและทันสมัยขึ้น แต่มิได้หมายความว่าเด็กจะไม่ต้องการทำกิจกรรมเลย การเรียนรู้โดยการทำกิจกรรมยังคงอยู่ในทุกลำดับขั้นของการพัฒนา นอกจากนี้เพียเจต์ยังเห็นว่าปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียนมีบทบาทเป็นอย่างมากต่อการพัฒนาสติปัญญา ทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพ การให้ผู้เรียนได้คิด พูดอภิปราย แลกเปลี่ยนความคิดเห็น และประเมินความคิดของตนเองและผู้อื่นจะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจตนเองและผู้อื่นได้ดีขึ้น เพียเจต์เรียกกระบวนการนี้ว่า

การกระจายความคิด ซึ่งเป็นความสามารถของเด็กที่จะต้องได้รับการพัฒนาให้เป็นไปตามลำดับขั้น เพื่อพิจารณาสิ่งต่าง ๆ จากมุมมองของผู้อื่น ซึ่งประเด็นนี้ การศึกษาจะเข้ามามีบทบาทสำคัญในการจัดสภาพแวดล้อมในห้องเรียนเพื่อส่งเสริมความสามารถของการเรียนรู้ของผู้เรียน

ทฤษฎีการเรียนรู้ด้วยการค้นพบของบรูเนอร์

เป็นแนวคิดที่เสนอถึงลักษณะการเรียนรู้ของมนุษย์เสนอโดย เจอร์โรม บรูเนอร์ (Jerome Bruner) นักจิตวิทยาแนวพุทธิปัญญา ที่เน้นที่พัฒนาการเกี่ยวกับความสามารถในการรับรู้และความเข้าใจของผู้เรียน ประกอบกับการจัดโครงสร้างของเนื้อหาที่จะเรียนรู้ให้สอดคล้องกัน และได้เสนอทฤษฎีการสอน(Theory of Instruction) โดยนำหลักการพัฒนาทางสติปัญญาของเพียเจต์ (Piaget) มาเป็นพื้นฐานในการพัฒนา ได้เสนอว่า ในการจัดการศึกษาควรคำนึงถึงการเชื่อมโยงระหว่างทฤษฎีพัฒนาการกับทฤษฎีความรู้กับทฤษฎีการสอน เพราะการจัดเนื้อหาและวิธีการสอนจะต้องคำนึงถึงพัฒนาการ และปรับเนื้อหาให้สอดคล้องกับความสามารถในการคิด หรือการรับรู้ การใช้ภาษาที่เหมาะสม รวมถึงการเลือกใช้วิธีการที่เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน บรูเนอร์เชื่อว่า ครูสามารถช่วยพัฒนาให้ผู้เรียนเกิดความพร้อมได้โดยไม่ต้องรอเวลา จากฐานแนวคิดดังกล่าวได้เสนอว่า การจัดการเรียนการสอนควรมีการจัดเนื้อหาวิชาที่มีความสัมพันธ์ต่อเนื่องกันไปเรื่อย ๆ มีความลึกซึ่งซับซ้อนและกว้างขวางออกไปตามประสบการณ์ของผู้เรียน เรื่องเดียวกันอาจสามารถเรียนตั้งแต่ระดับประถมถึงมหาวิทยาลัย เรียกว่า "Spiral curriculum" (Bruner. 1971 : 66 – 74)

โดยสรุปแล้ว บรูเนอร์ เชื่อว่า การเรียนรู้จะเกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมซึ่งนำไปสู่การค้นพบและการแก้ปัญหา เรียกว่า การเรียนรู้โดยการค้นพบ (Discovery approach) ผู้เรียนจะประมวลข้อมูลข่าวสารจากการมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม และจะรับรู้สิ่งที่ตนเองเลือก หรือสิ่งที่ใส่ใจ การเรียนรู้แบบนี้จะช่วยให้เกิดการค้นพบเนื่องจากผู้เรียนมีความอยากรู้อยากเห็น ซึ่งจะเป็นแรงผลักดันที่ทำให้สำรวจสิ่งแวดล้อม และทำให้เกิดการเรียนรู้โดยการค้นพบ

ทฤษฎีการเรียนรู้ที่มีความหมายของออสซูเบล

ออสซูเบล (Ausubel. 1963 : 1 - 19) เป็นนักจิตวิทยาแนวปัญญานิยมที่มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนรู้ที่แตกต่างจากเพียเจต์และบรูเนอร์ เพราะไม่ได้มีวัตถุประสงค์ที่จะสร้างทฤษฎีที่อธิบายการเรียนรู้ได้ทุกชนิด แต่เป็นการสร้างทฤษฎีที่หาหลักการอธิบายการเรียนรู้ที่เรียกว่า "Meaningful Verbal Learning" เท่านั้น โดยเฉพาะการเชื่อมโยงความรู้ที่ปรากฏในหนังสือที่โรงเรียนใช้กับความรู้เดิมที่อยู่ในสมองของผู้เรียนในโครงสร้างสติปัญญา(Cognitive Structure) หรือการสอนโดยวิธีการให้ข้อมูลข่าวสาร ด้วยถ้อยคำทฤษฎีของออสซูเบลจะเน้นความสำคัญของการเรียนรู้ที่มีความเข้าใจและมีความหมาย การเรียนรู้เกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนได้เรียนรวมหรือเชื่อมโยง(Subsume) สิ่งที่เรียนรู้ใหม่หรือข้อมูลใหม่ ซึ่งอาจจะเป็นความคิดรวบยอด(Concept) หรือความรู้ที่ได้รับใหม่ในโครงสร้างสติปัญญากับความรู้เดิมที่อยู่ในสมองของผู้เรียนอยู่แล้ว

ผู้เรียนจะเรียนรู้ข้อมูลข่าวสารด้วยการรับหรือด้วยการค้นพบ และวิธีเรียนอาจจะเป็น การเรียนด้วยความเข้าใจอย่างมีความหมายหรือเป็นการเรียนรู้โดยการท่องจำโดยไม่คิด แบ่ง การเรียนรู้ออกเป็น 4 ประเภท ดังต่อไปนี้

1. การเรียนรู้โดยการรับอย่างมีความหมาย (Meaningful Reception Learning) เป็น การเรียนรู้ที่ผู้เรียนเน้นความเป็นผู้รับจากผู้สอนแต่เพียงอย่างเดียวแต่สิ่งที่รับนั้นเป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อผู้เรียนซึ่งการเรียนรู้แบบนี้จะเข้าใจได้เพียงไม่นาน

2. การเรียนรู้โดยการค้นพบอย่างมีความหมาย (Meaningful Discovery Learning) เป็น การเรียนรู้ที่จะต้องเกิดจากกระบวนการเรียนการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรม ต่างๆ เพื่อให้ค้นพบความรู้ด้วยตนเอง

3. การเรียนรู้โดยการรับแบบท่องจำโดยไม่คิดหรือแบบนกแก้วนกขุนทอง (Rote Reception Learning) เป็นการเรียนรู้ที่ทำให้เกิดแต่เพียงความจำเพียงอย่างเดียว

4. การเรียนรู้โดยการค้นพบแบบท่องจำโดยไม่คิดหรือแบบนกแก้วนกขุนทอง (Rote Discovery Learning) เป็นการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนเกิดความจำโดยการค้นพบแต่ไม่ได้พัฒนา ทักษะทางความคิดเพื่อต่อยอดองค์ความรู้

โดยสรุป ทฤษฎีการเรียนรู้ของออสซูเบลเป็นทฤษฎีพุทธิปัญญานิยม ที่เน้นความสำคัญ ของผู้สอนว่ามีหน้าที่ที่จะจัดเรียบเรียงความรู้อย่างมีระบบ และสอนความคิดรวบยอดใหม่ที่ นักเรียนจะต้องเรียนรู้ ซึ่งแตกต่างกับแนวคิดของพือาเจต์และบรุนเนอร์ที่เน้นความสำคัญของผู้เรียน นอกจากนี้ทฤษฎีของออสซูเบลเป็นทฤษฎีที่อธิบายการเรียนรู้อย่างมีความหมายเท่านั้น

ทฤษฎีการเรียนรู้ทางภาษา

การจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาญี่ปุ่นสำหรับนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น นับได้ว่าเป็นการเริ่มสร้างความคุ้นเคย การเรียนรู้ด้านภาษา จากการศึกษาพบว่า มี นักวิชาการเสนอถึงทฤษฎีทางด้านการเรียนรู้เกี่ยวกับภาษาโดยเฉพาะ ประภาพันท์ นิล อรุณ. (ประภาพันท์ นิลอรุณ. 2530 : 28 – 29) ได้กล่าวถึงพัฒนาการทางภาษาว่า มนุษย์มี ขั้นตอนในการใช้ภาษาติดต่อสื่อสาร ซึ่งมีพัฒนาการดังนี้

1. อายุแรกเกิด – 1 ปี เด็กเริ่มส่งเสียงร้อง การโต้ตอบ อาจมีหรือไม่มี ความหมายก็ได้ เริ่มเรียนคำง่ายใกล้ตัว เช่น พ่อ แม่ บางครั้งเล่นเสียงเพื่อความเข้าใจของตนเอง เท่านั้น แต่ไม่มีความหมายสำหรับผู้อื่น

2. ช่วงอายุระหว่าง 1 - 5 ปี เด็กจะเริ่มพัฒนาภาษาพูดในระยะเริ่มแรก (Early Linguistic Development) เริ่มใช้ภาษาพูดเป็นประโยคง่ายๆ เช่น แม่มา พ่อทำงาน จากการวิจัยปรากฏว่า เมื่อเด็กเริ่มพูดมักพูดเป็นคำนามก่อน เช่น หมา แมว แม่มา นม ต่อมาจึงเป็นคำกริยา

3. ช่วงอายุระหว่าง 5 – 11 ปี เป็นการพัฒนาการพูดในระยะหลัง (Later Linguistic Development) ระยะนี้เด็กเริ่มเรียนคำศัพท์ การอ่านความหมาย เริ่มสนใจไวยากรณ์ เริ่มใช้

4. ช่วงอายุตั้งแต่ 11 ปีขึ้นไปเป็นการพัฒนาการสร้างประโยค (Development of Syntax) เด็กเริ่มศึกษาไวยากรณ์อย่างแท้จริง และสามารถใช้ภาษาได้ดียิ่งขึ้น

ศรีเรือน แก้วกังวาน (2530 : 16) ได้อธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับกระบวนการเรียนรู้ภาษาพูดของเด็กตั้งแต่แรกเกิดจนกระทั่งสามารถใช้ภาษาในการสื่อความหมายได้นั้น ได้กล่าวถึงกระบวนการเรียนรู้ภาษาตามลำดับดังนี้

1. การเลียนแบบ (Imitation) เป็นกระบวนการสำคัญในการเรียนรู้ภาษา เพราะเป็นขั้นที่เด็กเลียนเสียงของคำ และพูดตามเสียงที่ได้ยิน
2. การเอาอย่าง (Identification) เด็กมีการเลียนแบบการออกเสียงอย่างเดียวกัน แต่จะเลียนแบบท่าทาง นิสัยใจคอบุคคลตามเสียงที่ได้ยินด้วย
3. การเลียนแบบพฤติกรรมตอบสนองพร้อมทั้งสิ่งเร้าหลายตัว (Multiple Response) เป็นพฤติกรรมตอบสนองสิ่งเร้าที่เด็กพยายามทำตาม โดยลองใช้วิธีะการเปล่งเสียงต่างๆ นั้น ให้ทำงานร่วมกัน ได้แก่ ส่วนสมองที่รับรู้ มองเห็น ได้ยิน ส่วนที่สะสมความจำ ควบคุมริมฝีปาก สีสหน้า ท่าทาง และสายตา
4. การเรียนรู้โดยสัมพันธ์กับสภาวะ (Association Learning) เด็กเรียนรู้คำและความหมายโดยอาศัยความสัมพันธ์ระหว่างเสียงและสิ่งของหรือพฤติกรรม เช่น เด็กเรียนรู้คำว่า ตุ๊กตา เมื่อแม่ยื่นตุ๊กตาให้แล้วบอกว่า “ตุ๊กตา” เด็กเรียนรู้ได้จากการเชื่อมโยงเสียงและสิ่งของเข้าด้วยกัน
5. การเรียนรู้แบบสอบถาม (Question - Answering) เมื่อได้เรียนรู้ภาษาไปบ้างแล้ว เด็กจะเกิดความคิดอย่างมีเหตุผลขึ้น ความสงสัยและความอยากรู้ อยากเห็น ทำให้เด็กชอบใช้คำถาม การตอบสนองความอยากรู้อยากเห็น โดยการตอบคำถาม จะช่วยให้พัฒนาการทางภาษาของเด็กดีขึ้น
6. การลองผิดลองถูก (Trial and Error) ช่วงนี้เป็นช่วงลองปฏิบัติ อาจจะถูกบ้าง ผิดบ้าง การเข้าใจและการชมเชยเมื่อเด็กออกเสียงได้ถูกต้อง จะทำให้เด็กมั่นใจ และช่วยให้ภาษาพัฒนาได้รวดเร็วขึ้น

โดยสรุปแล้วการศึกษาทฤษฎีการเรียนรู้ของ เพียเจ็ต บรูเนอร์ ออชเชล และทฤษฎีการเรียนรู้ทางภาษา พบว่ามีข้อสรุปที่เหมือนกับคือ การเรียนรู้จะมีลักษณะเป็นขั้นตอนซึ่งไม่สามารถที่จะข้ามขั้นตอนได้ และการเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ดีต้องเป็นการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนได้เป็นผู้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ด้วยตนเองอาจจะมีสื่อการเรียนรู้ที่เหมาะสมและกระตุ้นความสนใจในการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาญี่ปุ่นนั้นเพื่อให้นักศึกษาได้เกิดการเรียนรู้จึงจะเป็นที่จะต้องให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ด้วยตนเอง เนื้อหาหลักสูตรมีความน่าสนใจมีความหมายต่อผู้เรียน และมีสื่อการเรียนการสอนที่สามารถกระตุ้นความสนใจได้เป็นอย่างดี

แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ

การจัดการเรียนรู้เป็นกระบวนการที่สร้างขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะในด้านต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับเป้าหมายหลักของเนื้อหาที่ผู้สอนต้องการจะถ่ายทอด การจัดการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาญี่ปุ่นที่มีประสิทธิภาพจึงจำเป็นที่จะต้องดำเนินการจัดการเรียนรู้ที่ถูกต้อง

เหมาะสม ในประเด็นนี้ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับกระบวนการจัดการเรียนรู้ในสถาบันทางการศึกษาซึ่งมีขั้นตอนในภาพรวมทุกรายวิชาดังนี้

องค์ประกอบของการจัดการเรียนรู้

การจัดการเรียนรู้ในรายวิชาต่างๆ ทั้งในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานและระดับสถาบันอุดมศึกษาจะประกอบไปด้วยองค์ประกอบดังนี้

1. ด้านการปฏิบัติงานของครูผู้สอน ครูผู้สอนเป็นบุคลากรที่มีความสำคัญมากสำหรับการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาต่างๆ เพราะครูเป็นหัวใจสำคัญที่จะทำให้บรรลุตามเป้าหมายของหลักสูตรครูจะต้องสามารถนำความมุ่งหวังของหลักสูตรมาแปลเป็นภาคปฏิบัติในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ต้องใช้วิธีสอนหลากหลาย เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่สมบูรณ์ ทั้งความรู้ ความคิด การปฏิบัติ เจตคติ คุณธรรม จริยธรรม การสอนที่ดีที่สุด คือการสอนที่ครูไม่เป็นผู้บอกความรู้หรือให้ความรู้แก่ผู้เรียนโดยตรง แต่ครูจะเน้นกิจกรรมเชิงกระบวนการให้ผู้เรียนมีโอกาสปฏิบัติกิจกรรมหาความรู้และพัฒนาความสามารถต่างๆ(สงบ ลักษณะ. 2534 :1)

2. ด้านการใช้หลักสูตรและเนื้อหา หลักสูตรเป็นแนวทาง หรือแบบแผนข้อกำหนดของการจัดการศึกษาที่จะพัฒนาให้ผู้เรียนมีความรู้ ความสามารถ โดยส่งเสริมให้แต่ละบุคคลพัฒนาไปสู่ศักยภาพสูงสุดของตน รวมถึงลำดับขั้นของมวลประสบการณ์ที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้สะสม (กรมวิชาการ. 2545 : 3 - 4) ครูผู้สอนควรพัฒนาหลักสูตรภายในบริบทและแนวทางที่ให้ผู้เรียนเกิดความสนุกและความเพลิดเพลินในการเรียนรู้ ควรสร้างความเข้มแข็ง ความสนใจ และประสบการณ์ให้ผู้เรียน พัฒนาความมั่นใจ ให้เรียน และทำงานอย่างเป็นอิสระและร่วมใจ ได้ ข้อมูลสารสนเทศ และเทคโนโลยีสื่อสาร ส่งเสริมจิตใจที่อยากรู้อยากเห็น และมีกระบวนการคิดอย่างมีเหตุผลหลักสูตรต้องพัฒนาหลักคุณธรรมและความอิสระของผู้เรียน ช่วยให้ผู้เรียนเป็นพลเมืองที่มีความรับผิดชอบ พัฒนาความตระหนักเข้าใจยอมรับสภาพแวดล้อมที่ตนดำรงชีวิตอยู่ ควรสร้างให้ผู้เรียนมีความพร้อมในการเป็นผู้บริโภคที่ตัดสินใจแบบมีข้อมูล ผู้สอนต้องปรับปรุงกระบวนการสอนและประเมินการสอนของตนเพื่อสนองต่อความต้องการของผู้เรียน ผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม

3. ด้านการจัดกระบวนการเรียนรู้ ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มาตรา 7 กล่าวถึงเป้าหมายของการจัดกระบวนการเรียนรู้ว่าต้องจัดกระบวนการให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เพื่อให้เกิดความรู้ความสามารถ เน้นความเป็นพลเมืองที่ดีของชาติ ความเป็นไทย การประกอบอาชีพ และคุณลักษณะที่พึงประสงค์ โดยมีแนวการจัดการเรียนรู้

3.1. จัดเนื้อหาสาระและกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสนใจ ความถนัด และความแตกต่างของผู้เรียน

3.2. ฝึกทักษะ กระบวนการคิด การจัดการ การเผชิญสถานการณ์ และประยุกต์ใช้เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหา

3.3 ให้ผู้เรียนเรียนรู้จากประสบการณ์จริงฝึกการปฏิบัติ ทำได้ คิดเป็นรักการอ่านและ เกิดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง

3.4 ผสมผสานความรู้ต่าง ๆ อย่างสมดุล รวมทั้งปลูกฝังคุณธรรม ค่านิยมและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ไว้ในทุกวิชา

3.5 ผู้สอนสามารถจัดบรรยากาศ สภาพแวดล้อม สื่อการเรียน อำนวยความสะดวกให้ ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และใช้การวิจัยเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้ ทั้งผู้สอนและผู้เรียนอาจเรียนรู้ไปพร้อมกันจากสื่อและแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลาย

3.6 พ่อแม่ ผู้ปกครอง และชุมชน มีส่วนร่วมในการจัดการเรียนรู้ให้เกิดขึ้นได้ตลอดเวลา ทุกสถานที่

4. ด้านการใช้สื่อการเรียนการสอน สื่อเป็นเครื่องมือของการเรียนรู้ ทำหน้าที่ถ่ายทอดความรู้ ความเข้าใจ ความรู้สึก เพิ่มพูนทักษะและประสบการณ์ สร้างสถานการณ์การเรียนรู้ให้ผู้เรียน กระตุ้นให้เกิดการพัฒนาศักยภาพทางความคิด

5. ด้านการวัดและประเมินผล การวัดและประเมินผลเป็นกระบวนการ ขั้นสุดท้ายของการจัดเรียนการสอน โดยมีวัตถุประสงค์

5.1 เพื่อวินิจฉัยความรู้ความสามารถ ทักษะและกระบวนการ เจตคติ คุณธรรม จริยธรรมและค่านิยมของผู้เรียน

5.2 เพื่อใช้เป็นข้อมูลย้อนกลับให้แก่ตัวผู้เรียนเอง ว่าบรรลุตามมาตรฐานการเรียนรู้ เพียงใด

5.3 เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการสรุปผลการเรียนรู้ และเปรียบเทียบระดับพัฒนาการของการ เรียนรู้ การประเมินผลการเรียนรู้ควรดำเนินการประเมินผลในลักษณะต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

5.3.1 การประเมินผลก่อนเรียน ทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้ต้องประเมินผลก่อนเรียนเพื่อหาสารสนเทศของผู้เรียน ในเบื้องต้นสำหรับนำไปจัดกระบวนการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับพื้นฐานของผู้เรียน

5.3.2 การประเมินระหว่างเรียน เป็นการประเมินเพื่อมุ่งตรวจสอบพัฒนาการของผู้เรียน ว่าบรรลุตามผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง ในการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ครูได้วางไว้หรือไม่

5.3.3 การประเมินเพื่อสรุปผลการเรียน เป็นการประเมินเพื่อมุ่งตรวจสอบความสำเร็จของ ผู้เรียน เมื่อผ่านการเรียนรู้ในช่วงเวลาหนึ่งหรือสิ้นสุดการเรียนรายวิชา ปลายปีหรือปลายภาค

วิธีการจัดการเรียนรู้

จากการศึกษาเอกสารเกี่ยวกับแนวทาง วิธีการ กลวิธีในการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรส่วนกลางของประเทศไทย พบว่า กรมวิชาการ (2544 : 17) ได้เสนอถึงแนวทางที่เป็นมาตรฐานตามแนวคิดหลัก(Main Concept) ของการจัดการเรียนรู้แบบเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางว่าควรมีลักษณะดังนี้

1. จัดการเรียนรู้ให้ครอบคลุมของการพัฒนาตามศักยภาพของผู้เรียน คือผู้เรียนต้องมีทั้งความรู้ ทักษะ กระบวนการ คุณธรรม จริยธรรม และค่านิยม

2. การจัดการเรียนรู้ต้องกำหนดเป็นงาน (Task) โดยแต่ละงานต้องเป็นไปตามโครงสร้างการเรียนรู้ของเนื้อหาต่างๆ 7 หัวข้อ คือ

2.1 ความหมายของงานที่ได้ให้ลงมือปฏิบัติ

2.2 ความสำคัญของประโยชน์ของงาน

2.3 มีทฤษฎีสนับสนุนหลักการของงาน

2.4 วิธีการและขั้นตอนของการทำงาน

2.5 กระบวนการทำงาน การจัดการ เทคโนโลยี เทคโนโลยีสารสนเทศที่ได้ใช้

2.6 การนำเทคโนโลยี เทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ในการทำงานเพื่อสร้างนวัตกรรมที่เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมและบริบททางสังคม

2.7 คุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมในการทำงาน

3. การจัดการเรียนรู้ ผู้สอนสามารถนำความรู้ ทักษะ กระบวนการ คุณธรรม จริยธรรม และค่านิยม จากสาระภายในกลุ่มมาบูรณาการกันได้ และนำสาระจากกลุ่มวิชาอื่นมาบูรณาการกับเนื้อหาหลักได้ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถปฏิบัติงานตามกระบวนการเรียนรู้ต่าง ๆ เช่น กระบวนการทำงาน กระบวนการคิด กระบวนการตัดสินใจ กระบวนการแก้ปัญหา กระบวนการกลุ่ม กระบวนการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม ฯลฯ จนเกิดทักษะในการทำงานและได้ชิ้นงาน รวมทั้งสร้างพัฒนางาน และวิธีการใหม่

4. จัดการเรียนรู้ได้ทั้งภายในชั้นเรียน นอกชั้นเรียน โดยจัดในสภาพปฏิบัติงาน แหล่งวิทยาการ ฯลฯ ทั้งนี้ให้ขึ้นอยู่กับสภาพความพร้อมของสถานศึกษา ผู้เรียนและดุลยพินิจของผู้สอน โดยคำนึงถึงสภาพการเปลี่ยนแปลงทางสังคม เศรษฐกิจ และเทคโนโลยี

5. จัดการเรียนรู้โดยกระตุ้นให้ผู้เรียนกำหนดงานที่มีความหมายกับผู้เรียนซึ่งจะทำให้ผู้เรียนเห็น ประโยชน์ ความสำคัญ เห็นคุณค่ายอมทำให้เกิดความภาคภูมิใจในการทำกิจกรรม

6. การจัดการเรียนรู้โดยผู้สอนต้องคำนึงถึงความต้องการ ความสนใจ ความพร้อมทางร่างกายอุปนิสัย สติปัญญา และประสบการณ์เดิมของผู้เรียน

นอกจากนี้ยังพบว่าตาม พ.ร.บ. การศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ก็ได้กำหนดการจัดกระบวนการเรียนรู้ของครูมีอาชีพไว้ดังนี้ (สุวิทย์ มูลคำ ; และคณะ. 2543 : 8)

1. จัดกระบวนการเรียนรู้ มุ่งให้ผู้เรียนทุกคนมีความสามารถในการเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ ถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุดกระบวนการจัดการเรียนรู้ต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติ และพัฒนาจนเต็มศักยภาพของตนเอง

2. การจัดกระบวนการเรียนรู้ ต้องจัดสาระและกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสนใจและความถนัดของผู้เรียน โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล

3. ฝึกกระบวนการคิด ฝึกปฏิบัติ และฝึกปรับปรุง สามารถเผชิญหน้ากับสถานการณ์ และการประยุกต์ความรู้มาใช้เพื่อป้องกัน และแก้ปัญหา

4. การจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้คิดปฏิบัติ และเรียนรู้จากประสบการณ์จริงให้ผู้เรียนทำได้ โดยคิดเป็น ทำเป็น รักการอ่าน และเกิดการใฝ่รู้อย่างต่อเนื่อง

5. จัดการเรียนรู้แบบผสมผสานสาระความรู้ด้านต่าง ๆ อย่างได้สัดส่วนสมดุลกันรวมทั้งปลูกฝังคุณธรรม ค่านิยมที่ดีงาม และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ไว้ในทุกวิชา

6. จัดการเรียนรู้ให้เกิดขึ้นได้ทุกเวลา ทุกสถานที่ และมีการประสานความร่วมมือ กับ บิดา มารดา ผู้ปกครอง และบุคคลในชุมชนทุกฝ่าย เพื่อร่วมกันพัฒนาผู้เรียนตามศักยภาพ

7. ผู้เรียนได้รับการพัฒนาจนเต็มความสามารถ โดยใช้เทคโนโลยีทางการศึกษาเข้าช่วยเป็นผลทำให้ผู้เรียนมีความรู้และมีทักษะเพียงพอที่จะใช้เทคโนโลยีทางการศึกษาในการแสวงหาความรู้ด้วยตนเองได้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต ครูผู้สอนเป็นบุคลากรที่มีความสำคัญมาก กระบวนการเรียนรู้ ผู้สอนควรจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้มีโอกาสค้นพบความรู้ด้วยตัวเอง ค้นพบความสามารถความถนัดของตนเอง มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมและการปฏิบัติกิจกรรมให้มากที่สุด จนเกิดกระบวนการเรียนรู้และกระบวนการทำงาน ซึ่งกระบวนการดังกล่าวอยู่ภายใต้การให้กำลังใจ และคำแนะนำของครูเพื่อทำให้ผู้เรียนเป็นคนดี เก่งและมีความสุข พร้อมกับได้รับผลการเรียนรู้ในรูปแบบ ของความรู้ทักษะ กระบวนการ คุณธรรม จริยธรรม และค่านิยม รวมทั้งได้ผลงานและสามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตจริง

วิธีการวัดผลจากการจัดการเรียนการสอน

การวัดผลและการประเมินผลเป็นคำที่มักใช้รวมกันอยู่เสมอ ผาณิต บิลมาศ (2522 : 1617) นักวิชาการด้านการศึกษา ได้ให้ความหมายแยกกันไว้ ดังนี้

การวัดผล (Measurement) หมายถึง การนำเครื่องมือที่เชื่อถือได้มาตรฐานไปเปรียบเทียบวัดกับสิ่งที่ต้องการจะทราบถึงปริมาณหรือขนาด ซึ่งสามารถวัดได้ทันทีและออกมาเป็นตัวเลขเรียกว่า ปริมาณ (Quantity)

การประเมินผล (Evaluation) หรือการประเมินค่า หมายถึง การสอบ พิจารณา ตรวจสอบ หรือตีความหมายของคะแนนที่รวบรวมมาได้จากแหล่งต่าง ๆ เช่น การสอน การเรียน พฤติกรรมบุคลิกภาพ เป็นต้น นำมาสรุปรวมกันแล้วให้ออกมาเป็นเกรดหรือคะแนนรวม ว่านักเรียนคนนั้นได้เรียนรู้อยู่ในระดับไหน หรือบรรลุตามความมุ่งหมายระดับไหนการวัดผลเป็นการวัดที่ทำไปทีละอย่าง แต่การประเมินผลจะสรุปจากหลาย ๆ ด้าน การประเมินผลเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของขบวนการศึกษาจะนั้นจะต้องตระหนักถึงคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้วัดและเกณฑ์ของการประเมินผลต้องสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายที่วางไว้ สุวิมล ตั้งสัจพจน์ (2540 : 10) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการวัดผลและประเมินผลทางไว้ดังต่อไปนี้

1. เพื่อช่วยให้ทราบสถานภาพของนักเรียนได้อย่างถูกต้อง
2. เพื่อช่วยกระตุ้นให้นักเรียนมีความสนใจในการเรียนมากขึ้น
3. เพื่อช่วยในการแบ่งนักเรียนตามลำดับความสามารถและสะดวกในการจัดกลุ่ม
4. เพื่อให้สามารถประเมินผลการเรียนของนักเรียนและการสอนของครูได้
5. เพื่อช่วยให้สามารถวินิจฉัยและทำนายผลการเรียนการสอนได้

6. เพื่อช่วยให้สามารถให้คะแนนนักเรียนได้อย่างถูกต้อง

7. เพื่อช่วยให้เป็นวิธีหนึ่งของการเรียนการสอน โดยสร้างสถานการณ์อย่างหนึ่ง เพื่อให้นักเรียนได้ทดลองความสามารถอย่างเต็มที่

แบร์โร (Barrow.1979 : 132-137) นักวิชาการด้านการวัดผลทางการศึกษาได้กล่าวถึงวิธีการวัดผลทางการศึกษาที่ใช้นิยมใช้กันมากได้แก่

1. บันทึกประวัติบุคคล (Anecdotal Record) เป็นเครื่องมือในการประเมินพฤติกรรมผู้เรียนในการเรียนด้านจริยศึกษา
2. แบบเลือกรายการ (Check List) เป็นเครื่องมือใช้รวบรวมข้อมูลทั้งขบวนการทางผลศึกษาและผลของผลศึกษา
3. การสัมภาษณ์ (Interview) เหมือนแบบสอบถาม แต่เป็นการสอบถามแบบปากเปล่า
4. การสำรวจ (Inventory) โดยมากใช้การวัดทัศนคติทางสุขภาพและประเมินพฤติกรรมทางเจตคติ
5. การสังเกต (Observation) เป็นการเฝ้าดูพฤติกรรมกระทำหรือสถานการณ์ ของผู้เรียน
6. แบบวัดการกระทำของร่างกาย (Physical Performance Test) เป็นแบบวัดที่มีความเป็นปรนัย ใช้วัดความเคลื่อนไหวของมนุษย์ รวมทั้งความสามารถทางกลไก สมรรถภาพกลไก ทักษะกีฬา รูปร่างและการโภชนาการ
7. แบบสอบถาม (Questionnaire) เป็นวิธีที่ใช้มากที่สุด เพื่อให้ได้ข้อมูลจากบุคคลเกี่ยวกับสถานภาพปัจจุบันและประสบการณ์ โดยให้กรอกคะแนนสอบถามที่สร้างขึ้น
8. มาตรฐานประมาณค่า (Rating Scale) เป็นการนำขบวนการสังเกตมาจัดลำดับ ใช้ประเมินความสามารถ ใช้วัดทัศนคติ ความชอบ การมีน้ำใจนักกีฬา ความสามารถในการเล่นกีฬา
9. สังคมมิติ (Sociometry) เป็นการวัดความเจริญงอกงามทางสังคม
10. แบบทดสอบที่ใช้เขียน (Written Test) ใช้วัดความรู้และความเข้าใจ

เอกสารเกี่ยวกับสถาบันเทคโนโลยีไทย - ญี่ปุ่น

ประวัติความเป็นมาของสถาบันเทคโนโลยีไทย - ญี่ปุ่น

สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น) หรือ ส.ส.ท.เป็นสถาบันที่ก่อตั้งขึ้นโดยความร่วมมือร่วมใจ และความเสียสละของกลุ่มบุคคลที่เคยไปศึกษาและฝึกงานในประเทศญี่ปุ่น โดยมีฯพณฯ สมหมาย ฮุนตระกูล เป็นประธานคณะกรรมการก่อตั้ง และได้รับความช่วยเหลือเป็นอย่างดีจาก อาจารย์โงอิชิ โฮซุมิ อดีตประธานคณะกรรมการสมาคมความร่วมมือทางเศรษฐกิจ ไทย-ญี่ปุ่น ส.ส.ท.ได้รับการสนับสนุนด้านการดำเนินกิจกรรมจากกระทรวงเศรษฐกิจ การค้าและอุตสาหกรรม (METI) ประเทศญี่ปุ่นตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ส.ส.ท.ก่อตั้งอย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ 24 มกราคม 2516 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมและถ่ายทอดความรู้และเทคโนโลยี

ใหม่ๆ แก่บุคลากรไทย ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาการดำเนินงานของส.ส.ท.มีการขยายตัวอย่างต่อเนื่อง และสร้างชื่อเสียงในหลายด้าน อาทิเช่น การจัดอบรมสัมมนาด้านเทคโนโลยีและการจัดการ การจัดส่งสอนภาษาต่างประเทศ คือ ภาษาญี่ปุ่น ภาษาอังกฤษ และภาษาจีน การให้บริการสอบเทียบเครื่องมือวัดทางอุตสาหกรรมและวิเคราะห์สิ่งแวดล้อม การจัดพิมพ์หนังสือและวารสารทางด้านเทคโนโลยีและการจัดการใหม่ๆ และให้คำปรึกษาแก่สถานประกอบการในภาคอุตสาหกรรมมากมาย จากประสบการณ์และความเชี่ยวชาญในด้านการฝึกอบรมวิชาการสาขาต่างๆ ให้กับสถานประกอบการในภาคอุตสาหกรรม ประกอบกับการเป็นศูนย์รวมผู้เชี่ยวชาญหลากหลายสาขา จึงทำให้ส.ส.ท.มีดำริที่จะจัดตั้งสถาบันอุดมศึกษาที่สร้างบุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญในเทคโนโลยีเฉพาะทางขึ้น เพื่อป้อนบุคลากรให้แก่สถานประกอบการภาคอุตสาหกรรมของไทย และในปี พ.ศ.2548 ส.ส.ท.จึงได้ดำเนินโครงการจัดตั้งสถาบันอุดมศึกษาขึ้นในนาม “สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น” โดยใช้คำย่อว่า ส.ท.ญ. หรือในชื่อภาษาอังกฤษว่า “Thai-Nichi Institute of Technology” โดยใช้คำย่อว่า TNI

ปรัชญาของสถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น

สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น) มีปรัชญาในการดำเนินงานที่ว่า “เผยแพร่วิทยาการ สร้างฐานเศรษฐกิจ” ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงทิศทางและเป้าหมายการดำเนินงานและการบริการต่างๆ ที่เด่นชัดของสมาคมฯ ตลอดระยะเวลาการดำเนินงานกว่า 32 ปีที่ผ่านมา สมาคมฯ ได้แสดงบทบาทเสมือนสะพานแห่งการถ่ายทอดเทคโนโลยีด้านการบริหารและวิศวกรรมจากญี่ปุ่นสู่บุคลากรไทยให้เป็นไปอย่างกว้างขวาง ซึ่งนับว่าเป็นองค์การที่มีส่วนร่วมสำคัญในการพัฒนาทรัพยากรบุคคลให้มีความรู้ความสามารถ และเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจของชาติ คณะกรรมการก่อตั้งสถาบันฯ จึงดำริให้ปรัชญาการดำเนินงานของสมาคมฯ และสถาบันฯ มีความสอดคล้องกัน เพื่อเสริมสร้างคุณค่ากิจกรรมและงานบริการของกันและกัน และขยายบทบาทการให้บริการโดยให้สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น เป็นสถาบันการศึกษาที่เน้นการสร้างและพัฒนาบุคลากรของประเทศ และเป็นแหล่งพัฒนาวิทยาการและองค์ความรู้ใหม่ๆ และให้สถาบันฯ เป็นหนึ่งในช่องทางเพื่อเผยแพร่วิทยาการและองค์ความรู้เหล่านั้นแก่สังคม โดยเฉพาะแก่ภาคอุตสาหกรรมของไทย ด้วยเหตุนี้ปรัชญาการดำเนินงานของสถาบันฯ จึงมีว่า “พัฒนาวิทยาการ เสริมสร้างอุตสาหกรรม เพื่อเศรษฐกิจและสังคม”

ปณิธานของสถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น

สถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น ได้กำหนดปณิธานไว้คือ “สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น มุ่งมั่นเป็นสถาบันอุดมศึกษาชั้นนำของประเทศที่เป็นศูนย์กลางทางวิชาการและวิชาชีพเฉพาะทางชั้นสูง เพื่อเป็นแหล่งสร้างและพัฒนาบุคลากรในด้านเทคโนโลยีอุตสาหกรรมและเทคโนโลยีการบริหารจัดการที่ทันสมัย มีความเป็นเลิศทางวิชาการ การประยุกต์ และการเผยแพร่องค์ความรู้แก่สังคมโดยยึดมั่นในคุณธรรมและจิตสำนึกต่อสังคม”

พันธกิจของสถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น

1. จัดการการศึกษาระดับอุดมศึกษาในสาขาวิชาชีพเฉพาะทางชั้นสูงที่เป็นความต้องการของภาคธุรกิจและ ภาคอุตสาหกรรม โดยมุ่งเน้นความเป็นเลิศทางวิชาการ การปฏิบัติ และการประยุกต์ใช้จริง

2. พัฒนานักศึกษาให้มีความรู้คู่คุณธรรม คิดเป็นทำเป็น มีความรับผิดชอบในการทำงาน เป็นแบบอย่างที่ดีและมีจิตสำนึกต่อสังคม

3. ดำเนินการวิจัย สร้างสรรค์และพัฒนาเทคโนโลยีและองค์ความรู้ใหม่ๆ เพื่อสนับสนุนการเรียนการสอน การพัฒนาภาคธุรกิจและอุตสาหกรรม

4. ถ่ายทอดความรู้และเทคโนโลยีชั้นสูง เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการแข่งขันของภาคธุรกิจและอุตสาหกรรม

5. ทำนุบำรุง ส่งเสริม เผยแพร่ และแลกเปลี่ยนศิลปวัฒนธรรมและภูมิปัญญาไทย

ลักษณะเด่นของสถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น

สถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น นับได้ว่าเป็นสถาบันการศึกษาเฉพาะทาง มีลักษณะเด่นหลายด้าน ซึ่งประกอบไปด้วย (สถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น. 2552 : Online ; สารานุกรมเสรี. 2552: Online)

1. ผลิตนักศึกษาที่มีความเชี่ยวชาญทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติตามแนวคิด Monotsukuri ซึ่งเป็นแนวคิดที่เน้นให้นักศึกษามีความรู้ความสามารถตรงกับความต้องการของตลาดแรงงาน

2. ฝึกงานจริงในสถานประกอบการ จบแล้วมีโอกาสได้งานทำทันที โดยให้นักศึกษามีโอกาสได้เลือกฝึกงานในสถานประกอบการในส่วนที่ตนเองถนัด และสนใจเป็นเวลา 1 ภาคเรียน ทำให้มีประสบการณ์ในการทำงาน และมีโอกาสที่จะได้รับการว่าจ้างงานต่อในบริษัทนั้นๆ เมื่อเรียนจบ

3. เน้นภาษาญี่ปุ่นและภาษาอังกฤษ เนื่องจากการสื่อสารเป็นสิ่งสำคัญในการสื่อสารกับชาวต่างประเทศ และทางสถาบันได้มีการมุ่งเน้นไปที่บริษัทญี่ปุ่น จึงมีการเรียนภาษาญี่ปุ่นเป็นวิชาบังคับอีกทั้งภาษา นอกเหนือจากภาษาอังกฤษ

4. มีโครงการแลกเปลี่ยนนักศึกษา กับมหาวิทยาลัยในประเทศญี่ปุ่น ซึ่งทางสถาบันได้มีการทำสัญญาร่วมมือทางการศึกษา (MOU) กับมหาวิทยาลัยในประเทศญี่ปุ่น นักศึกษามีโอกาสไปศึกษาต่อยังประเทศญี่ปุ่น

5. มีทุนการศึกษาสนับสนุนจากองค์กรและบริษัทต่างๆ สถาบันได้รับการสนับสนุนทางด้านอุปกรณ์ สถานที่ฝึกงาน และเงินทุนจากองค์กรและบริษัทต่างๆ โดยเฉพาะบริษัทญี่ปุ่นมากกว่า 200 องค์กร

6. มีหลักสูตรปริญญาตรี ปริญญาโท และหลักสูตรพิเศษวันเสาร์ – อาทิตย์

ทั้งนี้ยังพบว่า แม้อสถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น เพิ่งจะจัดเปิดรับนักศึกษารุ่นที่ 1 ใน ปี พ.ศ. 2550 แต่นักศึกษาก็สามารถที่จะสร้างชื่อเสียงให้กับสถาบันในระดับประเทศ ซึ่งในปี พ.ศ. 2550 มีนักศึกษาได้รับรางวัลเกียรติยศ ดังนี้

- ทีมนักศึกษาระดับปริญญาตรีปี1 คณะวิศวกรรมศาสตร์เข้ารอบระดับประเทศ ในการแข่งขันรถยนต์ประหยัดน้ำมัน (Honda Econo) เป็นลำดับที่ 20 ของภาค เมื่อเดือนพฤศจิกายน 2550

- นักศึกษาปริญญาโทคณะบริหารธุรกิจได้รับรางวัลชนะเลิศ ในการประกวดแผนธุรกิจใหม่แห่งชาติ ครั้งที่ 3 (MOOT BIZ 2007) เมื่อวันที่ 10 พฤศจิกายน 2550

ใน ปี พ.ศ. 2551 นักศึกษาได้รับรางวัลเกียรติยศ ดังนี้

- ทีมนักศึกษาระดับปริญญาตรีปี 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์แข่งขันรถยนต์ประหยัดน้ำมัน (Honda Econo) เป็นลำดับที่17ของระดับอุดมศึกษาในประเภทการจ่ายน้ำมันทุกระบบ และ ลำดับ6ของเครื่องยนต์ระบบหัวฉีดด้วยสถิติใช้น้ำมัน 393 กิโลเมตร/ลิตร เมื่อวันอาทิตย์ที่ 10 กุมภาพันธ์ 2551

- นายสุรพงษ์ การะเกด นักศึกษาคณะเทคโนโลยีสารสนเทศปี 2 ได้รับรางวัลชนะเลิศ ในการแข่งขันออกแบบและสร้างหุ่นยนต์แห่งประเทศไทย (Robot Design Contest 2008) และได้เป็นตัวแทนของประเทศไทยไปเข้าร่วมการแข่งขัน ระดับนานาชาติในงาน International Design Contest RoBoCon 2008 หรือ IDC RoboCon 2008 ที่ประเทศบราซิล เมื่อเดือน พฤษภาคม 2551

ความร่วมมือระหว่างสถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น กับ สถาบันอุดมศึกษา ต่างประเทศ

สถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น ได้ลงนามความร่วมมือกับสถาบันอุดมศึกษา ต่างประเทศมากถึง 16 สถาบัน โดยจะเน้นความร่วมมือกับสถาบันที่มีความเฉพาะด้านทาง เทคโนโลยีเป็นหลัก ได้แก่ SHIBAURA INSTITUTE OF TECHNOLOGY, KYUSHU UNIVERSITY, OSAKA INSTITUTE OF TECHNOLOGY, TOKYO UNIVERSITY OF AGRICULTURE AND TECHNOLOGY, TOHOKU UNIVERSITY (ลงนามเฉพาะ Graduate School of Economics and Management, Faculty of Economic), TOHOKU INSTITUTE OF TECHNOLOGY, DAIDO INSTITUTE OF TECHNOLOGY (Daido Kogyo Daigaku), NAGOYA INSTITUTE OF TECHNOLOGY (Nagoya Kogyo Daigaku), INSTITUTE OF TECHNOLOGISTS (Monotsukuri Daigaku), TOYOTA TECHNOLOGICAL INSTITUTE, RITSUMEIKAN UNIVERSITY, RITSUMEIKAN ASIA PACIFIC UNIVERSITY, TOHOKU GAKUIN UNIVERSITY, TOHOKU UNIVERSITY (Faculty of Engineering), TOKAI UNIVERSITY และ Tokyo University of Foreign Studies (ข้อมูล ณ วันที่ 20 พฤษภาคม 2552 : สถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น. 2552 : Online)

หลักสูตรของสถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น

สถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น ได้เปิดสอนในหลักสูตรระดับปริญญาตรี จำนวน 6 สาขา และปริญญาตรีต่อเนื่อง 3 สาขา แต่ละสาขามีเป้าหมายของหลักสูตรที่แตกต่างกันไป ดังต่อไปนี้ (ข้อมูล ณ วันที่ 20 พฤษภาคม 2552 : สถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น. 2552 : Online)

1. วิศวกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวิศวกรรมยานยนต์ เป็นหลักสูตรที่มุ่งผลิตบัณฑิตให้เป็นผู้มีความรู้ทางด้านวิศวกรรมยานยนต์ ด้านกระบวนการผลิตและเทคโนโลยีวัสดุ ด้านการบริหารจัดการสายการผลิต และด้านการออกแบบพัฒนา เพื่อให้เป็นวิศวกรที่มีความสามารถในการประยุกต์ความรู้ทางด้านวิศวกรรมศาสตร์ สามารถวิเคราะห์ สังเคราะห์ และแก้ปัญหาในอุตสาหกรรมยานยนต์ เป็นผู้ที่มีทักษะภาษาอังกฤษ และภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสารได้เป็นอย่างดี รวมทั้งเป็นผู้มีคุณธรรมและจริยธรรม
2. หลักสูตรวิศวกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวิศวกรรมการผลิต เป็นหลักสูตรที่มุ่งผลิตบัณฑิตให้เป็นผู้มีความรู้ทางด้านวิศวกรรมการผลิต ด้านการออกแบบพัฒนา ด้านกระบวนการผลิตและเทคโนโลยีวัสดุ และด้านการบริหารจัดการระบบการผลิต เพื่อให้เป็นวิศวกรที่มีความสามารถในการประยุกต์ความรู้ทางด้านวิศวกรรมศาสตร์ สามารถวิเคราะห์ สังเคราะห์ และแก้ปัญหาระบบการผลิตในอุตสาหกรรม เป็นผู้ที่มีทักษะภาษาอังกฤษ และภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสารได้เป็นอย่างดี รวมทั้งเป็นผู้มีคุณธรรมและจริยธรรม
3. หลักสูตรวิศวกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิศวกรรมคอมพิวเตอร์ เป็นหลักสูตรหนึ่งที่สอดคล้องกับปรัชญาสถาบันโดยเป็นหลักสูตรที่มุ่งผลิตบัณฑิตที่มีความรู้ชำนาญทางวิศวกรรมคอมพิวเตอร์ที่มีความรู้ในการออกแบบ การสร้าง การติดตั้ง และการบำรุงรักษาระบบฮาร์ดแวร์ และซอฟต์แวร์ของระบบคอมพิวเตอร์และอุปกรณ์ที่ควบคุมด้วยคอมพิวเตอร์ และมุ่งผลิตบัณฑิตให้สามารถประยุกต์ความรู้ในการออกแบบด้านฮาร์ดแวร์ ซอฟต์แวร์ ระบบเครือข่าย และเครื่องมืออุปกรณ์ที่ใช้คอมพิวเตอร์ควบคุมอยู่ภายในได้เป็นอย่างดี
4. หลักสูตรวิทยาศาสตร์บัณฑิต สาขาเทคโนโลยีสารสนเทศ เป็นหลักสูตรหนึ่งที่สอดคล้องกับปรัชญาของสถาบันฯ และสภาพแวดล้อมทางธุรกิจที่ความก้าวหน้าด้านเทคโนโลยีสารสนเทศเข้ามามีบทบาทในการบริหารจัดการในองค์กรสมัยใหม่มากยิ่งขึ้น จนถือเป็นทรัพยากรและปัจจัยเชิงกลยุทธ์ ที่สำคัญหนึ่ง สถาบันฯ ได้เล็งเห็นความสำคัญของกระแสและการมีอิทธิพลของเทคโนโลยีด้านนี้ จึงได้ออกแบบหลักสูตรเทคโนโลยีสารสนเทศนี้ขึ้น โดยอิงมาตรฐานหลักสูตรของ The Association for Computing Machinery (ACM) โดยเป็นหลักสูตรที่มุ่งผลิตบัณฑิตที่มีความรู้ชำนาญทางเทคโนโลยีสารสนเทศสำหรับธุรกิจภาคอุตสาหกรรมที่มีความสามารถในการออกแบบ เขียน วิเคราะห์ และ บริหารจัดการระบบ สารสนเทศได้เป็นอย่างดี และมีความพร้อมที่จะพัฒนาตนเองให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยีด้านนี้ ที่มีการพัฒนาเป็นไปอย่างรวดเร็ว

5. หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต สาขาการจัดการอุตสาหกรรม เป็นหลักสูตรหนึ่งที่สนองตอบต่อความต้องการของภาคอุตสาหกรรมของไทยที่นับวันยิ่งขยายตัวและมีบทบาทสำคัญต่อเศรษฐกิจของประเทศไทยมากขึ้นเรื่อยๆ หลักสูตรนี้สอดคล้องกับปรัชญาการศึกษาของสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่นที่มุ่งสร้างบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถสู่ภาคอุตสาหกรรมเป็นเป้าหมายสำคัญ โดยเป็นหลักสูตรที่มุ่งผลิตบัณฑิตที่มีความรู้ความสามารถในด้านการบริหารจัดการระบบงานต่างๆ ในองค์การอุตสาหกรรม ได้แก่ การจัดการผลิต การจัดการต้นทุน การจัดการทรัพยากรมนุษย์ การจัดการการตลาด การจัดการโซ่อุปทาน รวมทั้งสามารถวินิจฉัยองค์การ เพื่อสร้างปรับปรุงหรือเปลี่ยนแปลงระบบงานเพื่อให้เกิดการพัฒนา การเรียนรู้ นวัตกรรม และมูลค่าเพิ่มให้แก่ สินค้า การบริการ และบุคลากรในองค์การภาคอุตสาหกรรม

6. หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต สาขาบริหารธุรกิจ(ญี่ปุ่น) เป็นหลักสูตรหนึ่งที่สนองตอบต่อความต้องการของภาคอุตสาหกรรมและการบริการ ผนวกกับแนวโน้มการค้าขายและตลาดแรงงานในปัจจุบันและอนาคตที่เป็นไปในรูปแบบไร้พรมแดน ซึ่งปัจจุบัน สถานประกอบการในภาคอุตสาหกรรม และภาคบริการของไทยจำนวนมากเป็นการดำเนินการ โดยการร่วมทุนจากผู้ประกอบการในประเทศญี่ปุ่น และหลายองค์กรก็เป็นองค์กรขนาดใหญ่ในระดับสากล และการบริหารจัดการองค์กรแบบญี่ปุ่นนั้นก็ได้รับการยอมรับทั่วโลกว่าเป็นระบบการบริหารองค์กรที่มีประสิทธิภาพระบบหนึ่ง หลักสูตรนี้มุ่งผลิตบัณฑิตที่มีความรู้ความสามารถในด้านการสื่อสารด้านภาษาญี่ปุ่นที่ใช้ในการบริหารจัดการธุรกิจทั้งด้านการพูด การอ่านและการเขียนในระดับที่ดีแล้วยังมุ่งสร้างบัณฑิตที่มีความรู้ความสามารถในด้านการบริหารจัดการองค์กร การจัดการบัญชีการเงินและการลงทุน การจัดการทรัพยากรมนุษย์ การตลาด กฎหมายทางธุรกิจ การจัดการสินค้านำเข้าและส่งออก รวมทั้งสามารถเข้าใจและประยุกต์ระบบงานแบบญี่ปุ่นที่เป็นจุดแข็งไปใช้ในองค์กรต่างๆ ที่สังกัดได้ ดังนั้นโครงสร้างหลักสูตรนี้จึงเป็นการบูรณาการ องค์ความรู้ด้านบริหารธุรกิจผนวกกับองค์ความรู้ด้านศิลปศาสตร์ ด้านภาษาญี่ปุ่น

7. หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต สาขาการจัดการอุตสาหกรรม (หลักสูตรต่อเนื่อง) เป็นหลักสูตรหนึ่งที่สนองตอบต่อความต้องการของภาคอุตสาหกรรมของไทยที่นับวันยิ่งขยายตัวและมีบทบาทสำคัญต่อเศรษฐกิจของประเทศไทยมากขึ้นเรื่อยๆ หลักสูตรนี้สอดคล้องกับปรัชญาการศึกษาของสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ที่มุ่งสร้างบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถสู่ภาคอุตสาหกรรมเป็นเป้าหมายสำคัญ โดยเป็นหลักสูตรที่ มุ่งผลิตบัณฑิตที่มีความรู้ความสามารถในด้านการบริหารจัดการระบบงานต่างๆ ในองค์การอุตสาหกรรม ได้แก่ การจัดการผลิต การจัดการต้นทุน การจัดการทรัพยากรมนุษย์ การจัดการการตลาด การจัดการโซ่อุปทาน รวมทั้งสามารถวินิจฉัยองค์การ เพื่อสร้างปรับปรุงหรือเปลี่ยนแปลงระบบงานเพื่อให้เกิดการพัฒนา การเรียนรู้ นวัตกรรม และมูลค่าเพิ่มให้แก่ สินค้า การบริการ และบุคลากรในองค์การภาคอุตสาหกรรม

8. หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต สาขาวิชาบริหารธุรกิจญี่ปุ่น (หลักสูตรต่อเนื่อง) เป็นหลักสูตรหนึ่งที่สนองตอบต่อความต้องการของภาคอุตสาหกรรมและการบริการ ผนวกกับ

แนวโน้มการค้าขายและตลาดแรงงานในปัจจุบันและอนาคตที่เป็นไปในรูปแบบไร้พรมแดน ซึ่งปัจจุบัน สถานประกอบการในภาคอุตสาหกรรม และภาคบริการของไทยจำนวนมากเป็นการดำเนินการ โดยการร่วมทุนจากผู้ประกอบการในประเทศญี่ปุ่น และหลายองค์กรก็เป็นองค์กรขนาดใหญ่ในระดับสากล และการบริหารจัดการองค์กรแบบญี่ปุ่นนั้นก็ได้รับการยอมรับทั่วโลกว่าเป็นระบบการบริหารองค์กรที่มีประสิทธิภาพระบบหนึ่ง หลักสูตรนี้มุ่งผลิตบัณฑิตที่มีความสามารถในด้านการสื่อสารด้านภาษาญี่ปุ่นที่ใช้ในการบริหารจัดการธุรกิจ ทั้งด้านการพูด การอ่านและการเขียนในระดับที่ดีแล้วยังมุ่งสร้างบัณฑิตที่มีความรู้ความสามารถในด้านการบริหารจัดการองค์กร การจัดการบัญชีการเงินและการลงทุน การจัดการทรัพยากรมนุษย์ การตลาด กฎหมายทางธุรกิจ การจัดการสินค้านำเข้าและส่งออก รวมทั้งสามารถเข้าใจและประยุกต์ระบบงานแบบญี่ปุ่นที่เป็นจุดแข็งไปใช้ในองค์กรต่างๆ ที่สังกัดได้ ดังนั้นโครงสร้างหลักสูตรนี้จึงเป็นการบูรณาการ องค์ความรู้ด้านบริหารธุรกิจผนวกกับองค์ความรู้ ด้านศิลปศาสตร์ ด้านภาษาญี่ปุ่น

9. หลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ (หลักสูตรต่อเนื่อง) เป็นหลักสูตรหนึ่งที่สอดคล้องกับปรัชญาของสถาบันฯ และสภาพแวดล้อมทางธุรกิจที่ความก้าวหน้าด้านเทคโนโลยีสารสนเทศเข้ามามี บทบาทในการบริหารจัดการในองค์กรสมัยใหม่มากยิ่งขึ้น จนถือเป็นทรัพยากรและปัจจัยเชิงกลยุทธ์ ที่สำคัญหนึ่ง สถาบันฯ ได้เล็งเห็นความสำคัญของกระแสและการมีอิทธิพลของเทคโนโลยีด้านนี้ จึงได้ออกแบบหลักสูตรเทคโนโลยีสารสนเทศนี้ขึ้น โดยอิงมาตรฐานหลักสูตรของ The Association for Computing Machinery (ACM) โดยเป็นหลักสูตรที่มุ่งผลิตบัณฑิตที่มีความรู้ชำนาญทางเทคโนโลยีสารสนเทศสำหรับธุรกิจภาคอุตสาหกรรมที่มีความสามารถในการออกแบบ เขียน วิเคราะห์ และบริหารจัดการระบบสารสนเทศได้เป็นอย่างดี และมีความพร้อมที่จะพัฒนาตนเองให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยีด้านนี้ที่มีการพัฒนาเป็นไปอย่างรวดเร็ว

นอกจากนี้ยังได้เปิดสอนหลักสูตรระดับปริญญาโท 2 หลักสูตร แต่ละหลักสูตรมีเป้าหมายที่แตกต่างกันออกไป ดังนี้ (ข้อมูล ณ วันที่ 20 พฤษภาคม 2552 : สถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น, 2552 : Online)

1. หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการอุตสาหกรรม เป็นหลักสูตรที่มุ่งสร้างผู้บริหารภาคอุตสาหกรรมที่มีวิสัยทัศน์ สามารถมองภาพรวมขององค์การภาคอุตสาหกรรมได้อย่างชัดเจน มีความสามารถในการใช้เทคโนโลยีและเครื่องมือด้านการจัดการอุตสาหกรรม เพื่อใช้ในการวิเคราะห์ วินิจฉัยปัญหา กำหนดแผนและการดำเนินการกลยุทธ์ในการยกระดับองค์การที่สังกัด เพื่อเพิ่มผลิตภาพขององค์การและการตอบสนองต่อความต้องการของลูกค้า

2. หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการวิสาหกิจสำหรับผู้บริหาร เป็นหลักสูตรที่บูรณาการองค์ความรู้ในด้านการบริหารธุรกิจ การวินิจฉัยสถานประกอบการ (Shindan หรือ Enterprise Diagnosis) และการวางแผนและพัฒนาองค์กรและธุรกิจเข้าด้วยกัน

และเป็นหลักสูตรที่มุ่งพัฒนาผู้บริหารระดับหัวหน้างาน ระดับกลาง และระดับสูง รวมทั้งเจ้าของกิจการในองค์กรภาคอุตสาหกรรมและภาคบริการให้สามารถวิเคราะห์สิ่งแวดล้อมภายในและภายนอกขององค์กร มีความสามารถในการใช้เครื่องมือการวิเคราะห์ธุรกิจเพื่อใช้ในการวินิจฉัยปัญหาในระดับหน่วยงาน องค์กร และธุรกิจได้ และมีความสามารถในการจัดทำแผนปฏิบัติการ และการดำเนินการกลยุทธ์ในการพัฒนาและปฏิรูปองค์กรและธุรกิจเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน และเพื่อให้ผู้เข้าศึกษาในหลักสูตรนี้สามารถปฏิบัติได้จริง หลักสูตรมีวิธีการสอนที่เน้นภาคทฤษฎี กรณีศึกษา และฝึกปฏิบัติจริงในสถานประกอบการควบคู่กัน

สรุปได้ว่าจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาในครั้งนี้ที่ได้นำเสนอมาแล้ว ความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนการสอนเป็นสิ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง และควรมีการศึกษาให้ลึกถึงถึงความพึงพอใจของผู้เรียนเป็นระยะต่อเนื่อง เพื่อนำผลที่ได้มาทำการปรับปรุงการเรียนการสอนต่อไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “ การศึกษาความพึงพอใจในการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น ” มีวัตถุประสงค์หลักเพื่อศึกษาระดับความพึงพอใจในการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นที่จัดการเรียนการสอนโดยสถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น มีวิธีดำเนินการวิจัยมีรายละเอียดเรียงลำดับดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรีที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 1 และ 2 จากทุกหลักสูตรและทุกคณะ ของสถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2551 รวมทั้งสิ้นจำนวน 729 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรีที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 1 และ 2 จากทุกหลักสูตรและทุกคณะ ของสถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2551 รวมทั้งสิ้นจำนวน 450 คน ได้มาโดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

- 1.ดำเนินการสุ่มสาขาวิชาที่เปิดสอนในสถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น มาทั้งสิ้น 6 สาขาวิชา ได้แก่ เทคโนโลยีสารสนเทศ การจัดการอุตสาหกรรม วิศวกรรมยานยนต์ วิศวกรรมคอมพิวเตอร์ วิศวกรรมการผลิต
2. กำหนดโควตาจำนวนของนักศึกษาในแต่ละสาขาวิชาไว้ที่ร้อยละ 60 เพื่อเป็นตัวแทนของนักศึกษาทั้งหมด
- 3.ดำเนินการเก็บข้อมูลกับนักศึกษาในแต่ละสาขาวิชาโดยทำการเก็บข้อมูลละกันระหว่างนักศึกษาชั้นปีที่ 1 และ 2 โดยปล่อยให้โอกาสในการสุ่มเป็นไปอย่างอิสระ

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการศึกษาประกอบด้วย 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล

ตอนที่ 2 แบบสอบถามความพึงพอใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่น

ตอนที่ 3 แบบสอบถามปลายเปิดเกี่ยวกับความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ

ขั้นตอนการสร้างและการหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. ศึกษาความหมาย ทฤษฎี ผลงานวิจัยในเอกสารที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจในการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาญี่ปุ่น และภาษาต่างประเทศต่าง ๆ ตลอดจนแนวคิดในการจัดการเรียนการสอนโดยทั่วไป เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการกำหนดขอบเขตและโครงสร้างของเนื้อหาในการสร้างนิยามศัพท์เฉพาะสำหรับสร้างข้อคำถามที่จะใช้ความพึงพอใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น

2. ทำการรวบรวมและศึกษาความหมายของความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาต่างประเทศในระดับอุดมศึกษาและหลักสูตรการสอนวิชาภาษาญี่ปุ่นของสถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น แล้วทำการวิเคราะห์ถึงขอบเขตการศึกษา วัตถุประสงค์ ของงานวิจัยเป็นหลักแล้วสร้างข้อคำถามให้ตรงกับนิยามศัพท์เฉพาะที่ได้กำหนดไว้

3. นำแบบสอบถามที่ได้สร้างขึ้นมาเสนอต่อผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความเชี่ยวชาญในการจัดการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น คือ รองศาสตราจารย์ ดร.เพ็ญแข ประจันปัจฉิก เพื่อขอคำแนะนำเกี่ยวกับความถูกต้อง เหมาะสม ในเบื้องต้นของข้อคำถาม เมื่อได้รับข้อเสนอแนะแล้วจึงแก้ไขเพื่อพัฒนาแบบสอบถามให้มีความถูกต้อง

4. นำแบบสอบถามที่ได้ปรับปรุงตามไปหาค่าอำนาจจำแนกโดยการนำไปทดลองใช้ (Try Out) ครั้งที่ 1 กับนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น จำนวน 40 คน เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกด้วยวิธีสหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson product moment) โดยกำหนดค่าอำนาจจำแนกขั้นต่ำไว้ที่มากกว่าหรือเท่ากับ 0.2 ขึ้นไป และหาค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับด้วยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) โดยกำหนดค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับไว้ที่เท่ากับหรือมากกว่า 0.70 ขึ้นไป

5. นำแบบสอบถามที่ได้จากข้อที่ 4 มาทำการปรับปรุงข้อคำถามอีกครั้งหนึ่งแล้วทำการทดลองใช้ (Try Out) ครั้งที่ 2 กับนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น จำนวน 40 คน แล้วทำการหาค่าอำนาจจำแนกด้วยวิธีสหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson product moment) ได้ค่าอำนาจจำแนกรายข้อระหว่าง 0.456 – 0.728 และหาค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับด้วยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ .768

ตัวอย่างแบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย

ตอนที่ 1 สอบถามข้อมูลส่วนบุคคล

คำชี้แจง ขอให้ท่าน ทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน ☐ ที่ตรงกับข้อมูลส่วนตัวของท่าน หรือ เติมข้อความ / ตัวเลข ที่ตรงกับข้อมูลส่วนตัวของท่านลงในช่องว่าง

1. เพศ ☐ ชาย ☐ หญิง

2. หลักสูตรที่กำลังศึกษาใน TNI

- ☐ 1.หลักสูตร 4 ปี
☐ 2.หลักสูตรต่อเนื่อง

3. วิชาเอกที่กำลังศึกษาใน TNI (โปรดระบุ).....

ตอนที่ 2 สอบถามความพึงพอใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่น

คำชี้แจง ขอให้ท่าน ทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน ☐ ที่ตรงกับระดับความพึงพอใจของท่านมากที่สุดเพียงช่องเดียว

ข้อ ที่	รายการ	ระดับความพึงพอใจ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1.	ด้านเนื้อหาหลักสูตร ตำราเรียนที่ใช้สอนในรายวิชามีความเหมาะสม					
2.	แบบฝึกหัด (Work Book) ที่ใช้กับตำราเรียนมีความเหมาะสม					
3.	จำนวนชั่วโมงเรียนภาษาญี่ปุ่นสัปดาห์ละ 2 ครั้ง รวม 3 ชั่วโมงต่อสัปดาห์มีความเหมาะสม					
4.	จำนวนชั่วโมงเรียนทั้งหมดของวิชาภาษาญี่ปุ่นตลอดภาคเรียนประมาณ 16 สัปดาห์มีความเหมาะสม					

เกณฑ์การให้คะแนน

ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์ในการให้คะแนนสำหรับข้อคำถามแต่ละข้อดังนี้

ข้อความ	ข้อความทางบวก (คะแนน)	ข้อความทางลบ (คะแนน)
มากที่สุด	5	1
มาก	4	2
ปานกลาง	3	3
น้อย	2	4
น้อยที่สุด	1	5

เกณฑ์การแปลความหมายคะแนน

เกณฑ์การแปลความหมายความพึงพอใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่น ผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์เพื่อแปลความหมายของคะแนนที่ได้จากการวัด ดังนี้

4.51 – 5.00	หมายถึง	พึงพอใจมากที่สุด
3.51 – 4.50	หมายถึง	พึงพอใจมาก
2.51 – 3.50	หมายถึง	พึงพอใจปานกลาง
1.51 – 2.50	หมายถึง	พึงพอใจน้อย
1.00 – 1.50	หมายถึง	พึงพอใจน้อยที่สุด

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1.ผู้วิจัยกำหนดกลุ่มตัวอย่างและวันเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากวิชาเอกของกลุ่มประชากรแต่ละกลุ่ม โดยการสุ่มตัวอย่างจากรายชื่อของนักศึกษาในแต่ละกลุ่มให้เป็นผู้ตอบแบบสอบถามตามจำนวนที่กำหนดไว้ และได้จัดทำตารางเวลาการเก็บรวบรวมข้อมูลของแต่ละกลุ่มตัวอย่างในแต่ละวิชาเอก

2.ผู้วิจัยได้ติดต่อขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูลจากอาจารย์ผู้สอนในวันเวลาที่กำหนดไว้

3.ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยตนเองจนกว่าจะเสร็จในระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ ถึง มีนาคม 2552 ได้กลุ่มตัวอย่างจริงในการวิจัยจำนวน 440 คน

สถิติที่ใช้ในการวิจัย

หลังจากที่เก็บรวบรวมข้อมูลแล้วผู้วิจัยดำเนินการดังต่อไปนี้

1. ทำการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนพื้นฐานและข้อมูลบุคคลด้วยการหา ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของแต่ละข้อคำถาม
2. ทำการเปรียบเทียบความพึงพอใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นทั้งในภาพรวมและรายด้าน จำแนกตามเพศชายและเพศหญิง ด้วยสถิติทดสอบแบบ t – test Independent
3. ทำการเปรียบเทียบความพึงพอใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นทั้งในภาพรวมและรายด้าน จำแนกตามสาขาวิชาที่เรียนของกลุ่มตัวอย่าง ด้วยสถิติทดสอบ One – way ANOVA ในกรณีที่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทำการทำการเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธีการของเซฟเฟ (Scheffe's Method)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์และแปลผลข้อมูลจากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยกำหนดสัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้แทนความหมาย ดังต่อไปนี้

n	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย
$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
SD.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	แทน	ค่าสถิติทดสอบ t- test
SE	แทน	ความคลาดเคลื่อนในการพยากรณ์
df	แทน	ชั้นของความเป็นอิสระ
SS	แทน	ค่าผลบวกยกกำลังสองของคะแนน
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยผลบวกกำลังสองของคะแนน
MD.	แทน	ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ย
*	แทน	ค่าความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล เรียงตามลำดับดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

ตอนที่ 2 ระดับของความพึงพอใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่น

ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบระดับความพึงพอใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นจำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคล

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของกลุ่มตัวอย่าง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

ตาราง 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง (n = 440)

ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	282	64.10
หญิง	158	35.90
รวม	440	100.00
อายุ		
ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 20 ปี	403	91.59
ระหว่าง 21 - 30 ปี	33	7.50
ระหว่าง 31 - 60 ปี	4	0.91
รวม	440	100.00
ระดับชั้นปี		
ปีที่ 1	300	68.18
ปีที่ 2	140	31.82
รวม	440	100.00
สาขาวิชา		
(AE)	126	28.64
สาขาการจัดการอุตสาหกรรม (IM)	123	27.95
เทคโนโลยีสารสนเทศ (IT)	121	27.50
(CE)	45	10.23
(PE)	25	5.68
รวม	440	100.00
ประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น		
ไม่เคยเรียน	281	63.86
เคยเรียน	159	36.14
รวม	440	100.00

ตาราง 1 - ต่อ -

ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ประสบการณ์การเดินทางไปประเทศญี่ปุ่น		
ไม่เคยเดินทางไปประเทศญี่ปุ่น	333	75.68
เคยเดินทางไปประเทศญี่ปุ่น	107	24.32
รวม	440	100.00

ตาราง 1 พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวน 282 คน คิดเป็นร้อยละ 64.10 อายุต่ำกว่าหรือเท่ากับ 20 จำนวน 403 คน คิดเป็นร้อยละ 91.59 กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 1 จำนวน 300 คน คิดเป็นร้อยละ 68.18 เรียนในสาขา (AE) จำนวน 126 คน คิดเป็นร้อยละ 28.64 ไม่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น จำนวน 281 คน คิดเป็นร้อยละ 63.86 และไม่เคยเดินทางไปประเทศญี่ปุ่น จำนวน 333 คน คิดเป็นร้อยละ 75.68

ตอนที่ 2 ระดับของความพึงพอใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่น

ตาราง 2 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลผลของความพึงพอใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่น (n = 440)

ความพึงพอใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่น	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
ด้านเนื้อหาหลักสูตร			
1.ตำราเรียนที่ใช้สอนในรายวิชามีความเหมาะสม	4.21	.78	มาก
2.แบบฝึกหัด (Work Book) ที่ใช้กับตำราเรียนมีความเหมาะสม	3.93	.89	มาก
3.จำนวนชั่วโมงเรียนภาษาญี่ปุ่นสัปดาห์ละ 2 ครั้ง รวม 3 ชั่วโมงต่อสัปดาห์มีความเหมาะสม	3.09	1.01	ปานกลาง
4.จำนวนชั่วโมงเรียนทั้งหมดของวิชาภาษาญี่ปุ่นตลอดภาคเรียนประมาณ 16 สัปดาห์มีความเหมาะสม	3.89	.98	มาก
5.เนื้อหาที่สอนทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติมีความเหมาะสม	4.10	.84	มาก
6.เนื้อหาของการสอนในแต่ละบทเรียนมีความเหมาะสม	4.11	.79	มาก
7.ความต่อเนื่องของเนื้อหาแต่ละบทเรียนมีความเหมาะสม	4.03	.81	มาก

ตาราง 2 - ต่อ -

ความพึงพอใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่น	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
ด้านเนื้อหาหลักสูตร (- ต่อ -)			
8.เนื้อหาแต่ละบทเรียนเรียงลำดับจากง่ายไปสู่ยากขึ้นตามลำดับอย่างมีความเหมาะสม	4.08	.88	มาก
9.เนื้อหาของบทเรียนช่วยให้ผู้เรียนสามารถอ่าน เขียน และพูดภาษาญี่ปุ่นได้อย่างดี	3.95	.88	มาก
10.เนื้อหาของบทเรียนช่วยทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนขนบธรรมเนียมวัฒนธรรมของญี่ปุ่นด้านการงานได้เป็นอย่างดี	3.77	.94	มาก
11.เนื้อหาของบทเรียนในรายวิชาภาษาญี่ปุ่นช่วยทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้วัฒนธรรมญี่ปุ่นได้มากขึ้นและช่วยให้สามารถทำงานได้จริงต่อไป	3.82	.94	มาก
รวม	3.97	.66	มาก
ด้านกระบวนการเรียนการสอน			
12.วิธีการสอนในรายวิชาที่จัดสอนเป็นคู่ระหว่างอาจารย์ไทยและญี่ปุ่นมีความเหมาะสม	4.16	0.81	มาก
13.วิธีการประเมินผลการเข้าเรียนโดยการเช็คชื่อหลังเวลาเรียน 15 นาที ถ้านักศึกษามาสายเกิน 15 นาที จะถือว่าขาดเรียนและถ้าสาย 3 ครั้ง จะถือว่าขาดเรียน 1 ครั้ง มีความเหมาะสม	3.88	1.09	มาก
14.ในการเรียนภาษาญี่ปุ่นนักศึกษาได้ฝึกปฏิบัติภาษาญี่ปุ่นอย่างพอเพียงเหมาะสมในด้านต่างๆ ต่อไปนี้	3.87	.96	มาก
14.1 ด้านการอ่านภาษาญี่ปุ่นมีความพอเพียงเหมาะสม	3.84	0.92	มาก
14.2 ด้านการเขียนภาษาญี่ปุ่นมีความพอเพียงเหมาะสม	3.89	0.91	มาก
14.3 ด้านการพูดภาษาญี่ปุ่นมีความพอเพียงเหมาะสม	3.84	1.00	มาก
14.4 ด้านการฟังภาษาญี่ปุ่นมีความพอเพียงเหมาะสม	3.89	0.99	มาก
15.ระบบการสอนโดยให้นักศึกษาได้ทำกิจกรรมเสริมหลักสูตรได้แก่ การทำการบ้าน การทำ Project Work มีความเหมาะสม	3.98	0.90	มาก
16.วิธีการสอนภาษาญี่ปุ่นที่ฝึกการฟัง การพูดเป็นหลักสำคัญตลอดจนมีการสอบโดยใช้การสัมภาษณ์เป็นภาษาญี่ปุ่นมีความเหมาะสม	4.11	0.87	มาก

ตาราง 2 - ต่อ -

ความพึงพอใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่น	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
ด้านกระบวนการเรียนการสอน (- ต่อ -)			
17.ระบบการจัดการเรียนโดยการจัดให้มีการสอบย่อยหลายครั้งในระหว่างการเรียนรู้มีความเหมาะสม	4.16	0.89	มาก
18.วิธีการประเมินผลการเรียนโดยคิดคะแนนการเข้าเรียน 10% การทำ Project Work 10% การสอบย่อย (Quiz) 10% การสอบกลางภาค 20% การสอบปลายภาค 20% และการสอบพูด 20% มีความเหมาะสม	4.09	.87	มาก
19.ระบบการสอนโดยจัดให้มีศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเองเพื่อให้นักศึกษามีการฝึกทักษะด้านภาษาที่มีความเหมาะสม	3.74	.94	มาก
20.การจัดการสอนเสริมและการติวให้แก่ศึกษานอกเวลเรียนของภาษาญี่ปุ่นมีความเหมาะสม	3.88	.93	มาก
รวม	3.94	.65	มาก
ด้านสื่อการเรียนการสอน			
21.การใช้สื่อการสอนหลายประเภทร่วมกันได้แก่ Power Point และ Projector มีความเหมาะสม	4.21	.81	มาก
22.การจัดเตรียมสื่อเพื่อการสอนภาษาญี่ปุ่นอย่างหลากหลายของผู้สอนได้แก่ CD บัตรคั่นจิ บัตรภาพ รายการคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น การจัดเตรียมห้องฝึกทักษะด้านภาษารวมทั้งการเตรียมสื่อเอกสารไว้ในห้องสมุดมีความเหมาะสม	4.06	.90	มาก
23.การจัดเตรียมกิจกรรมนอกชั้นเรียนเพื่อพัฒนาภาษาญี่ปุ่นให้แก่นักศึกษา เช่น โครงการ Home Stay ทักษะศึกษาที่ญี่ปุ่น และโครงการทำอาหารภาษาญี่ปุ่นในวัน TNI Day มีความเหมาะสม	3.95	.95	มาก
24.การแนะนำให้นักศึกษาได้ศึกษาภาษาญี่ปุ่นด้วยตนเองผ่านสื่อต่างๆ เช่น Web Side การเขียนประวัติตนเองเป็นภาษาญี่ปุ่นเป็นต้นมีความเหมาะสม	3.67	.99	มาก
รวม	3.96	.73	มาก
ด้านผู้สอน			
25.อาจารย์ผู้สอนชี้แจงให้ทราบถึงเนื้อหาของวิชาเรียนในแผนการเรียนอย่างกระจ่างชัดก่อนเริ่มเรียน	4.17	.82	มาก

ตาราง 2 - ต่อ -

ความพึงพอใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่น	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
ด้านอาจารย์ผู้สอน (- ต่อ -)			
26.อาจารย์ทำการสอนตามเนื้อหาหลักสูตรและสอนครบตามเวลาที่กำหนด	4.38	.74	มาก
27.อาจารย์ผู้สอนเตรียมการสอนอย่างดีและให้ความรู้ อย่างดี	4.42	.77	มาก
28.อาจารย์ผู้สอนอธิบายเข้าใจง่าย ใช้วิธีการสอนใหม่ๆ และใช้สื่อการสอนหลากหลายประเภทในการสอน	4.42	.82	มาก
29.อาจารย์เป็นกันเอง มีความยุติธรรม และเปิดโอกาสให้ ซักถามได้เสมอทั้งในเวลาเรียนและนอกชั้นเรียน	4.42	.73	มาก
30.อาจารย์ผู้สอนประเมินผลการเรียนของนักศึกษาแต่ละ คนอย่างระมัดระวังเพื่อไม่ให้เกิดความผิดพลาด	4.31	.78	มาก
รวม	4.30	.70	มาก
รวมทุกด้าน	4.02	.59	มาก

ตาราง 2 พบว่าความพึงพอใจในการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นในภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.02 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าด้านผู้สอนมีคะแนนเฉลี่ยมากที่สุด คือ 4.30 รองลงมาคือด้านเนื้อหาหลักสูตร ด้านกระบวนการเรียนการสอน และด้านสื่อการเรียนการสอน มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.97, 3.96 และ 3.94 ตามลำดับ

ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบระดับความพึงพอใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นจำแนกตาม
ข้อมูลส่วนบุคคล

ตาราง 3 เปรียบเทียบความพึงพอใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นจำแนกตามเพศ

ความพึงพอใจ (มาตราการวัดระหว่าง 1 – 5)	เพศชาย		เพศหญิง		MD.	t	p
	n = 282		n = 158				
	$\bar{X}$	SD.	$\bar{X}$	SD.			
1.ด้านเนื้อหาหลักสูตร	3.97	.65	3.96	.67	.010	.204	.838
2.ด้านกระบวนการเรียนการสอน	3.94	.64	3.94	.69	.000	.052	.958
3.ด้านสื่อการเรียนการสอน	3.94	.71	3.98	.76	-.040	.545	.586
4.ด้านผู้สอน	4.25	.72	4.38	.64	-.130	1.916	.056
ความพึงพอใจภาพรวม	4.01	.58	4.03	.61	-.020	.438	.661

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 3 พบว่านักศึกษาเพศชายกับเพศหญิงมีความพึงพอใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นทั้งในภาพรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน

ตาราง 4 เปรียบเทียบความพึงพอใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นจำแนกตามวิชาเอกที่ศึกษา

แหล่งความ แปรปรวน	SS	df	MS	F	P
1.ด้านเนื้อหา					
หลักสูตร					
ระหว่างกลุ่ม	8.420	4	2.105	4.961	.001*
ภายในกลุ่ม	184.578	435	.424		
รวม	192.998	439			
2.ด้านกระบวนการ					
เรียนการสอน					
ระหว่างกลุ่ม	6.785	4	1.692	4.004	.003*
ภายในกลุ่ม	184.284	435	.424		
รวม	191.069	439			
3.ด้านสื่อการเรียน					
การสอน					
ระหว่างกลุ่ม	8.358	4	2.090	3.972	.004*
ภายในกลุ่ม	228.821	435	.526		
รวม	237.179	439			
4.ด้านผู้สอน					
ระหว่างกลุ่ม	9.841	4	2.406	2.211	.000*
ภายในกลุ่ม	2.5.371	435	.472		
รวม	215.212	439			
ความพึงพอใจในภาพรวม					
ระหว่างกลุ่ม	7.498	4	1.875	5.552	.000*
ภายในกลุ่ม	146.863	435	.338		
รวม	154.361	439			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 4 พบว่านักศึกษาที่เรียนในสาขาวิชาที่แตกต่างกันมีความพึงพอใจในการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งการมองในภาพรวมและมองแยกเป็นรายด้าน

ตาราง 5 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ของความพึงพอใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่น
จำแนกตามสาขาวิชาที่เรียน ด้วยวิธีการของเชฟเฟ (Scheffe's Method)

ด้านเนื้อหาหลักสูตร	IT	IM	AE	CE	PE
1. เทคโนโลยีสารสนเทศ (IT) ($\bar{X} = 3.84$)	1	-.5	-.21	-.27	-.52*
2. การจัดการอุตสาหกรรม(IM) ($\bar{X} = 3.89$)		1	-.16	-.22	-.47*
3. วิศวกรรมยานยนต์ (AE) ($\bar{X} = 4.05$)			1	-.06	-.31
4. วิศวกรรมคอมพิวเตอร์ (CE) ($\bar{X} = 4.11$)				1	-.25
5. วิศวกรรมการผลิต (PE) ($\bar{X} = 4.36$)					1
ด้านกระบวนการเรียนการสอน	IT	IM	AE	CE	PE
1. เทคโนโลยีสารสนเทศ(IT) ($\bar{X} = 3.83$)	1	-.02	-.16	-.23	-.47*
2. การจัดการอุตสาหกรรม (IM) ($\bar{X} = 3.86$)		1	-.14	-.20	-.44*
3. วิศวกรรมยานยนต์ (AE) ($\bar{X} = 4.00$)			1	-.60	-.30
4. วิศวกรรมคอมพิวเตอร์ (CE) ($\bar{X} = 4.07$)				1	-.24
5. วิศวกรรมการผลิต (PE) ($\bar{X} = 4.31$)					1
ด้านสื่อการเรียนการสอน	IT	IM	AE	CE	PE
1. เทคโนโลยีสารสนเทศ (IT) ($\bar{X} = 3.82$)	1	-.07	-.22	-.16	-.56*
2. การจัดการอุตสาหกรรม (IM) ($\bar{X} = 3.89$)		1	-.15	-.09	-.49
3. วิศวกรรมยานยนต์ (AE) ($\bar{X} = 4.05$)			1	-.05	-.33
4. วิศวกรรมคอมพิวเตอร์ (CE) ($\bar{X} = 3.99$)				1	-.39
5. วิศวกรรมการผลิต (PE) ($\bar{X} = 4.39$)					1
ด้านครูผู้สอน	IT	IM	AE	CE	PE
1. เทคโนโลยีสารสนเทศ (IT) ($\bar{X} = 4.08$)	1	-.26	-.27*	-.25	-.58*
2. การจัดการอุตสาหกรรม (IM) ($\bar{X} = 4.35$)		1	-.01	-.00	-.32
3. วิศวกรรมยานยนต์ (AE) ($\bar{X} = 4.36$)			1	-.02	-.30
4. วิศวกรรมคอมพิวเตอร์ (CE) ($\bar{X} = 4.34$)				1	-.33
5. วิศวกรรมการผลิต (PE) ($\bar{X} = 4.67$)					1

ตาราง 5 - ต่อ -

พึงพอใจในภาพรวม	IT	IM	AE	CE	PE
1. เทคโนโลยีสารสนเทศ (IT) ($\bar{X} = 3.88$)	1	-.08	-.20	-.24	-.52*
2. การจัดการอุตสาหกรรม(IM) ($\bar{X} = 3.96$)		1	-.12	-.15	-.44*
3. วิศวกรรมยานยนต์ (AE) ($\bar{X} = 4.09$)			1	-.03	-.31
4. วิศวกรรมคอมพิวเตอร์ (CE) ($\bar{X} = 4.12$)				1	-.28
5. วิศวกรรมการผลิต (PE) ($\bar{X} = 4.40$)					1

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 5 พบว่าความพึงพอใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษป้อนในภาพรวมของนักศึกษาในสาขาวิศวกรรมการผลิต(PE) แตกต่างจากสาขาเทคโนโลยีสารสนเทศ(IT) และการจัดการอุตสาหกรรม(IM) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในด้านเนื้อหาและหลักสูตรพบว่า นักศึกษาในสาขาวิศวกรรมการผลิต (PE) มีความพึงพอใจแตกต่างจากสาขาเทคโนโลยีสารสนเทศ(IT) และการจัดการอุตสาหกรรม(IM) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในด้านกระบวนการเรียนการสอนพบว่านักศึกษาในสาขาวิศวกรรมการผลิต (PE) มีความพึงพอใจแตกต่างจากสาขาเทคโนโลยีสารสนเทศ(IT) และการจัดการอุตสาหกรรม(IM) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในด้านสื่อการเรียนการสอนพบว่านักศึกษาในสาขาวิศวกรรมการผลิต (PE) มีความพึงพอใจแตกต่างจากสาขาเทคโนโลยีสารสนเทศ(IT) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และในด้านครูผู้สอนพบว่านักศึกษาในสาขาเทคโนโลยีสารสนเทศ (IT) มีความพึงพอใจในการเรียนแตกต่างจากสาขาวิศวกรรมยานยนต์ (AE) และวิศวกรรมการผลิต (PE) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของกลุ่มตัวอย่าง

ตาราง 6 ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะด้านเนื้อหาหลักสูตร (ข้อคำถามปลายเปิด)

อันดับที่	ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ	ความถี่ในการตอบ (คน)
1.	ควรเพิ่มชั่วโมงเรียนให้มากขึ้น	38
2.	มีความเหมาะสมดีแล้ว	26
3.	ควรลดเนื้อหาให้น้อยลง	5
4.	เนื้อหาในการสอนควรจะน้อยกว่านี้	4
5.	ควรอธิบายไวยากรณ์มากกว่านี้	4
6.	ควรเพิ่มเนื้อหาเกี่ยวกับชีวิตประจำวันให้มากขึ้น	3
7.	ควรมีแบบฝึกหัดให้มากขึ้น	3
8.	ควรเน้นการฝึกพูด ฟัง อ่าน เขียน ให้มากขึ้นกว่านี้	3

ตาราง 6 พบว่าความคิดเห็นและข้อเสนอแนะด้านหลักสูตรกลุ่มตัวอย่างคิดว่าควรเพิ่มชั่วโมงเรียนให้มากขึ้น เป็นอันดับ 1 มีผู้ตอบในประเด็นนี้มากถึง 38 คน

ตาราง 7 ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะด้านกระบวนการเรียนการสอน (ข้อคำถามปลายเปิด)

อันดับที่	ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ	ความถี่ในการตอบ (คน)
1.	มีความเหมาะสมดีแล้ว	66
2.	อาจารย์ควรสอนให้ช้าลงกว่าเดิม	25
3.	ควรเพิ่มการฝึกฟังและพูดให้มากขึ้น	22
4.	ควรเพิ่มกิจกรรมเสริมหลักสูตรให้มากขึ้น	12
5.	การจัดสอบย่อยทุกบทมีประโยชน์มาก	9
6.	ควรนำเนื้อหานอกตำรามาสอนเพิ่มเติม	5
7.	ควรจัดติวภาษาญี่ปุ่นให้มากขึ้นกว่านี้	4
8.	ควรส่งเสริมการใช้ภาษาญี่ปุ่นให้มากขึ้นกว่านี้	4

ตาราง 7 พบว่าความคิดเห็นและข้อเสนอแนะด้านหลักสูตรกลุ่มตัวอย่างคิดว่ามีความเหมาะสมดีแล้ว เป็นอันดับ 1 มีผู้ตอบในประเด็นนี้มากถึง 66 คน รองลงมาคือ เห็นว่า อาจารย์ควรจะสอนให้ช้าลงกว่าเดิม มีผู้ตอบในประเด็นนี้จำนวน 25 คน

ตาราง 8 ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะด้านสื่อการสอนและครูผู้สอน (ข้อคำถามปลายเปิด)

อันดับที่	ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ	ความถี่ในการตอบ (คน)
1.	มีความเหมาะสมดีแล้ว	65
2.	อาจารย์มีความทุ่มเทและเอาใจใส่นักศึกษาเป็นอย่างดี	26
3.	ควรทำสื่อการสอนให้น่าสนใจและเข้าใจง่ายกว่านี้	19
4.	ควรจัดการสอนที่ดึงดูดใจนักศึกษามากกว่านี้	10
5.	ควรจะใช้ VDO เพื่อให้เห็นสถานการณ์จริง	5
6.	ควรมีการแจกสื่อการสอนให้ใช้ในห้องเรียนให้กับนักเรียน	4
7.	ควรจัดไปเที่ยวประเทศญี่ปุ่น	3
8.	ควรให้คำแนะนำในการเรียนก่อนเริ่มสอนจริง	2

ตาราง 8 พบว่าความคิดเห็นและข้อเสนอแนะด้านหลักสูตรกลุ่มตัวอย่างคิดว่ามีความเหมาะสมดีแล้ว เป็นอันดับ 1 มีผู้ตอบในประเด็นนี้มากถึง 65 คน รองลงมาคือ เห็นว่าอาจารย์มีความทุ่มเทและเอาใจใส่นักศึกษาเป็นอย่างดี มีผู้ตอบในประเด็นนี้จำนวน 26 คน

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล ข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) ถึงความพึงพอใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย - ญี่ปุ่น ผู้วิจัยมีความมุ่งหมายหลัก ดังนี้

1. เพื่อศึกษาถึงระดับความพึงพอใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย - ญี่ปุ่น
2. เพื่อเปรียบเทียบความพึงพอใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย - ญี่ปุ่น จำแนกตามเพศและสาขาวิชาที่เรียน

สมมติฐานของการวิจัย

1. นักศึกษาเพศชายและเพศหญิงมีความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน
2. นักศึกษาที่เรียนวิชาเอกแตกต่างกันมีความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรีที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 1 และ 2 จากทุกหลักสูตรและทุกคณะ ของสถาบันเทคโนโลยีไทย - ญี่ปุ่น ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 รวมทั้งสิ้นจำนวน 729 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรีที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 1 และ 2 จากทุกหลักสูตรและทุกคณะ ของสถาบันเทคโนโลยีไทย - ญี่ปุ่น ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2551 รวมทั้งสิ้นจำนวน 450 คน ได้มาโดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ได้ใช้เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ แบบสอบถามความพึงพอใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย - ญี่ปุ่น แบ่งออกเป็น 2 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล ประกอบด้วย เพศ อายุ หลักสูตรที่ศึกษา ชั้นปีที่กำลังศึกษา ประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษ ประสบการณ์การเดินทางไปประเทศญี่ปุ่น

ตอนที่ 2 แบบสอบถามความพึงพอใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่น ประกอบด้วย (1) ด้านเนื้อหาหลักสูตรมีข้อคำถามจำนวน 11 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง .485 - .728 ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .881 (2) ด้านกระบวนการเรียนการสอนมีข้อคำถามจำนวน 12 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง .528 - .711 ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .832 (3) ด้านสื่อการเรียนการสอน มีข้อคำถามจำนวน 4 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง .567 - .702 ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .836 และ (4) ด้านผู้สอนมีข้อคำถามจำนวน 6 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง .154 - .606 ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .670 และเมื่อทำการหาค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับซึ่งรวมทั้ง 4 ด้าน แบบสอบถามมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .768

ตอนที่ 3 แบบสอบถามแบบข้อคำถามปลายเปิดเกี่ยวกับความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยกำหนดกลุ่มตัวอย่างและวันเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากวิชาเอกของกลุ่มประชากรแต่ละกลุ่ม โดยการสุ่มตัวอย่างจากรายชื่อของนักศึกษาในแต่ละกลุ่มให้เป็นผู้ตอบแบบสอบถามตามจำนวนที่กำหนดไว้ และได้จัดทำตามตารางเวลาการเก็บรวบรวมข้อมูลของแต่ละกลุ่มตัวอย่างในแต่ละวิชาเอกในแต่ละวัน
2. ผู้วิจัยได้ติดต่อขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูลจากอาจารย์ผู้สอนในวันเวลาที่กำหนดไว้
3. ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยตนเองจนเสร็จในระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ ถึง มีนาคม 2552 ได้แบบสอบถามที่มีความสมบูรณ์สามารถใช้งานได้จริงจำนวน 440 ฉบับนั้นเพื่อทำการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง โดยการคำนวณหา ความถี่ ร้อยละ
2. ทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการหา ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของแต่ละข้อคำถาม
3. ทำการเปรียบเทียบความพึงพอใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นทั้งในภาพรวมและรายด้าน จำแนกตามเพศชายและเพศหญิง ด้วยสถิติทดสอบแบบ $t - test Independent$
4. ทำการเปรียบเทียบความพึงพอใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นทั้งในภาพรวมและรายด้าน จำแนกตามสาขาวิชาที่เรียนของกลุ่มตัวอย่าง ด้วยสถิติทดสอบ $One - way ANOVA$ ในกรณีที่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทำการทำการเปรียบเทียบรายคู่ด้วยวิธีการของเชฟเฟ (Scheffe's Method)

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล เรียงตามลำดับต่อไปนี้

1. กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวน 282 คน คิดเป็นร้อยละ 64.10 อายุต่ำกว่า หรือเท่ากับ 20 จำนวน 403 คน คิดเป็นร้อยละ 91.59 กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 1 จำนวน 300 คน คิดเป็นร้อยละ 68.18 เรียนในสาขา (AE) จำนวน 126 คน คิดเป็นร้อยละ 28.64 ไม่มีประสบการณ์ การเรียนภาษาญี่ปุ่น จำนวน 281 คน คิดเป็นร้อยละ 63.86 และไม่เคยเดินทางไปประเทศญี่ปุ่น จำนวน 333 คน คิดเป็นร้อยละ 75.68

2. ความพึงพอใจในการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นในภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 4.02 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าด้านผู้สอนมีคะแนนเฉลี่ยมากที่สุด คือ 4.30 รองลงมา คือด้านเนื้อหาหลักสูตร ด้านกระบวนการเรียนการสอน และด้านสื่อการเรียนการสอน มีคะแนน เฉลี่ยเท่ากับ 3.97, 3.96 และ 3.94 ตามลำดับ

3. นักศึกษาเพศชายกับเพศหญิงมีความพึงพอใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นทั้งในภาพรวม และรายด้านไม่แตกต่างกัน

4. นักศึกษาที่เรียนในสาขาวิชาที่แตกต่างกันมีความพึงพอใจในการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งการมองในภาพรวมและมองแยกเป็นรายด้าน และเมื่อทำการเปรียบเทียบรายคู่ในภาพรวมและแยกรายด้านด้วยวิธีการของเชฟเฟ (Scheffe's Method) พบว่าความพึงพอใจในการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นในภาพรวมของนักศึกษาในสาขา วิศวกรรมการผลิต(PE) แตกต่างจากสาขาเทคโนโลยีสารสนเทศ(IT) และการจัดการอุตสาหกรรม (IM) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในด้านเนื้อหาและหลักสูตรพบว่านักศึกษาในสาขา วิศวกรรมการผลิต (PE) มีความพึงพอใจแตกต่างจากสาขาสาขาเทคโนโลยีสารสนเทศ(IT) และการ จัดการอุตสาหกรรม(IM) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในด้านกระบวนการเรียนการสอน พบว่านักศึกษาในสาขาวิศวกรรมการผลิต (PE) มีความพึงพอใจแตกต่างจากสาขาสาขาเทคโนโลยี สารสนเทศ(IT) และการจัดการอุตสาหกรรม(IM) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในด้านสื่อ การเรียนการสอนพบว่านักศึกษาในสาขาวิศวกรรมการผลิต (PE) มีความพึงพอใจแตกต่างจาก สาขาสาขาเทคโนโลยีสารสนเทศ(IT) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และในด้านครูผู้สอน พบว่านักศึกษาในสาขาเทคโนโลยีสารสนเทศ (IT) มีความพึงพอใจในการเรียนแตกต่างจากสาขา วิศวกรรมยานยนต์ (AE) และวิศวกรรมการผลิต (PE) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5. ด้านความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ พบว่า นักศึกษามีความพึงพอใจในการเรียน ภาษาญี่ปุ่นโดยรวมและทุกด้าน โดยมีข้อเสนอแนะให้เพิ่มเวลาเรียนภาษาญี่ปุ่นให้มากขึ้น

อภิปรายผล

อภิปรายผล

ผลจากการสำรวจความพึงพอใจในการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น ผู้วิจัยได้นำมาอภิปรายผลการวิจัยแยกตามวัตถุประสงค์การวิจัยดังนี้

อภิปรายผลตามวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 1 ที่กำหนดว่า “ เพื่อศึกษาถึงระดับความพึงพอใจในการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น ” จากผลการวิจัยที่พบว่า นักศึกษาพึงพอใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นในภาพรวมอยู่ในระดับมาก เพราะว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ที่เข้ามาเรียนในสถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น นับได้ว่ามีมีความสนใจในภาษาญี่ปุ่นในระดับหนึ่ง เมื่อได้เข้ามาศึกษาแล้วได้รับการจัดการเรียนการสอนที่ผู้สอนเป็นชาวญี่ปุ่นและชาวไทยที่มีประสบการณ์การสอนในระดับดี และบรรยากาศในการจัดการเรียนการสอนได้สอดคล้องกับลักษณะความเป็นญี่ปุ่นไว้ค่อนข้างมากจึงทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกพึงพอใจที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนในลักษณะดังกล่าว อาจกล่าวได้ว่า การที่นักศึกษามีทัศนคติที่ดีต่อภาษาญี่ปุ่น มีประสบการณ์การเรียนภาษาญี่ปุ่น มีความชื่นชอบภาษาญี่ปุ่น มีผลทำให้ผู้เรียนมีความพึงพอใจในการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นได้ สอดคล้องกับแนวคิดของ สถาบันเพิ่มผลผลิตแห่งชาติ (2546 : 48 - 52) ที่ได้เสนอเกี่ยวกับความพึงพอใจของบุคคลว่า การที่บุคคลจะเกิดความรู้สึกพึงพอใจต่อสิ่งใด ๆ นั้นขึ้นอยู่กับเหตุผลหลายประการ โดยเฉพาะหากบุคคลมีทัศนคติที่ดีแล้วก็จะทำให้เกิดความพึงพอใจได้มาก ดังเช่น นักศึกษามีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่นเมื่อได้รับการจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพในระดับหนึ่งก็จะทำให้เกิดความพึงพอใจได้ง่ายกว่านักศึกษาที่มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อวิชาภาษาญี่ปุ่น ในขณะที่แนวทางในการอธิบายของ วอลเลอร์สแตน (Wallerstein. 1971 : 256) ก็ได้เสนอว่า การที่บุคคลมีความพึงพอใจต่อการได้รับบริการใด ๆ นั้นเป็นเพราะว่าเขาได้บรรลุวัตถุประสงค์ตามที่ได้อคาดหวังไว้ หากนำมาอธิบายกับบริบทดังกล่าวอาจกล่าวได้ว่า การจัดการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นสามารถที่จะตอบสนองความคาดหวังของนักศึกษาได้ในระดับหนึ่ง ทั้งนี้ในงานวิจัยนี้ได้ศึกษาความพึงพอใจในการเรียน 4 ด้าน ได้แก่ ด้านเนื้อหาหลักสูตร ด้านกระบวนการเรียนการสอน ด้านสื่อการเรียนการสอน และด้านผู้สอน ซึ่งผู้วิจัยจะทำการอภิปรายผลที่ได้จากการวิจัยทั้ง 4 ด้าน

ความพึงพอใจในการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นด้านผู้สอน พบว่ามีคะแนนเฉลี่ยมากที่สุดคือ 4.30 ทั้งนี้เนื่องจากว่าสถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น ได้ให้ความสำคัญกับการจัดการเรียนการสอนโดยให้อาจารย์ที่มีประสบการณ์สอนภาษาญี่ปุ่น และอาจารย์ผู้สอนที่เป็นคนญี่ปุ่นเพื่อสร้างบรรยากาศในการเรียนให้เกิดขึ้นกับผู้เรียน ซึ่งบรรยากาศที่เหมาะสมกับเนื้อหาที่เรียนทำให้การสอนมีคุณภาพและจะทำให้ผู้เรียนเกิดความสุขในการเรียนได้ (Good. 1973 : 320) จากผลการวิจัยยังพบว่า ผู้เรียนมีความรู้สึกที่อาจารย์ได้เตรียมตัวสอนเป็นอย่างดีและให้ความรู้อย่างเต็มที่ มีคะแนน

สูงสุดในด้านผู้เรียน ($\bar{X} = 4.42$) แสดงให้เห็นได้ชัดเจนว่าผู้เรียนรับรู้ว่าอาจารย์ผู้สอนได้ทุ่มเทกับการสอน รู้สึกจริงใจกับการจัดการเรียนการสอน มีการเตรียมตัวมาเป็นอย่างดี จึงทำให้ผู้เรียนรู้สึกว่าการได้รับการตอบสนองตามความคาดหวังของตนเอง เพราะแต่ละคนก็มีความสนใจในภาษาญี่ปุ่นอยู่แล้วอาจนับได้ว่าผู้เรียนที่สถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น มีความคาดหวังต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่นสูงกว่าอื่นได้ ดังนั้นการที่อาจารย์ผู้สอนเตรียมตัวมาเป็นอย่างดีจึงทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกประทับใจ สอดคล้องกับแนวคิดของ อเดย์และแอนเดอร์เซน (Aday and Andersen 1975: 52-80) นักพฤติกรรมองค์กรที่ได้เสนอว่า การที่ลูกค้าที่มีความคาดหวังสูงต่อบริการต่างๆ จะเกิดความรู้สึกพึงพอใจได้นั้น สิ่งสำคัญที่สถานประกอบการต้องให้ความสำคัญคือ การสื่อสารให้ลูกค้ารับทราบว่าองค์กรได้มีความทุ่มเทอย่างถึงที่สุดเพื่อให้บริการนั้นๆ จึงจะทำให้ผู้รับบริการที่มีความคาดหวังสูงรู้สึกพึงพอใจได้ และยังคงจะแน่วความพึงพอใจด้าน อาจารย์ผู้สอนอธิบายเข้าใจง่าย ใช้วิธีการสอนใหม่ๆ และใช้สื่อการสอนหลากหลายประเภทในการสอน ก็มีคะแนนอยู่ในระดับสูงสุดเช่นเดียวกัน ($\bar{X} = 4.42$) สอดคล้องกับแนวคิดของ กรมวิชาการ (2544 : 17) ที่ได้เสนอเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพว่าผู้สอนต้องนำวิธีการสอนที่หลากหลายประเภทมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนถึงจะสามารถสร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนหันมาให้ความสนใจได้ โดยเฉพาะในวิชาภาษาต่างประเทศที่นักเรียนไม่มีความคุ้นเคยดังเช่น ภาษาญี่ปุ่น จึงสามารถสรุปได้ว่า จากวิธีการสอนของอาจารย์ทำให้ผู้เรียนมีความรู้สึกพึงพอใจอยู่ในระดับมากได้

ผู้เรียนมีความพึงพอใจด้านหลักสูตรเป็นอันดับที่สอง มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ระดับมาก ($\bar{X} = 3.97$) ทั้งนี้เพราะว่าการจัดหลักสูตรการสอนภาษาญี่ปุ่นของสถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น สามารถตอบสนองกับความต้องการของผู้เรียนได้เป็นอย่างดีเช่นเดียวกัน โดยเฉพาะในประเด็น “ตำราเรียนที่ใช้สอนในรายวิชามีความเหมาะสม” ซึ่งมีคะแนนเฉลี่ยมากที่สุดในด้านนี้ ($\bar{X} = 4.21$) เพราะว่าได้ใช้ตำราเรียนที่เป็นภาษาญี่ปุ่น ซึ่งจะเป็นการสร้างความรู้ความคุ้นเคยให้กับผู้เรียนในด้านภาษาญี่ปุ่นได้เป็นอย่างดี แนวทางในการสร้างความคุ้นเคยกับเนื้อหาวิชาเรียนนี้สอดคล้องกับหลักการสอนตาม พ.ร.บ. การศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 (สุวิทย์ มูลคำ ; และคณะ. 2543 : 8) ที่ได้เสนอว่า กระบวนการจัดการเรียนการสอนต้องมุ่งเน้นทำให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ตรงจึงจะทำให้เกิดการเรียนรู้ได้อย่างแท้จริง และมักจะพบว่าการสร้างประสบการณ์ตรงอาจจะเป็นการนำตำราจากต่างประเทศมาใช้โดยตรงได้ การจัดประสบการณ์ตรงในการเรียนรู้นี้ยังสอดคล้องกับแนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ของ บรูเนอร์ (Bruner. 1971 : 66 – 74) ที่ได้เสนอว่า การเรียนรู้ที่แท้จริงจะต้องให้ผู้เรียนได้ค้นพบจากสถานการณ์จริงเท่านั้น ดังนั้นการที่ได้นำตำราภาษาญี่ปุ่นมาใช้จริงจึงเป็นการสร้างสภาพการณ์จริงให้กับผู้เรียนได้รูปแบบหนึ่ง นอกจากนี้ยังพบว่า นักศึกษาพึงพอใจต่อเนื้อหาของการสอนในแต่ละบทเรียนมีความเหมาะสม มากเป็นอันดับสอง ($\bar{X} = 4.11$) เพราะว่าการจัดการด้านเนื้อหาภาษาญี่ปุ่นในตำราเรียนได้เรียงลำดับจากความยากน้อยไปหามากจึงทำให้ผู้เรียนรู้ได้ตามพัฒนาการด้านภาษา ดังที่ ประภาพันท์ นิลอรุณ. (ประภาพันท์ นิลอรุณ. 2530 : 28 – 29) นักจิตวิทยาการเรียนรู้ด้านภาษาได้กล่าวว่า การเรียนภาษาต่างประเทศสำหรับคนไทยนั้น

จะต้องเรียนแบบค่อยเป็นค่อยไป เหมือนกับเด็กที่เพิ่งเริ่มเรียนภาษา การจัดลำดับเนื้อหาจึงควรจะต้องจัดลำดับจากยากไปหาง่าย ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนไม่เบื่อหน่ายกับการเรียนภาษาต่างประเทศที่ยากดังเช่น ภาษาญี่ปุ่น สรุปได้ว่าหลักสูตรการสอนภาษาญี่ปุ่นที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้ค้นพบประสบการณ์จริงทำให้ผู้เรียนมีความรู้สึกพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนในระดับมากได้

ผู้เรียนพึงพอใจด้านกระบวนการเรียนการสอน อยู่ในลำดับที่ 3 ยังนับได้ว่ายังอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.96$) และพบว่านักศึกษาพึงพอใจในประเด็นวิธีการสอนที่จัดสอนเป็นคู่ระหว่างอาจารย์ไทยและญี่ปุ่นมีความเหมาะสม มากที่สุด ($\bar{X} = 4.16$) สอดคล้องกับแนวคิดการเรียนรู้ด้านภาษาดังที่ ศรีเรือน แก้วกังวาน (2530 : 16) ได้เสนอว่าการเรียนรู้ด้านภาษาคือการทำความเข้าใจและการเลียนแบบ ซึ่งการทำความเข้าใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นจะเกิดขึ้นยากหากมีเพียงอาจารย์คนญี่ปุ่นเท่านั้นเพราะผู้เรียนจะไม่สามารถเลียนแบบภาษาได้ดีหากไม่มีอาจารย์คนไทยเป็นผู้นำทางในการเลียนแบบที่เหมาะสม และนับได้ว่าการสอนด้วยอาจารย์ชาวญี่ปุ่นเป็นสิ่งเร้าที่เหมาะสมตามแนวคิดนี้ด้วย นอกจากนี้ยังพบว่าผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อ ระบบการจัดการเรียนโดยการจัดให้มีการสอบย่อยหลายครั้งในระหว่างการเรียนรู้มีความเหมาะสม มากเป็นอันดับสอง ($\bar{X} = 4.16$) ผลการวิจัยสอดคล้องกับหลักการเรียนรู้ตามแนวคิดของ ออซูเบล (Ausubel. 1963 : 1 - 19) ที่ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้โดยการเชื่อมโยงกับปรากฏการณ์จริง เพราะว่าการจัดสอบย่อยทำให้เกิดความตระหนักว่าสิ่งที่เรียนอยู่นั้นมีความหมายต่อผู้เรียนอย่างแท้จริง ซึ่งการสอบเพียงครั้งเดียวจะทำให้ระหว่างเรียนผู้เรียนเกิดความรู้สึกว่าไม่มีความหมายกับตนเอง จากการที่กระบวนการจัดการเรียนการสอนได้มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้เกิดความเข้าใจโดยการเชื่อมโยงสิ่งที่เรียนกับประสบการณ์จริงทำให้ผู้เรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

ผู้เรียนพึงพอใจด้านสื่อการเรียนการสอน อยู่ในลำดับที่ 4 ยังนับได้ว่าอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.96$) การที่ผู้เรียนมีความพึงพอใจก็เพราะว่าได้มีการนำเทคโนโลยีสมัยใหม่เข้ามาใช้ในการจัดการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นค่อนข้างมาก โดยเฉพาะได้นำสื่อการสอนหลายประเภทเข้ามาใช้ร่วมกัน ได้แก่ Power Point และ Projector มีความเหมาะสม มากเป็นอันดับหนึ่ง ($\bar{X} = 4.21$) ตามแนวคิดของ กรมวิชาการ (2545 : 3 – 4) ที่มีต่อการนำสื่อการเรียนการสอนสมัยใหม่มาใช้ได้เสนอว่า การนำสื่อการสอนมาใช้อาจจะเป็นการเพิ่มพูนทักษะประสบการณ์ สร้างสถานการณ์การเรียนรู้ให้ผู้เรียน กระตุ้นให้เกิดการพัฒนาศักยภาพทางความคิด สอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ของ บรูเนอร์ (Bruner. 1971 : 66 – 74) ที่เน้นการเรียนรู้ที่ถาวรจากประสบการณ์ตรงมากกว่าการท่องจำ เพราะประสบการณ์ตรงทำให้ผู้เรียนได้ค้นพบความรู้ที่มีความหมาย การนำสื่อการสอนที่หลากหลายมาใช้ในการสอนภาษาญี่ปุ่นจึงเป็นการสร้างความหมาย สร้างประสบการณ์ และกระตุ้นการเรียนรู้ของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้ยังพบว่าผู้เรียนพึงพอใจต่อการจัดเตรียมสื่อเพื่อการสอนภาษาญี่ปุ่นอย่างหลากหลายของผู้สอน ได้แก่ CD บัตรคั่นจิ บัตรภาพ รายการคำศัพท์ ภาษาญี่ปุ่น การจัดเตรียมห้องฝึกทักษะด้านภาษารวมทั้งการเตรียมสื่อเอกสารไว้ในห้องสมุดมีความเหมาะสม มากเป็นอันดับที่สอง ($\bar{X} = 4.06$) ซึ่งเป็นการยืนยันได้ว่าการที่ได้นำสื่อการสอนที่

หลากหลายมาประยุกต์ใช้จะทำให้ผู้เรียนมีความพึงพอใจในการเรียนมาก สรุปได้ว่าการจัดการเรียนการสอนที่ได้นำสื่อการเรียนการสอนที่หลากหลายสามารถสร้างความพึงพอใจในระดับมากได้

อภิปรายผลตามวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 2 ที่กำหนดว่า “เพื่อเปรียบเทียบความพึงพอใจในการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย - ญี่ปุ่น จำแนกตามเพศและสาขาวิชาที่เรียน ” จากผลการวิจัยที่พบว่า (1) นักศึกษาเพศชายกับเพศหญิงมีความพึงพอใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นทั้งในภาพรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน (2) นักศึกษาที่เรียนในสาขาวิชาที่แตกต่างกันมีความพึงพอใจในการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งการมองในภาพรวมและมองแยกเป็นรายด้าน ผู้วิจัยได้ทำการอภิปรายผลแยกเป็นทีละประเด็นดังนี้

นักศึกษาเพศชายกับเพศหญิงมีความพึงพอใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นทั้งในภาพรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้เพราะว่าการเรียนภาษาญี่ปุ่นในสถาบันเทคโนโลยีไทย - ญี่ปุ่น นับได้ว่านักศึกษาทั้งชายและหญิงที่เข้ามาเรียนนั้นส่วนใหญ่แล้วล้วนมีความสนใจด้านภาษาญี่ปุ่นซึ่งความสนใจหรือทัศนคติที่ดีต่อภาษาญี่ปุ่นทำให้ผู้เรียนเกิดความโน้มเอียงที่จะรู้สึกพึงพอใจในการเรียนที่ไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของ ชีระ สุภาวิมล (2551 : 41 - 47) ที่ค้นพบว่า นักเรียนเพศชายและเพศหญิงมีความพึงพอใจในการเรียนวิชาพลศึกษาไม่แตกต่างกัน เพราะว่ามีนักเรียนมีความสนใจและทัศนคติต่อรายวิชาที่เหมือนกัน และเมื่อทำการตรวจสอบข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษาพบว่า ในกลุ่มตัวอย่างมีสัดส่วนของนักเรียนที่เคยเรียนภาษาญี่ปุ่นมากถึงร้อยละ 36 และมีสัดส่วนที่เคยเดินทางไปประเทศญี่ปุ่นมากถึงร้อยละ 24.32 ซึ่งแสดงให้เห็นว่านักศึกษาส่วนใหญ่แล้วมีความสนใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นมากพอสมควร จึงทำให้การความแตกต่างในความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นระหว่างเพศชายและหญิงไม่แตกต่างกัน ในขณะเดียวกันหากมองในเชิงทฤษฎีการเรียนรู้ของ เพียเจต์ (ทิตนา แคมมณี, 2545 : 64) พบว่าลักษณะของการเรียนรู้ตามลำดับขั้นนั้นระหว่างเพศชายกับเพศหญิงนั้นไม่มีความแตกต่างกัน และในการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นสำหรับคนไทยนั้นนับได้ว่าเป็นการเพิ่งเริ่มเรียนจึงทำให้สามารถคาดการณ์จากพัฒนาการแต่ไม่อาจจะไม่สามารถคาดการณ์จากเพศได้ ข้อสรุปดังกล่าวจึงสามารถกล่าวได้ว่าระหว่างนักศึกษาเพศชายกับเพศหญิงของสถาบันเทคโนโลยีไทย - ญี่ปุ่น มีความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่นไม่แตกต่างกัน

นักศึกษาที่เรียนในสาขาวิชาที่แตกต่างกันมีความพึงพอใจในการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นแตกต่างกัน ทั้งการมองในภาพรวมและมองแยกเป็นรายด้าน เพราะว่าการแต่ละสาขาวิชาแสดงให้เห็นถึงความสนใจของผู้เรียนที่แตกต่างกัน ในการวิจัยครั้งนี้ได้ใช้กลุ่มตัวอย่างที่เรียนในสาขาเทคโนโลยีสารสนเทศ การจัดการอุตสาหกรรม วิศวกรรมยานยนต์วิศวกรรมคอมพิวเตอร์ และ วิศวกรรมการผลิต ซึ่งแต่ละสาขาวิชาก็จะมีมีความสนใจในวิชาภาษาญี่ปุ่นแตกต่างกันออกไป ผลการวิจัยพบว่าในภาพรวมแล้ว นักศึกษาสาขาวิศวกรรมการผลิตมีความพึงพอใจในการเรียนมากที่สุด อาจเป็นเพราะว่าเป็นสาขาวิชาที่ได้ภาษาญี่ปุ่นมากที่สุด ทั้งนี้จากธรรมชาติของรายวิชาที่

แตกต่างกันจึงส่งผลให้ความพึงพอใจในการเรียนมีความแตกต่างกันออกไปสอดคล้องกับแนวคิดของ ออซูเบล (Ausubel. 1963 : 1 - 19) ที่ได้เสนอว่า บุคคลจะให้ความสำคัญกับการเรียนรู้แตกต่างกันตามความหมายที่ได้ให้ไว้ นักศึกษาในสาขาที่มีความจำเป็นต้องใช้ภาษาญี่ปุ่นแตกต่างกันจึงมีความสนใจและรู้สึกว่าได้รับการตอบสนองความต้องการในการเรียนที่แตกต่างกันออกไป สอดคล้องกับแนวคิดของ ศรีเรือน แก้วกังวาน (2530 : 16) ที่ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้โดยสัมพันธ์กับ สภาวะ (Association Learning) โดยมองว่าคนที่มีความเกี่ยวข้องกับเหตุใดๆ ก็จะทำให้ความสำคัญกับ เหตุการณ์นั้นๆ มากกว่าคนที่ไม่ได้มีความสัมพันธ์ สามารถเชื่อมโยงได้ว่าในการเรียนภาษาญี่ปุ่นหาก นักศึกษาในหลักสูตรได้ใช้ภาษาญี่ปุ่นในการเรียนบ่อยก็ย่อมมีโอกาสที่จะพึงพอใจในการเรียนมาก สรุป ได้ว่าการที่นักศึกษาเรียนในสาขาวิชาที่แตกต่างกันมีความพึงพอใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นแตกต่างกัน

สำหรับด้านข้อเสนอแนะของผู้เรียนที่ต้องการให้มีการเพิ่มเวลาเรียนภาษาญี่ปุ่นให้มากขึ้นนั้น อาจเป็นเพราะนักศึกษามีความพึงพอใจ และมีความกระตือรือร้นที่จะเรียนภาษาญี่ปุ่น ซึ่งเป็นวิชาที่เริ่ม เรียนใหม่ๆ จึงทำให้เกิดมีแรงจูงใจที่อยากจะเรียนให้มากขึ้นก็เป็นได้

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. ผลจากการวิจัยยังนับได้ว่านักศึกษามีความพึงพอใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นทั้งในภาพรวม และแยกเป็นรายด้านยังอยู่ในระดับมาก เมื่อทำการเรียงลำดับก็ยังพบว่าด้านสื่อการเรียนการสอนอยู่ใน ระดับน้อยที่สุด ดังนั้นในการปรับปรุงการสอนให้มีประสิทธิภาพเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความพึงพอใจมากที่สุดจึงควรเร่งทำการพัฒนาด้านสื่อการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้นโดยเฉพาะการจัดทำ Web side การสอนภาษาญี่ปุ่นของสถาบันฯ

2. ผลการวิจัยไม่พบวาระหว่างเพศชายกับเพศหญิงมีความพึงพอใจในการเรียน ดังนั้นในการ พัฒนาการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพสามารถที่จะพัฒนาในภาพรวมได้เพราะว่าลักษณะการเรียนรู้ จำแนกตามเพศแล้วไม่แตกต่างกันมากนักซึ่งจะทำให้การพัฒนาสามารถประหยังบประมาณด้านนี้ได้

3. ผลการวิจัยพบว่านักศึกษาที่เรียนสาขาแตกต่างกันมีความพึงพอใจในการเรียนแตกต่างกัน แสดงให้เห็นว่านักศึกษาแต่ละสาขาวิชาได้ใช้ภาษาญี่ปุ่นเป็นสื่อการเรียนไม่เท่ากันจึงทำให้มีความสนใจ ที่แตกต่างกันออกไป ในการพัฒนาการเรียนการสอนควรให้ความสำคัญกับสาขาวิชาที่เปิดสอนและ จัดการเรียนรู้อย่างสอดคล้องกับความต้องการของนักศึกษา

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัย

1. การวิจัยครั้งต่อไปควรทำการหาปัจจัยที่ทำให้ผู้เรียนมีความพึงพอใจในการเรียนเพราะจะ ทำให้การจัดการเรียนการสอนมีข้อมูลที่มากขึ้น

2. การศึกษาความพึงพอใจในการเรียนมีหลายมิติ ในการศึกษาครั้งต่อไปอาจจะทำการศึกษา ในมิติอื่นๆ ได้ นอกเหนือจาก ด้านเนื้อหาหลักสูตร ด้านการจัดการเรียนการสอน ด้านผู้สอน และ ด้านสื่อการเรียนการสอน เช่น ด้านปัญหาส่วนตัวของผู้เรียน เป็นต้น

ภาคผนวก ก

แบบสอบถาม

เรื่อง เรื่อง “ความพึงพอใจในการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่น
ของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น”

TNI

แบบสอบถามเรื่อง
ความพึงพอใจในการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษา
สถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น

คำนำ

แบบสอบถามนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความพึงพอใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษาคณะต่างๆ ของสถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น การตอบแบบสอบถามนี้ไม่มีผลกระทบใดๆ ทั้งสิ้นต่อผู้ตอบ ดังนั้นจึงขอให้นักศึกษาตอบคำถามทุกข้อ ไม่เว้นคำถามข้อหนึ่งข้อใดไว้ มิฉะนั้นข้อมูลที่ได้รับจะเสียทั้งหมด แบบสอบถามนี้มี 3 ตอน ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1

ด้านข้อมูลส่วนตัว

คำชี้แจง โปรดเติมคำในช่องว่าง และใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องหน้าข้อความที่ตรงกับตัวท่านมากที่สุด

1. เพศ ☐ ชาย
☐ หญิง
2. อายุ _____ ปี
3. หลักสูตรที่ศึกษา
☐ 4 ปี
☐ ต่อเนื่อง
☐ อื่นๆ (โปรดระบุ) _____
4. ชั้นปีที่ศึกษา
☐ ปีที่ 1
☐ ปีที่ 2
5. วิชาเอกที่ศึกษา _____
6. วิชาภาษาญี่ปุ่นที่ลงเรียนปัจจุบัน _____
7. ประสบการณ์การเรียนภาษาญี่ปุ่น
(ได้เคยเรียนภาษาญี่ปุ่นมาแล้วหรือไม่) ☐ เคย เป็นเวลา _____ ปี _____ เดือน
☐ ไม่เคย
8. ประสบการณ์การสอบวัดระดับความสามารถทางภาษาญี่ปุ่น
☐ เคยสอบ สอบผ่านระดับ _____
☐ ไม่เคยสอบ
9. ประสบการณ์การเดินทางไปประเทศญี่ปุ่น (เคยเดินทางไปยังประเทศญี่ปุ่นมาแล้วหรือไม่)
☐ เคย จำนวน _____ ครั้ง เป็นเวลา _____ ปี _____ เดือน _____ วัน
☐ ไม่เคย

ตอนที่ 2

ด้านความพึงพอใจในการเรียนภาษาญี่ปุ่น

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความข้างล่างนี้แต่ละข้อ แล้วใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับระดับความพึงพอใจของท่านมากที่สุด

5	หมายถึง	พึงพอใจมากที่สุด
4	หมายถึง	พึงพอใจมาก
3	หมายถึง	พึงพอใจปานกลาง
2	หมายถึง	พึงพอใจน้อย
1	หมายถึง	พึงพอใจน้อยที่สุด

ข้อ	รายการ	ระดับความพึงพอใจ				
		5	4	3	2	1
1.	ด้านเนื้อหาหลักสูตร ตำราเรียนที่ใช้สอนในรายวิชามีความเหมาะสม					
2.	แบบฝึกหัด (Work Book) ที่ใช้คู่กับตำราเรียนมีความเหมาะสม					
3.	จำนวนชั่วโมงเรียนภาษาญี่ปุ่น สัปดาห์ละ 2 ครั้งรวม 3 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ มีความเหมาะสม					
4.	จำนวนชั่วโมงเรียนทั้งหมดของวิชาภาษาญี่ปุ่นตลอดภาคเรียน ประมาณ 16 สัปดาห์ มีความเหมาะสม					
5.	เนื้อหาที่สอนทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติมีความเหมาะสม					
6.	เนื้อหาของการสอนในแต่ละบทเรียนมีความเหมาะสม					
7.	ความต่อเนื่องกันของเนื้อหาแต่ละบทเรียนมีความเหมาะสม					
8.	เนื้อหาแต่ละบทเรียนเรียงลำดับจากง่ายไปสู่ยากขึ้นตามลำดับอย่างมีความเหมาะสม					
9.	เนื้อหาของบทเรียนช่วยให้ผู้เรียนสามารถอ่าน เขียน และ พูด ภาษาญี่ปุ่น ได้อย่างดี					
10.	เนื้อหาของบทเรียนช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียน ขนบธรรมเนียมวัฒนธรรมของญี่ปุ่นด้านการงานได้เป็นอย่างดี					
11.	เนื้อหาของการเรียนในรายวิชาภาษาญี่ปุ่นช่วยให้สามารถเรียนรู้วัฒนธรรมญี่ปุ่นได้มากขึ้น และช่วยให้สามารถทำงานได้จริงต่อไป					

ข้อ	รายการ	ระดับความพึงพอใจ				
		5	4	3	2	1
12.	<u>ด้านกระบวนการเรียนการสอน</u> วิธีการสอนในรายวิชาที่จัดสอนเป็นคู่ระหว่างอาจารย์ไทย และญี่ปุ่นมีความเหมาะสม					
13.	วิธีการประเมินผลการเข้าเรียนโดยการเช็คชื่อหลังเวลาเรียน 15 นาที ถ้านักศึกษามาสายเกิน 15 นาที จะถือว่าขาดเรียน และถ้ามาสาย 3 ครั้ง จะถือว่าขาดเรียน 1 ครั้ง มีความเหมาะสม					
14.	ในการเรียนภาษาญี่ปุ่นนักศึกษาได้ฝึกปฏิบัติ ภาษาญี่ปุ่นอย่างพอเพียงเหมาะสม ในด้านต่างๆ ดังต่อไปนี้ 14.1 ด้านการอ่าน ภาษาญี่ปุ่นมีความพอเพียงเหมาะสม 14.2 ด้านการเขียน ภาษาญี่ปุ่นมีความพอเพียงเหมาะสม 14.3 ด้านการพูด ภาษาญี่ปุ่นมีความพอเพียงเหมาะสม 14.4 ด้านการฟัง ภาษาญี่ปุ่นมีความพอเพียงเหมาะสม					
15.	ระบบการสอนโดยให้นักศึกษาได้ทำกิจกรรมเสริมหลักสูตร ได้แก่ การทำการบิน และการทำ Project Work มีความเหมาะสม					
16.	วิธีการสอนภาษาญี่ปุ่นที่ฝึกการฟัง และการพูด เป็นหลัก สำคัญตลอดจนมีการสอบโดยใช้การสัมภาษณ์ เป็น ภาษาญี่ปุ่นมีความเหมาะสม					
17.	ระบบการจัดการเรียนโดยการจัดให้มีการสอบย่อย หลายครั้ง ในระหว่างการเรียนมีความเหมาะสม					
18.	วิธีการประเมินผลการเรียนโดยคิดคะแนนการเข้าเรียน 10 % การทำ Project Work 10% การสอบย่อย(Quiz 10 %) การสอบกลางภาค 20 % การสอบปลายภาค 20% และการสอบพูด 20% มีความเหมาะสม					
19.	ระบบการสอนโดยจัดให้มีศูนย์การเรียนรู้ด้วยตนเอง เพื่อให้ นักศึกษามีการฝึกทักษะด้านภาษาที่มีความเหมาะสม					
20.	การจัดการสอนเสริม และการติวให้แก่ศึกษานอกเวลาเรียนของภาษาญี่ปุ่นมีความเหมาะสม					
21.	<u>ด้านสื่อการเรียนการสอน</u> การใช้สื่อการสอนหลายประเภทร่วมกัน ได้แก่ Power Point และ Projector มีความเหมาะสม					

ข้อ	รายการ	ระดับความพึงพอใจ				
		5	4	3	2	1
22.	การจัดเตรียมสื่อเพื่อการสอนภาษาญี่ปุ่นอย่างหลากหลายของผู้สอน ได้แก่ ซีดี บัตรคั่นจิ บัตรภาพ รายการคำศัพท์ ภาษาญี่ปุ่น การจัดเตรียมห้องฝึกทักษะด้านภาษารวมทั้งการเตรียมสื่อเอกสารไว้ในห้องสมุด มีความเหมาะสม					
23.	การจัดเตรียมกิจกรรมนอกชั้นเรียนเพื่อพัฒนาภาษาญี่ปุ่นให้นักศึกษา เช่น โครงการ Home Stay ทักษะศึกษาที่ญี่ปุ่น และโครงการทำอาหารภาษาญี่ปุ่นในวัน TNI Day มีความเหมาะสม					
24.	การแนะนำให้นักศึกษาได้ศึกษาภาษาญี่ปุ่นด้วยตนเองผ่านสื่อต่างๆ เช่น Web Site และการเขียนประวัติของตนเองเป็นภาษาญี่ปุ่น เป็นต้น มีความเหมาะสม					
25.	<u>ด้านผู้สอน</u> อาจารย์ผู้สอนชี้แจงให้ทราบถึงเนื้อหาของวิชาเรียนในแผนการเรียนอย่างกระชับชัดเจน ก่อนเริ่มการเรียน					
26.	อาจารย์ทำการสอนตามเนื้อหาหลักสูตรและสอนครบตามเวลาที่กำหนด					
27.	อาจารย์ผู้สอนเตรียมการสอนอย่างดี และให้ความรู้อย่างดี					
28.	อาจารย์ผู้สอนอธิบายเข้าใจง่าย ใช้วิธีการสอนใหม่ๆ และใช้สื่อการสอนหลากหลายประเภทในการสอน					
29.	อาจารย์เป็นกันเอง มีความยุติธรรม และเปิดโอกาสให้ซักถามได้เสมอทั้งในเวลาเรียน และนอกชั้นเรียน					
30.	อาจารย์ผู้สอนประเมินผลการเรียนของนักศึกษาแต่ละคนอย่างระมัดระวัง เพื่อไม่ให้เกิดความผิดพลาด					

ตอนที่ 3

ด้านความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ

ท่านมีความคิดเห็น และข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นอย่างไรบ้าง โปรดเขียนลงในช่องว่างต่อไปนี้

1. ด้านเนื้อหาหลักสูตร (ตำราเรียน เนื้อหาการเรียน ชั่วโมงเรียน ภาคทฤษฎี ภาคปฏิบัติ ฯลฯ)

2. ด้านกระบวนการเรียนการสอน (วิธีการสอน กิจกรรมเสริมหลักสูตร วิธีการสอบ ฯลฯ)

3. ด้านสื่อการสอน และด้านครูผู้สอน (การจัดเตรียมสื่อต่างๆ ทั้งในและนอกเวลาเรียน การเรียนรู้ด้วยตนเอง และการสอนของคณาจารย์ ฯลฯ)

4. ด้านอื่นๆ (ถ้ามี)

ขอขอบคุณในความร่วมมือ

ผู้วิจัย

ภาคผนวก ข
ผลการหาคุณภาพเครื่องมือ

ตาราง 1 แสดงค่าอำนาจจำแนกรายข้อและค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับของแบบสอบถามความพึงพอใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษปีน ด้านเนื้อหาหลักสูตร

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (r)	เกณฑ์การตัดสินใจ
1.	.557	ผ่านการพิจารณา
2.	.587	ผ่านการพิจารณา
3.	.485	ผ่านการพิจารณา
4.	.547	ผ่านการพิจารณา
5.	.696	ผ่านการพิจารณา
6.	.728	ผ่านการพิจารณา
7.	.670	ผ่านการพิจารณา
8.	.530	ผ่านการพิจารณา
9.	.635	ผ่านการพิจารณา
10.	.681	ผ่านการพิจารณา
11	.643	ผ่านการพิจารณา

ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ .881

ตาราง 2 แสดงค่าอำนาจจำแนกรายข้อและค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับของแบบสอบถามความพึงพอใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษปีนด้านกระบวนการเรียนการสอน

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (r)	เกณฑ์การตัดสินใจ
1.	.617	ผ่านการพิจารณา
2.	.638	ผ่านการพิจารณา
3.	.582	ผ่านการพิจารณา
4.	.553	ผ่านการพิจารณา
5.	.711	ผ่านการพิจารณา
6.	.528	ผ่านการพิจารณา
7.	.710	ผ่านการพิจารณา
8.	.673	ผ่านการพิจารณา
9.	.704	ผ่านการพิจารณา
10.	.598	ผ่านการพิจารณา
11.	.684	ผ่านการพิจารณา
12.	.667	ผ่านการพิจารณา

ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ .832

ตาราง 3 แสดงค่าอำนาจจำแนกรายข้อและค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับของแบบสอบถามความพึงพอใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษปีนด้านสื่อการเรียนการสอน

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (r)	เกณฑ์การตัดสินใจ
1.	.614	ผ่านการพิจารณา
2.	.653	ผ่านการพิจารณา
3.	.702	ผ่านการพิจารณา
4.	.567	ผ่านการพิจารณา

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .836

ตาราง 4 แสดงค่าอำนาจจำแนกรายข้อและค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับของแบบสอบถามความพึงพอใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษปีนด้านผู้สอน

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (r)	เกณฑ์การตัดสินใจ
1.	.606	ผ่านการพิจารณา
2.	.494	ผ่านการพิจารณา
3.	.490	ผ่านการพิจารณา
4.	.524	ผ่านการพิจารณา
5.	.536	ผ่านการพิจารณา
6.	.456	ผ่านการพิจารณา

ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ .670

ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับซึ่งรวมทั้ง 4 ด้าน แบบสอบถามมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .768

ความพึงพอใจในการเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นของนักศึกษา
สถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น

ผู้วิจัย
ชูอิจิ ซาโนะ

สำนักวิชาพื้นฐานและภาษา สถาบันเทคโนโลยีไทย – ญี่ปุ่น
ปีการศึกษา 2551

เอกสารอ้างอิง

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2544). **หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544.**

กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ (ร.ส.พ.).

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2545). **พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542**

และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 พร้อมกฎกระทรวงที่เกี่ยวข้องและ

พระราชบัญญัติการศึกษาภาคบังคับ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.

กุลัญญา จรเพ็ง (2552). **ภาวะการลงทุนโดยตรงจากญี่ปุ่นในประเทศไทย ปี 2552 (มกราคม-มิถุนายน).** สำนักความร่วมมือการลงทุนต่างประเทศ.

กฤษณา นรนาพันธ์ (2544). **ผลการใช้รูปแบบการมอบหมายงานแบบการจัดการรายผู้ป่วยต่อความเป็นอิสระในการปฏิบัติ การพยาบาล ความพึงพอใจของพยาบาลและผู้ป่วย.** ชลบุรี. ปรินญาณินพนธ์มหาบัณฑิต (พย.ม. การบริหารการพยาบาล) : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา.

คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (2552). **การเรียนภาษาญี่ปุ่นในประเทศไทย.** สืบค้นเมื่อ 28 ตุลาคม 52 Online: <http://www.arts.chula.ac.th/~east/Japanese/activities/history.html>

เจริญ ศาสตรเวหา. (2539). **ความพึงพอใจของนักศึกษามัธยมศึกษาตอนต้นที่มีต่อการสอนวิชาพลศึกษา.** วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต (ค.ม. พลศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เทพนม เมืองแมนและสวิง สุวรรณ (2540). **พฤติกรรมองค์การ.** กรุงเทพฯ. ไทยวัฒนาพานิช.

ทิตนา แหมมณี (2545). **กลุ่มสัมพันธ์ : เพื่อการทำงานและการจัดการเรียนการสอน.** กรุงเทพฯ : ศูนย์หนังสือแห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ธีระ สุภาวิมล (2551). **ความพึงพอใจของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ของโรงเรียนในสังกัดเทศบาลเมืองอ่างทองที่มีต่อการเรียนการสอนสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ปีการศึกษา 2550.** กรุงเทพฯ. ปรินญาณินพนธ์มหาบัณฑิต (กศ.ม. พลศึกษา). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ประภา ตูลานนท์. (2540). **ความพึงพอใจต่อสภาพการเรียนการสอน ของนักศึกษาทางไกลสายสามัญระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในอำเภอชายแดน ของจังหวัดสระแก้ว.** กรุงเทพฯ. ปรินญาณินพนธ์ (กศ.ม. การศึกษาผู้ใหญ่) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ประภาพันท์ นิลอรุณ. (2530). **ความพร้อมทางการเรียนภาษาไทยของเด็กปฐมวัยในท้องถิ่นที่มีปัญหาทางภาษาโดยใช้วิธีสอนมุ่งประสบการณ์ทางภาษา.** กรุงเทพฯ : ปรินญาณินพนธ์มหาบัณฑิต (กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2544). การบริหารงานวิชาการ. กรุงเทพฯ : ศูนย์สื่อเสริมกรุงเทพ
- ปฏิพงศ์ จงรัฐธรรม (2547). ความพึงพอใจในการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคลในกลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ปีการศึกษา 2546. กรุงเทพฯ.
- ปริญญา นิพนธ์มหาบัณฑิต (กศ.ม. พลศึกษา). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ประเสริฐ วิเศษกิจ. (2542). ศึกษาความพึงพอใจของผู้ปกครองนักเรียนที่มีต่อการจัดการศึกษา โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม). กรุงเทพฯ : โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม).
- ผาณิต บิลมาศ. (2522). คุณลักษณะของครูพลศึกษาที่พึงปรารถนาสำหรับโรงเรียนมัธยมศึกษา ในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต (ค.ม. พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- มหาลภ ป้อมสุข (2548). ความพึงพอใจในการเรียนพลศึกษา ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 ตาม หลักสูตรการศึกษา ขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 เขตพื้นที่การศึกษาราชบุรี ปีการศึกษา 2547. กรุงเทพฯ.ปริญญา นิพนธ์มหาบัณฑิต (กศ.ม. พลศึกษา). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วิจิตร สมบัติวงศ์ (2549). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการเรียนรู้ผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ (E-Learning). กรุงเทพฯ : สารนิพนธ์ (กศ.ม. การมัธยมศึกษา). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วรรณดี ชูกาล (2540). ความสัมพันธ์ระหว่างภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหาร ความพึงพอใจในงาน ปัจจัยส่วนบุคคลกับความยึดมั่นผูกพันต่อ องค์การของอาจารย์พยาบาล วิทยาลัยพยาบาลสังกัดกระทรวง สาธารณสุข. กรุงเทพฯ .ปริญญา นิพนธ์มหาบัณฑิต (พย.ม. การบริหารการพยาบาล) : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- แว่นแก้ว พันภัย (2549). การศึกษาผลสัมฤทธิ์และความพึงพอใจในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนเรื่องเศรษฐศาสตร์ในครอบครัวโดยการสอนแบบสตอรี่ไลน์กับการสอนแบบเกมสถานการณ์จำลอง. กรุงเทพฯ : ปริญญา นิพนธ์มหาบัณฑิต (กศ.ม. การมัธยมศึกษา). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ศรีเรือน แก้วกังวาน (2530). จิตวิทยาพัฒนาการ. กรุงเทพฯ : ประกายพรัก.
- ศิริวรรณ เสรีรัตน์และคณะ (2539). การบริหารการตลาดยุคใหม่. กรุงเทพฯ : พัฒนาศึกษา.
- สงบ ลักษณะ. (2534). จากหลักสูตร—สู่แผนการสอน. กรุงเทพฯ : กรมวิชาการ.
- สถาบันเพิ่มผลผลิตแห่งชาติ.(2546) กรณีศึกษา Best practices : การสร้างความพึงพอใจและความสัมพันธ์กับลูกค้า. กรุงเทพฯ : สถาบันเพิ่มผลผลิตแห่งชาติ.
- สถานเอกอัครราชทูตญี่ปุ่นประจำประเทศไทย. 2552 : ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศญี่ปุ่นกับประเทศไทย. สืบค้นเมื่อ 28 ตุลาคม 52 On Line : <http://www.th.emb-japan.go.jp/th/index.htm>

สมาคมนักเรียนเก่าญี่ปุ่น. (2552). การสอบวัดระดับภาษาญี่ปุ่น. สืบค้นเมื่อ 28 ตุลาคม 52 Online:
<http://www.ojsat.or.th/>

สันติ บุณยะพาณิชย์กิจ.(2552). ภาพรวมการลงทุนโลก ปี 2552 (มกราคม-มิถุนายน).กรุงเทพฯ.

สำนักความร่วมมือการลงทุนต่างประเทศ.

สุวิมล ตั้งสัจพจน์. (2540). สารานุกรมเกี่ยวกับพลศึกษาและนันทนาการ. กรุงเทพฯ : มิตรภาพการพิมพ์และสตูดิโอ.

สุวิทย์ มูลคำ และคณะ. (2543). เด็กเรียนรู้ด้วยเครื่องมืออาชีพ. กรุงเทพฯ : บริษัท ที.พี.พรินท์ จำกัด.

หทัยรัตน์ ประทุมสูตร (2542). ความพึงพอใจการปฏิบัติงานพยาบาลในโรงเรียนพยาบาลของรัฐและเอกชนในจังหวัดเชียงใหม่. พิษณุโลก: วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต (กศ.ม การบริหารการศึกษา) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร.

อัมพร ม้าคะนอง (2546). คณิตศาสตร์ : การสอนและการเรียนรู้. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เอกเทศ แสงลับ (2552).ผลสัมฤทธิ์และความพึงพอใจในการเรียน โดยใช้บทเรียนผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเพื่อวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อชีวิต ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ. กรุงเทพฯ.ปริญญาานิพนธ์มหาบัณฑิต (กศ.ม. เทคโนโลยี). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ภาษาต่างประเทศ

Ausubel, D. (1963). **The Psychology of Meaningful Verbal Learning**. New York : Grune & Stratton

Barrow, N.J. & Shaw, T.C (1979). The slow reaction between soil and anions. 2. Effect of time and temperature on the decrease in phosphate concentration in the soil. **Soil Science** 119: 167-177.

Bloom, B. (1976). **Human characteristics and school learning**. New York : McGraw-Hill.

Board of Investment. (2552). การลงทุนจากต่างประเทศ. สืบค้นเมื่อ 28 ตุลาคม 52 Online :
http://www.boi.go.th/thai/download/investment_foreign/135/JAP_096.pdf

Bruner, J. S (1971). **The relevance of education**. London : Allen & Unwin

Brushett, R. J. (1999). Student Attitude and Behavior Change Towards personal Wellness Through Wellness 1123 at BALIMORE Regional High School. **Layfield Dissertation Abstract**. 34 (02) : 134–A.

Good, C.V. (1973). **Dictionary of Education** 3 rd ed. New York : McGrow – Hill book

- Gilmer, R. (1972). **Multiplicative ideal theory**, New York: Marcel Dekker Inc.
- Luke, M. D. & Gary, D. S. (1996). Gender Differences in Adolescents Attitudes Toward School physical Education. **Journal of Teaching in physical Education**. P. 31–46
- Millett, J.D (1954). **Management in the public service : the quest for effective performance**. New York : McGraw-Hill
- Mros, M. (1991) WA. Description of the Causal Attributions Made to perceived Teaching Behavior Across Three Elementary Physical Education. **Dissertation Abstracts International** . 51(P) : 3012.
- Nancy, M. (1992). To ward Under Standing the Lived World of the physical Education Teacher in Curries Iorn Implementation. **Dissertation Abstract International**. 52 (7): 3857
- Skinner, B .F (1971). **Beyond Freedom and Dignity**. New York: Knopf.
- Stoker, Steven Vaughn. (1999). physical and Health Education Corricu lums : Middle School Students Attitudes Toward a Collaborative Approach. **Dissertation Abstracts**. 37(01) : 6080–A.
- Wallerstein, H (1971). **A dictionary of psychology**. Middlesex : Penguin Books.
- Whitehead, A. N. (1967). **Adventures of Ideas**. Free Press, New York. [AI].

